Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDENA

de Michel Brice

CROAZIERĂ FATALĂ

Tineretului

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Croaziera fatală

În românește de Vasile Murgu

TINERAMA, 2002

V.1.0

Malko Productions – Paris,
La croisiere interdite
© *Gérard de Villiers,*

Capitolul I

Părul Elgăi era tuns atât de scurt încât șuvițele subțiri care-i cădeau pe frunte nu se clinteau deloc atunci când se apleca pentru a-și desface centura care-i fixa pantalonii. La spate, ceafa rasă apărea deasupra gulerului vestei bărbătești, în conul luminos al lampadarului semnat Aulenti, lumină care domina toată încăperea.

Abajurul, fabricat din același material, permitea propagarea unui con luminos redus la minimum, creând senzația de sufocare.

Era exact efectul dorit de proprietar.

Elga stătea în picioare, la un metru de imensa fereastră ce se deschidea asupra Parisului. În josul colinei Trocadero se vedea șerpuind luminos șuvoiul de automobile specific orelor de după închiderea birourilor. Apoi, panglica întunecată a Senei, înapoia căreia trona fantomatic turnul Eiffel, pentru ca peisajul să se închidă cu luminile de pe Montparnasse dominând orașul.

Nu exista riscul de a fi văzută de cineva când se dezbrăca, apartamentul aflându-se mult deasupra nivelului străzii Iena.

Cu picioarele ușor depărtate, cocoțată pe tocurile înalte ale cizmelor verzi din ied, afundată în mocheta groasă, Elga făcu să-i alunece ușor de pe umeri pardesiul în același timp în care deschidea fermoarul pantalonilor.

Datorită părului blond tuns scurt – nu îl lăsa să crească mai mult de doi-trei centimetri – din profil avea un look straniu, asexuat. Se asemăna, cu sprâncenele arcuite, buzele pline și nasul puțin cârn, cu profilul efeb schițat de Jean Cocteau. Genele lungi, încărcate de rimel și obrajii catifelați erau însă profund feminine.

Metalul colierului o strângea și se încrustă aproape până la dispariția în carnea gâtului; Elga își fixă departe în urma sa ochii albaștri-cenușii. Surâse cu limba printre buze. Era privită așa cum îi plăcea, cu ocheade deja pasionale, din cel mai bun loc pentru urmărirea spectacolului, din spatele canapelei și până în celălalt capăt al budoarului.

Cu mâinile lungi, având unghiile lustruite negre, ridică poalele sacoului. Mâna stângă trase totul în față, timp în

care dreapta făcu pantalonii să cadă. Elga făcu câțiva pași unduindu-și șoldurile, mereu afundând tocurile înalte în mocheta groasă. În numai câteva clipe pantalonul coborî până la genunchi. Pentru a nu-l lăsa să coboare mai jos, Elga ținea în continuare picioarele depărtate.

În jurul șoldurilor, un slip minuscul de dantelă neagră lăsa să se vadă curbura dură a feselor. Se scutură rapid de mai multe ori, ca și când ar fi încercat să scape de acesta fără a-l atinge. Apoi, parcă regretând, se hotărî să-i desfacă copca cu o unghie, reținând slipul pe coapsa dreaptă. Ca urmare a unei piruete, slipul fu aruncat peste pantaloni.

Tânăra se aplecă înainte, foarte cambrată, oferind sub lumina lampadarului întreaga sa intimitate.

Începu să mimeze o repriză de amor sacadat. Viviane de Baudicourt puse cu mâini tremurătoare paharul de orange-vodka pe măsuța joasă întruchipată de o rocă fosilă din Sahara.

De fiecare dată când Elga se dezbrăca în fața ei era la fel. De mai bine de un an, de când o luase pentru companie pe tânăra nemțoaică, pasiunea doamnei Baudicourt rămăsese aceeași. Ajunsă la patruzeci de ani încercase pentru prima dată să facă dragoste cu o femeie, iar rezultatul fusese pe măsura libidoului. Era, literalmente, înnebunită după Elga. Viviane era cea care o proteja și care o îndruma. Oricum, în această întreagă poveste inițiativa îi aparținea. Micuța secretară bilingvă, evoluând cândva într-un club pentru lesbiene de pe strada Aguesseau aflat sub patronajul contesei Jean de Baudicourt. Aceste exhibiții savante și repetate nu erau altceva decât „obligații contractuale”. Elga era de un narcisism demențial. Scopul paradei în fața Vivianei era foarte bine definit.

Dintr-odată, ca și cum ceva s-ar fi întâmplat, tânăra amantă se redresă rapid, lăsând poalele sacoului să-i cadă din nou peste coapse. Se răsuci pornind în direcție opusă, măsurând mocheta cu pași mici. Pantalonii, apoi slipul glisară peste carâmbul încălțărilor, în final rămânând goală, doar în șosetele cu model jacquard.

Viviane de Baudicourt își mușca buzele desfăcându-și picioarele lungi încorsetate în nylonul ciorapilor, sub fusta mulată pe corp, piesă din colecția Saint-Laurent. Mai sus, deasupra coapselor și a abdomenului deja dezgolite, sânii țâșneau dintre reverele descheiate ale hainei, ivindu-se printre buclele ondulate.

Elga stătea cu bustul dezgolit. Frumusețea pieptului și linia fină a taliei constituiau o imagine care desigur plăcea în mod deosebit Vivianei. În cea mai adevărată tradiție lesbiană nu era adepta exceselor de bogăție în ceea ce privește atributele sexului lor. Evident, atributele care dădeau savoare erau părul tuns scurt, militărește. Și, desigur, pubisul tuns periuță și decolorat pe margini.

— Nu mișca, te-am prins, murmură Viviane ridicându-se.

Ascultătoare, Elga încremeni. Începu apoi o mișcare alternativă însoțită de suspine, însoțită de oscilațiile sânilor celor două femei.

Viviane de Baudicourt era puțin mai mare decât metresa ei: finuță, mai mult slabă, marcată de felul de viață potolit al unei femei obișnuite cu recepțiile și cocteilurile. Părul negru pieptănat într-un coc jos, sprâncenele prost pensate și buzele subțiri nu lăsau să se întrevadă marea taină care o mistuia pe această mare burgheză. O notă aparte o făceau însă ochii negri, permanent încercănați care priveau pe sub pleoape silueta care i se oferea fără niciun comentariu.

Imediat ea se lipi de Elga cuprinzându-i talia pe sub vestă, aidoma gestului pe care un bărbat îl face cu o femeie. Elga răspunse gestului cambrându-se, pieptul său, în mod natural se oferi celeilalte mâini care îl îmbrățișa. Viviane, rulă îndelung în palmă cei doi sâni umflați ale căror sfârcuri se întăriseră deja. Mâna coborî mângâindu-i ușor abdomenul și se opri pe pubisul tuns scurt. Elga își desfăcu coapsele căutând totodată gura prietenei ei cu disperare.

— Repede, în pat! șuieră Viviane.

Se lăsă apoi pe o parte. Incomodată de pantalonul care i se agățase de gleznă, Elga se lăsă pe cașmirul patului cu un ușor suspin.

Începu să desfacă unul câte unul nasturii de la taiorul Vivianei. Procedă la fel și cu bluza din mătase naturală. După fustă veni rândul capsei de la slip. Se dezmeticiră într-un talmeș-balmeș de flaneluri, piese de îmbrăcăminte din tweed, de mătase și cearșafuri mototolite.

Răvășită, cu fusta ridicată în talie, Viviane de Baudicourt nu făcu niciun gest pentru a se acoperi.

— Ai uitat înțelegerea noastră? șuieră aceasta, parcă turbată.

Jean de Baudicourt își privea soția cu o curiozitate abia ascunsă, ca și cum ar fi văzut acest spectacol pentru întâia oară. Descoperea că femeia are sâni, abdomen, coapse… Avea aerul foarte interesat al unui entomolog care studiază o specie străină și necunoscută.

Debusolată, Viviana se porni să râdă nervos:

— Sunteți irezistibil! exclamă ea. Parcă ați căzut de pe Marte.

Își scutură capul întorcându-se către Elga:

— De fapt chiar așa este, nu-i așa?

Nemțoaica, complet dezbrăcată acum, doar în pantofii înalți, își aduna hainele, lenjerii, cuverturi și perne. Își trecu un deget peste buze măsurându-l cu un aer absent, de sus până jos, pe soțul contesei. Acesta o studia pe toate fețele, evident, cu atenția încordată și totodată cu un soi vag de repulsie față de sânii care pendulau în fața lui, încă excitați de mângâierile suferite.

Elga se mulțumea să clipească fără a răspunde.

— Ai dreptate, murmură Viviane.

Râzând din nou, continuă:

— Ai idee că nu l-am văzut niciodată dezbrăcat pe soțul meu?

Elga surâse, parcă spunând: „Care-i interesul?”

Ca și contesa, tânăra era o lesbiană absolută, în ciuda faptului că de-a lungul vieții avusese două sau trei experiențe sexuale cu bărbați. Acestea fuseseră oricum suficiente pentru a o convinge să renunțe definitiv la acest gen de orientare sexuală.

Viviane își trase fusta peste genunchi, apoi își netezi cămașa.

— Cum explicați prezența dumneavoastră aici? reluă ea, vocea redevenindu-i dură. Când ne-am căsătorit am convenit că fiecare va avea viața sa privată. Fără niciun fel de rabat de la această convenție, din partea nici unuia dintre noi.

Continuă, făcând un efort pentru a îndulci flăcările din priviri:

— Un mariaj de complezență, parcă așa a fost stabilit, nu? În particular, am dreptul, ca și dumneavoastră de altfel, să dispun cum doresc de partea mea din apartament.

Jean de Baudicourt avu un licăr amuzat în ochii bulbucați. Tot ceea ce spusese soția sa era adevărat. Acum patru ani, când se căsătorise, încheiaseră o incredibilă convenție. Avocat cu renume, Jean de Baudicourt avea o singură problemă care nu permitea deplina reușită în carieră: moravurile. Era homosexual. Acest lucru contribuise la apropierea sa de Viviane. Ori el dorea ca într-o bună zi să devină decanul baroului avocaților. Numai talentul nu îi era suficient. Trebuia să aibă și o imagine respectabilă. Implicit o soție, pentru imaginea în societate cât și pentru recepții și viața mondenă. Pe de altă parte, Viviane, desenatoare de modă la Orlando, în Place Vendôme avea o pasiune nebună pentru lux care cu greu putea fi satisfăcută. Nu avea însă vârsta care să-i permită să se întrețină singură. În plus și ea era trecută pe partea cealaltă. Acest statut avea consecințe financiare tragice, greu de suportat.

Jean și Viviane nu pierduseră prea mult timp pentru a se hotărî. El îi ceruse mâna cu două obiecții: ea îl va suporta alături în condițiile în care el va avea o viață privată – de altfel cea invocată mai devreme de Viviane – și îl va însoți atunci când este nevoie. În vederea „coabitării”, fusese pregătit apartamentul de pe strada Iena, apartament de dimensiuni aproape gigantice (450 metri pătrați) care se preta la a fi împărțit în două. Viviane acceptase și își însoțise soțul la recepțiile, dineurile și seratele unde prezența ei era necesară pentru bunul mers al carierei soțului ei.

Această căsnicie funcționase bine patru ani.

În public, ofereau imaginea unui cuplu afectuos, un real model pentru alții. În particular, o viață dublă, admisă în cea mai perfectă toleranță. De-a lungul timpului, se înfiripase un soi de amiciție complice.

Iată de ce după patru ani, Jean de Baudicourt intrase în camerele soției sale fără a o preveni în prealabil.

— Ați fi putut ciocăni măcar la ușă înainte de a intra, remarcă femeia cu o notă de mânie în glas.

Jean de Baudicourt își scutura încheieturile cu nervozitate.

— Așa am și făcut, spuse el, dar…

Bărbatul surâse:

— Nu are rost să vă îndoiți… Apoi am intrat, timp în care voi erați una lângă alta.

Continuă în timp ce analiza rapid formele etalate de Elga:

— Evident, voi erați cu gândurile aiurea.

Subit, vocea sa căpătă alte inflexiuni. Ochii deveniră strălucitori iar obrajii deveniră purpurii. Scoase o batistă din buzunarul costumului său din serj albastru, cu care își șterse fruntea cheală și ceafa cu mișcări sacadate.

— Dumneavoastră ați consumat alcool, spuse ea încruntându-se. Dar acest lucru nu vă stă în caracter…

Bărbatul ridică din umeri.

— Doar pot să fac ceea ce îmi place, nu?

Femeia se crispă, contraatacând:

— Înțeleg că v-ar place să reziliem acordul nostru, drept pentru care ați dat buzna aici, surprinzându-mă? Sau există vreun alt motiv? Pot să înțeleg și eu?

Avocatul aruncă o privire descumpănită Elgăi. Viviane continuă înțelegând imediat:

— Doar nu vă veți neliniști din cauza fetei. Oricum eu nu am secrete față de ea.

Oftând, își sprijini pumnii pe pulpanele pantalonilor. Pentru prima oară Viviane remarcă tremurul ușor al mâinilor lui.

— Vă ascult, spuneți, continuă ea. Acum, dacă tot mi-ați stricat seara…

El rămase însă tăcut. Prezența nemțoaicei îl deranja astfel încât nu dădu curs invitației soției.

— Am nevoie de acordul dumneavoastră, spuse el repede. Pentru o problemă legată de testament.

Ea înmărmuri. Apoi, de-a dreptul bulversată, întrebă:

— O problemă în legătură cu testamentul? Asta este problema? Bine, dar testamentul dumneavoastră este rezolvat. Și încă de mult timp.

Apucă de spătar un scaun pe care îl trase cu destulă greutate lângă el.

— Desigur, răspunse lăsându-se să cadă de scaun. Însă aș dori să fac unele modificări. Evident, în această situație este necesar acordul dumneavoastră.

Viviane de Baudicourt tocmai terminase de încheiat nasturii cămășii. Trase fusta peste genunchi și se ridică de pe pat. Făcu doi pași așezându-se apoi pe canapea. Căutând în bolul de gheață, prinse un cub cu degetele, aruncându-l în paharul cu orange-vodka rămas pe jumătate plin.

Femeia începu să agite paharul cu o mișcare circulară ușoară. Pentru prima oară trăda starea de nervozitate pe care i-o provocau cele spuse de soțul ei.

— Mă dezmoșteniți? întrebă cu glas scăzut.

Jean de Baudicourt își frământa degetele manicurate, aidoma femeilor. Era una din slăbiciunile sale, altfel, el controlând foarte bine aspectele imaginii sale tinzând spre perfecțiune. Nu lăsa să se întrevadă faptul că este gay. Comportamentul îi era studiat, creând o savantă senzație de virilitate veritabilă, pe care doar cei mai cunoscători o puteau descoperi.

— Nu, desigur, draga mea! exclamă el. Cum ați putut măcar să vă gândiți la o asemenea gogomănie? Ceea ce este al dumneavoastră, vă revine numai dumneavoastră. Este atât de simplu, doresc să schimb câte ceva în legătură cu celelalte aspecte.

Aruncă pe furiș o privire Elgăi. Nemțoaica se ridicase deja. Cu mâinile rezemate de canaturile ferestrei deschise, se legăna ușor cu picioarele încrucișate. Un pic nervoasă, se

juca din când în când cu lanțul din metal cromat, oferind celor din spatele ei o priveliște generoasă asupra crupei sale.

— Doresc să rezerv o sumă importantă pentru a fi donată Fundației Franței[1], spuse avocatul cu glas scăzut.

Paharul Vivianei căzu pe piatra fosilă din care era alcătuită măsuța scundă.

— Pentru aceasta ați binevoit a mă deranja? șuieră femeia. Dintr-odată, domnul Baudicourt a simțit o nevoie de nestăvilit? Dorește să facă acte de binefacere? Așa, hodoronc-tronc! Ți s-a sculat, sau ce ai?

Alături, Elga se răsuci pe călcâie, fiind subit interesată de atitudinea metresei. Ochii ei albaștri trădau un acord sincer. Nimic nu-i plăcea mai mult nemțoaicei decât o femeie dominând un bărbat. Savura cumplit imaginea bărbatului înghesuit și fără cale de scăpare. Elga ura bărbații. La fel, pe homosexuali. Pentru aceștia din urmă totuși nutrea un fel de compasiune, aidoma față de o rudă necăjită. Era o problemă pe care nu o putea stăpâni. Nu putea suporta ideea ca pe o rază de o sută de metri în jurul ei să se afle o ființă umană nevoită a-și rade barba în fiecare dimineață, pentru a nu arăta aidoma unui satir cu fața păroasă și plină de transpirație. Aceasta era propria-i viziune despre sexul opus…

Viviane îi prinse privirea în trecere găsind în ea o invitație spre a continua ceea ce începuse: zdrobirea domnului Jean de Baudicourt. O mică victorie asupra sexului cu fața acoperită de păr.

— Vă rog să vă calmați! încercă avocatul să-și continue ideea. Simțea că soția lui se enervase peste măsură.

Viviane se mută spre mijlocul canapelei punând mâna pe receptorul alb al aparatului telefonic.

— Linia de interfon funcționează? întrebă cu acreală.

Jean de Baudicourt se foi pe scaunul său, puțin interzis.

---

[1] *Organism oficial având sarcina împărțirii donațiilor făcute de diverse asociații recunoscute, de utilitate publică.*

— Nu știu, spuse. Ați avut probleme astăzi?

Viviane ripostă:

— Nu, dar noi avem o convenție.

Termină paharul dintr-o singură înghițitură.

— Doriți să mă protejați, așa-i?

El se foi pe scaun:

— Vă rog să mă înțelegeți, gemu bărbatul. Nu vă cer cine știe ce lucru. Am nevoie însă de ajutorul dumneavoastră în această seară. Numai câteva minute. Unde sunt actele? Să le pregătiți. O să am nevoie de semnătura dumneavoastră.

În fața ferestrei, Elga își legăna capul în stânga și în dreapta. Ca și cum ar fi spus: „M-am săturat. Expediați-l”. Sânii ei se legănau în ritmul mișcării nervoase a capului.

Viviane reveni cu privirea asupra soțului ei.

— Drept pedeapsă pentru că ați intrat aici fără autorizație, veți beneficia de semnătura mea abia mâine.

Apoi, continuă cu arătătorul ridicat:

— Atenție! Nu mai devreme de ora zece. Urăsc să mă scol mai devreme. De fapt știți acest lucru.

Un val de sânge urcă în obrajii avocatului. La Palat, în timpul pledoariilor, acest gen de afront avea darul de a-l îndârji. Răspunsurile seci, rostite cu virulență acerbă îl lăsaseră mască, fără a-i da măcar o șansă de a putea replica. Și, în plus, nota de ridicol în care fusese tratat îl făcea să se simtă ca un gunoi.

Jean de Baudicourt rămăsese mut. Niciodată nu știuse a răspunde unei femei. Și doar nu era să înceapă la vârsta de cinzeci de ani tocmai cu soția sa, Viviane, această superbă lesbiană, de o mie de ori mai timorat decât în fața unei curți cu juri, nemaisocotind distragerea atenției sale de mișcarea ritmică a sânilor cu forme de obuz și a șoldurilor Elgăi, nemțoaica cu priviri disprețuitoare.

Și-o imagină cu fesele fremătând sub el.

— Perfect, mormăi. Dacă dumneavoastră așa vedeți problema…

Porni apoi clătinându-se spre ușa camerei, frământând cu nervozitate în ambele mâini batista pe care o scosese din

buzunar. Din prag, se întoarse:

— Dumneavoastră sunteți efectiv lipsită de indulgență, bombăni din nou. Dacă ați ști…

Se opri, înțelegând că nu-l ascultă nimeni. În urmă-i, Elga și soția sa erau din nou băgate în patul desfăcut. Își devorau deja reciproc gura, aruncându-i cu coada ochiului o privire batjocoritoare.

Jean de Baudicourt părăsi această jumătate de apartament, ale cărei costuri erau jumătatea unei chirii lunare de cincisprezece mii de franci, fără a mai pune la socoteală și cheltuielile de întreținere, având senzația unei profunde nedreptăți pe care tocmai o suferise.

*

* *

Michel-Paul se întinse în halatul de culoare bej, cumpărat de Crăciun, undeva prin Insulele Maldive în Oceanul Indian, un arhipelag încă nepotopit de afluxul primelor concedii plătite de lux aidoma celor din Seychelles. Era foarte plăcut a te regăsi pe tine însuți, departe de lumea charterelor, atunci când ceilalți, plecați în vacanța de iarnă se înghesuie la Gstaad sau la Marrakech, ultimele locuri din lume în care Michel-Paul Langean – snob până în măduva oaselor – s-ar fi înjosit a merge.

Halatul, nedepășind genunchii, era pe el de fiecare dată când intra la piscina de pe strada Foch la numărul 33, lăsând să se vadă cu mândrie prin decolteu, sternul cu desen perfect, pectoralii umflați de folosirea aparatelor și a greutăților.

Michel-Paul se înfășură în așternuturile de pe pat. Scuturând cu mișcări lascive în scrumiera de sticlă semnată Lalique scrumul deja prea lung al Dunhillului. Mișcarea făcu halatul să dezvelească o coapsă netedă și bronzată. Era rezultatul artificial al unei lămpi cu ultraviolete, – solar cumpărat pe cheltuiala lui Jean de Baudicourt – pentru a perpetua în iarna pariziană binefacerile soarelui din Maldive. Avocatul intră în cameră exact în acel moment, oprindu-se în cadrul ușii. Michel-Paul își întoarse spre el fața

mică de faun încadrată de bucle brune, cu gura lacomă, argument care avu ca de obicei efectul unui nemaipomenit afrodiziac.

Nimic nu mai conta. Jean de Baudicourt îl afla pe Michel-Paul etern disponibil. Iar muzica revărsată din boxele ultra performante așezate pe stelajul din colțul camerei – un detaliu decorativ foarte retro, achiziționat de numai două luni – nu avea de fel darul de a reduce această senzație.

Scheherezada de Rimski-Korsakov – partitură pe care o adora și pe care Michel-Paul o pusese desigur cunoscându-i efectele. Ei, bine, asta nu mai putea suporta. Muzica îi crea un sentiment de plictiseală insuportabilă iar atitudinea lui Michel-Paul era totalmente deplasată.

Evident, nu a transpus imediat gândurile în vorbe. Domnul Jean de Baudicourt era un tip elevat, foarte prudent ca urmare a experiențelor trăite pentru a se lăsa pradă unor excese verbale. Desigur, și activitatea în barou îi crease deprinderea de a se stăpâni. Ca și soția sa legitimă, dar totuși străină lui, era înrobit de „mica sa metresă”.

Michel-Paul.

Nu era oare acesta fiul lui adoptiv? Se putea oare ceva mai legal? Jean de Baudicourt se învârtise suficient de mult în lumea legii pentru a realiza că această acoperire este fără cusur, permițând comportamentul afectuos față de tânărul efeb cu bucle brune, descoperit de el la vârsta de nouăsprezece ani pe strada Assas, în cadrul Facultății de Drept, în timpul unei conversații pe marginea unui curs având ca subiect rolul avocatului de afaceri în cadrul urbei. Era o activitate a sa extraprofesională pentru care își sacrifica timpul, fără a-și neglija ambițiile cu privire la baroul avocaților. Domnul Jean de Baudicourt urmărea acest scop cu înverșunare, nefiind genul care să se impună în societate cu tot cu bizareriile naturii sale pentru care lesne ar fi fost înlăturat.

Prima lor întâlnire avusese loc cu trei ani în urmă. Adopția se petrecuse numai de un an. Apoi, ca un făcut, lui Michel-Paul „i se rupse în paișpe de facultate”, cum ar spune

studenții. La ce bun? Doar devenise fiul legitim și evident moștenitorul unui om foarte bogat ca urmare a familiei de origine, cât și în urma activității sale, drept care el nu avea de ce să își mai facă griji pentru viitor. „Tatăl” său nu îl trimitea nici măcar la cabinetul de pe strada Victor Hugo unde trei stagiari și cinci secretare trudeau fără pauză pentru a mări procentajul profitului obținut de Jean de Baudicourt. Și la acest cabinet se învârteau afaceri mari. Optzeci de milioane pe lună era limita inferioară, în termeni mari. Bașca o clientelă din ce în ce mai americană. Suma minimă percepută ca onorariu pentru un dosar era de un milion, timp în care pentru clienții francezi numai cu slujbe scoteai un sfert sau chiar o cincime din suma asta.

Era un întreg ansamblu de cifre și alte amănunte pe care Michel-Paul îl cunoștea ca pe propriile buzunare. În ciuda aerelor de poponar parfumat și a timpului pierdut între cei patru pereți ai camerei sale numai în halatul din material exotic, era foarte atent la bunul mers al moștenirii sale.

*

* *

— Ce citești? întrebă avocatul, curios.

Își puse arătătorul pe spatele unui album gros pe care îl găsise în fața lui Michel-Paul. Acesta se întoarse cu spatele la tatăl său adoptiv, clipind des din sprâncene. Mirosea a Guerlain, „l’Heurre Blue”. Un parfum de damă. După baie făcuse un masaj. Camera, imensă de altfel, era tapetată cu un material japonez imprimat cu pai de orez verde și auriu amestecat. De asemenea, fereastra acestei camere se deschidea deasupra Parisului. Doar luminile erau mult mai calde decât în camera Vivianei. Totul degaja o atmosferă caldă, feminină, care nu se regăsea în camera lesbienei. Acolo se mergea pe ideea de viril, metalic, militar. Aici totul era primitor, mici taburete pe covoarele groase persane, abajururi din etamină filtrau lumina prin delicate acuarele venețiene reprezentând în stil renascentist galioane în luptă în lumina amurgului „à la Claude Lorrain”.

Mai era de asemenea un pat cu baldachin de culoare

coraille, unde dormeau împreună „tatăl” și „fiul”.

Michel-Paul catadicsi:

— Cum? Tu nu știi? șopti acesta. Am cumpărat asta nu demult de la Brentano’s.

Își mișcă umerii făcând ca halatul plușat să dezvelească mai mult torsul.

— Uite, acesta se numește „OM”. Privește.

Albumul alunecă pe pat, împins de un deget cu unghia manicurată. Jean de Baudicourt se aplecă. Albumul era deschis prezentând fotografia unui adolescent ieșind din baie în cadrul unei uși de lemn vopsită în verde. Modelul era nud și îi stătea bine aspectul jilav după baie. Pubisul avea puțin păr, aidoma lui Michel-Paul, care parcă din greșeală își descoperea trupul de sub halat.

Tocmai se epilase.

— Drăguț, spuse avocatul, pe un ton indiferent față de cele văzute.

Michel-Paul se ridică cu un aer surprins. Halatul dezgoli de această dată un abdomen plat cu musculatura frumos desenată, apoi un tors de statuie, între coapsele sale cu mușchi lungi, sexul relaxat era împresurat de o blăniță brună. Acest spectacol în general îl făcea pe Jean de Baudicourt să își piardă cumpătul.

Michel-Paul stătea cu buzele puțin umflate în fața „tatălui”. Acesta fu cel care întoarse pagina. Sub privirile sale se derulă o succesiune de imagini ale unor efebi. Mai precis, exact genul de imagini pe care David Hamilton le face cu adolescenți.

Buzele calde și cărnoase ale lui Michel-Paul atinseră fin umărul avocatului.

Reacția acestuia îl făcu pe poponar să se retragă stupefiat.

Îl împinse din nou. De parcă numai o dată nu ar fi fost de ajuns.

— Ce te-a apucat? întrebă el stupefiat. Nu mă mai iubești?

Avocatul închise albumul cu violență pornind spre un mic dulap chinezesc. Luă o sticlă de Chivas Regal după care turnă o cantitate mare într-un pahar cu picior, ales la

întâmplare. Luă o duşcă fără apă.

— Nu am nimic, se răsti el. Simplu, în această seară vreau să fiu singur.

Apoi se calmă.

— Fii te rog înţelegător şi mergi la culcare dincolo. Nu este nicio problemă, te asigur. Numai că doresc să fiu singur.

Michel-Paul îşi încheie încet halatul şi se ridică:

— Cum doreşti, spuse el cu demnitate. Numai că nu te înţeleg. Este pentru prima oară când…

Privi silueta deşirată, cocârjată în jurul paharului de whisky, şezând în fotoliul vechi acoperit cu velur şi cu franjuri bogate. Jean de Baudicourt nu îl mai auzea.

— Dacă aşa vrei, spuse Michel-Paul acru, eu plec. Mă duc să fac o plimbare.

Avocatul avu o tresărire uşoară.

— Asta este, murmură el. Bună seara. Ai grijă să nu te întorci prea târziu.

Răsturnă apoi paharul peste cap dintr-o singură înghiţitură. Michel-Paul plecă fără a-i răspunde. Verde de mânie.

*

* *

În receptor se întrerupse sunetul specific apelării postului căutat.

— Claude, tu eşti? întrebă Michel-Paul.

Surâse.

— Mi-era teamă că ai plecat. Bătrânul îmi face figuri. Să nu îmi spui că tocmai te gândeai să mă suni…

Ca de fiecare dată, când cel de la capătul firului răspunse, faţa de faun a lui Michel-Paul se destindea din ce în ce. Tristeţea care-i rida fruntea dispărea iar nările i se dilatau uşor parcă. Pentru a adulmeca. Apoi îşi umezi cu limba buzele.

— Cât de bun şi înţelegător eşti, susură el. Desigur, ca de obicei, strada Croix-des-Petits- Champs. În trei sferturi de oră… Voi trece să te iau. Da. Este adevărat, din cauza

Vivianei pe care am acoperit-o când ai vizitat-o astăzi.

Râse scurt.

— Ai dreptate, îmi este ca o mamă adoptivă. O adevărată mamă pentru mine.

După ce închise telefonul, se repezi la șifonier. Atent la textura materialului, tria hainele una câte una cu mâini de expert, împingând umerașele încolo și încoace.

Pentru o întâlnire de amor fixată la intersecția străzilor Croix-des-Petites-Champs cu Vrilliere, trebuia să aleagă o ținută deosebită.

Întâlnirea cu una dintre ultimele vespasiene ale Parisului merita de asemenea o atenție deosebită legată de modul de prezentare.

Se gândea și la faptul că urma să guste picanteriile aventurii interzise. Ultima oară când Jean, amantul său, îl rezolvase fusese foarte bine și mult.

Singurele lucruri care contau pentru el erau cele cu motivație sexuală.

Capitolul II

Aimé Brichot privea cu atenție imaginea oferită prin marea fereastră aflată în spatele Jeannettei. Se aplecă puțin. Surâse în sinea lui. Ceea ce vedea îl satisfăcea pe deplin. Un om încă destul de tânăr, zvelt, având un singur defect: o chelie puțin avansată, în rest totul era perfect. Costumul foarte la modă din lână pură virgină, o cămașă în carouri mici, albastru cu alb la al cărei guler era garnisit perfect cu nodul unei cravate cu linii club auriu cu roșu.

Inspectorul Aimé Brichot, secția Afaceri recomandate Brigăzii mondene. Acesta este personajul nostru. Își aranjă ținuta la vreo jumătate de metru de oglindă, privind din spatele ochelarilor săi de miop. Jeannette, soția sa, mama celor două fiice ale lor, Rose și Colette reveni în câmpul vizual. Coafată în acea după amiază, discret machiată, oferea o imagine tulburătoare a plăcutei fețe fine, încadrată de plete blonde. Femeia era îmbrăcată cu lucruri noi. Un taior din serj multicolor a cărui croială îndrăzneață era și mai bine pusă în valoare de corsajul roz, răscroit cu o dublură din mătase indiană.

Îl apucă de mână pe sub masă și îi trimise un surâs tandru din vârful buzelor. Așezat alături de Jeannette, Boris Corentin – partenerul lui Aimé Brichot[2] – care văzuse toată scena, se jenă brusc. Își întoarse cu delicatețe ochii negri spre dreapta, parcă acaparat de contemplarea sălii de restaurant.

Aimé Brichot îi făcuse surpriza de a-l invita la masă la Ruc Opera după terminarea programului în acea după amiază. Și îi spusese și motivul: în ajun, semnase împreună cu Jeannette, soția sa, la un notar un contract pentru F4 la Kremlin-Bicetre.

Reușise să-l cumpere numai grație primei dobândite ca

---

[2] *În original fleche – primul din cei doi polițiști alcătuind o echipă (n.t.)*

urmare a rezolvării afacerii Vietnamezilor[3]. Fusese o pleașcă picată la momentul oportun. Iar asta, ca urmare a talentului partenerului său, acesta însă dându-se la o parte din afacere: „Tu ești căsătorit, ai două puștoaice de crescut, timp în care eu sunt burlac și nu am nici cățel nici purcel”, explicase la vremea aceea Boris Corentin atitudinea sa. Aimé Brichot a încercat să îl convingă să împartă prima, dar în zadar. Partenerul său nici nu voia să audă. Astfel, familia Brichot a devenit beneficiara acestor cinci milioane picate din cer. Și fără de care nu ar fi putut achiziționa proprietatea. Numai dintr-un salariu de polițist nu îți poți permite așa ceva. Nici în varianta unor venituri suplimentare normale…

Tot ceea ce Boris acceptase fusese invitație la masa după încheierea afacerii.

Adică la masa din această seară. Ocazie cu care Jeannette și Aimé luaseră cu ei cele două drăguțe nebunii ale garderobei lor, cumpărate cu opt zile în urmă la Londra, profitând de schimbare. Fusese un voiaj care, pentru Berrichon, – anglofon înrăit – avea să rămână evenimentul vieții sale, și care durase patruzeci și opt de ore. În schimb, Aimé Brichot jurase că nu va mai călca niciodată în Anglia. Reacția lui la întoarcere fusese așteptată de toată Brigada Moravuri cu nerăbdare, intrând deja în folclor. Bineînțeles, Aimé Brichot revenise în țară transfigurat, aidoma unui musulman care se întoarce de la Mecca. Recunoscuse că toată admirația lui pentru Londra se ruinase, crezul lui fiind amarnic înșelat. Capitala pe care și-o imagina ca pe un bastion intangibil și pe care o venera datorită „Rostbeef”-ului, era plină de jamaicani și de arabi. Cele mai frumoase hoteluri particulare din Hyde Park erau proprietatea acestora. În Rolls Royce-uri călătoreau oameni cu „djellaba”. Fusese o descoperire făcută cu groază. Totuși, ca o consolare morală, existau străzi ca Regent’s Street și Old Bond Street, un cartier plin de șanțuri, unde exista o bucătărie tradițională de excepție.

---

[3] *Vezi Brigada de Moravuri nr. 12. Jocul Cavalerilor.*

Un sfert de oră mai târziu, o întâmplare neplăcută avea să-i marcheze viața în cadrul Brigăzii Mondene:

Aimé Brichot se afla într-o stare de reverie în fața lui Dorchester Hotel, unul dintre cele mai bune din Londra, moment în care un Rolls ajunse în dreptul său. În interiorul acestuia trona un șeic oriental, slab, elegant, îmbrăcat în djellaba. Șoferul Rollsului – un englez – se grăbi să-i deschidă portiera. Coborând, arabul îi strigă lui Brichot:

— *My luggage, quickly*![4] i se adresă lui Brichot arătându-i valizele în spatele său.

Aimé Brichot reveni brusc la realitate: fusese luat drept hamal.

— *I beg your pardon*[5]*?...* sughiță parcă prin mustață.

Arabul surâse. Princiar, ținând în mână o bancnotă de cinci lire, ca și cum Brichot ar fi solicitat o șpagă înainte de a începe munca. Inspectorul Aimé Brichot de la Brigada Moravuri – Afaceri recomandate, rămase stupefiat.

— Domnule, bâjbâi în franceză, – fiind incapabil de a articula vreo vorbă în limba engleză – nu realizați cu cine stați de vorbă!

Celălalt, îl privi cu atenție.

— Sunt dezolat, domnule turist parizian, dar aveți un aer foarte „British”, spuse acesta într-o franceză excelentă.

Îl lăsase pe Brichot să rumege alintul, fapt care l-ar fi putut face să treacă mai ușor peste disprețul anterior. Apoi adăugă:

— Rareori, în ziua de astăzi, o să vedeți un englez să refuze o șpagă.

Această ultimă remarcă avu darul de a-l ului pe Brichot, neînțelegând nebunia care parcă îi cuprinsese pe toți, astfel încât nu putu să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Hai, Jeannette, mormăi el. Toată această poveste m-a îndurerat profund.

Dar acest incident nu era decât o parte a necazurilor din

---

[4] *Bagajele mele. Repede! (engl.)*

[5] *Poftim? Dacă nu vă supărați... (engl.)*

acea zi. Peste puțin timp, în ascensorul de la Mark and Spencer reuși să provoace râsul general.

— *Which floor*[6]*?* întrebă liftierul cu livrea.

— *Five o'clock!* răspunse repede Aimé Brichot, foarte convins de engleza sa.

— *Oh, you mean: Fifth Floor, I presume*[7]*?* i-o întoarse liftierul cu o mină placidă.

În cabina liftului se găseau în afară de el vreo șapte sau opt persoane. Și toate acestea surâseră cu reținere. Doar din cauza faptului că Brichot, puțin surprins, ca și în fața arabului, – realizase și el gafa făcută, dar abia după ce dăduse răspunsul – îi spusese liftierului: „ora cinci".

Revenind la realitate, își dădu seama că abuzase din plin de Sancerre. Începu să murmure la urechea soției, aplecat peste masă. Jeannette chicoti scurt, scuturând umerii provocator.

„Dacă ne va veni vreo idee pe drum, gândi acesta, F4-ul recent achiziționat va fi desigur neîncăpător".

Impresia se confirmă în secunda următoare. Aimé Brichot deveni subit apatic, lăsând-o pe Jeannette să cheme cu un gest marțial chelnerul.

— Nota de plată, vă rog, dar repede, exclamă femeia.

*

* *

Michel-Paul Langean, de Baudicourt prin adopție așează cu mișcări delicate revista Vogue pe genunchi. Foarte interesat de tot ceea ce reprezenta moda feminină, nu putea totuși să nu remarce apariția din cadrul ușii camerei de baie. Statuia unui adolescent. Blond și buclat, cu un trup neted și evident, cu pubisul epilat aidoma lui. Din cochetărie, Claude era puțin fardat pe pleoape cu gri iar genele erau rimelate ușor. Doar așa, pentru a avea un aer puțin mai interesant. Atât cât pentru a atrage privirile celorlalți foarte rapid.

Era gol pușcă, având însă în picioare ghete de șevro negru

---

[6] *La ce etaj? (engl.)*

[7] *Doriți să spuneți: la etajul al cincilea, presupun? (engl.)*

lucios, mulate pe gleznă atât de bine încât redau cu fidelitate orice mișcare a acesteia.

— Dragul meu… murmură Michel-Paul, cu voce guturală.

Claude, făcu un tur și se opri în fața lui.

— Ah, lasă-mă, te rog! exclamă el contrariat.

Michel-Paul întinse mâna pentru a-l apuca de gambă în timp ce el mergea.

Din interiorul unei comode de proveniență austriacă, Claude scoase cu delicatețe un colet inform de culoarea glicinei. Nu dură prea mult timp pentru ca Michel-Paul să se dumirească în legătură cu neastâmpărul celuilalt. Cu mișcări feminine de o naturalețe perfectă, Claude desfăcu obiectul. Era un slip.

— Dumnezeule! se minună fiul adoptiv al domnului Jean de Baudicourt, punându-și arătătorul pe buze. Cât de îndrăzneț! Unde l-ai găsit?

Claude se lansă într-o paradă cu mers unduit de manechin care prezintă ultimele creații în ceea ce privește ținuta de baie din noua colecție de vară,

— La Pigalle, deșteptule. Club Shop-ul ți-e cunoscut?

Michel-Paul trebui să recunoască faptul că nu. Cu gura căscată, îl mânca din priviri pe prietenul său, Claude. Pe fund, slipul nu era mai mult decât o șuviță fină de material strecurată între fese, iar în partea din față, un triunghi de material elastic, nu mai mare decât intrarea într-o vizuină, mărginit de niște noduri.

Sexul lui Claude ieșea în evidență. Roz și catifelat. Circumcis. Operație de altfel foarte necesară având în vedere înclinațiile acestuia. Claude, cu toate aerele sale de efeb delicat, fusese dotat de la natură cu atribute foarte importante.

— Ce idee sublimă! se minună Michel-Paul.

Claude continua să defileze prin fața lui.

— Nici măcar nu bănuiești care este numele de colecție al acestei piese. Poți să ghicești?

Continuă să meargă în fața lui Michel-Paul în pași de balet aranjând o șuviță rebelă de pe frunte cu un revers din

poignet.

— Spune odată! șopti Michel-Paul excitat.

Clipind des din pleoape, celălalt spuse:

— Se numește „POFTICIOASA”, spuse alintându-se. Este de-a dreptul ingenios, nu?

Trei minute mai târziu, erau gata.

— Ai să răcești! gemu Michel-Paul.

Claude strânse cu înfrigurare peste torsul rămas dezgolit dublura îmblănită a halatului de cașmir negru.

— Asta face parte din distracție, spuse el.

În josul corpului, înfundat în ghete, purta un pantalon de zuav bufant și lână de angora verde. Acesta avea particularitatea de bază a tuturor hainelor pentru pederași cumpărate de pe Rue du Temple, particularitate care îi conferea tot farmecul: tot ceea ce fixau acești pantaloni în talie era o capsă prin presare, la mijlocul spatelui, în rest se puteau desface foarte ușor, grație unor benzi cu arici. Datorită capsei și a benzilor adezive, acești pantaloni se puteau dezbrăca tot atât de repede ca și o fustă.

În taxiul care îi luase din stația Mirabeau, Michel- Paul și Claude nu au schimbat nici măcar un cuvânt. Tăcând mâlc și cu privirile pierdute, cei doi se pregăteau pentru mica lor sărbătoare deosebită, „Taina strânsorii”. Micile deviații pe care le aveau în comun îi apropiau atât de mult încât părea că același foc îi mistuie pe amândoi. În absolut toate privințele… Nerăbdarea lor, din ce în ce mai greu de stăpânit, creștea în intensitate pe măsură ce taxiul se apropia de destinație: W.C.-ul public din colțul străzii Croix-des-Petit- Champs cu Vrilliere, imediat lângă Banca Franței. Unul dintre cete mai prost famate locuri din Paris. Dar unul dintre cele mai bine cotate în rândul celor cu deviații sexuale. Era unul din locurile unde homosexualii se simțeau „acasă”, aceste locuri publice devenind pentru ei cadrul întâlnirilor intime. Amestecul de amănunte greu de descris, mirosurile pestilențiale, atmosfera, senzația de pericol, riscul, făceau ca aceste spații să fie foarte excitante. Efectiv, o „frăție” în interiorul altei „frății”, un fel de stat în stat. Dar

cu o formidabilă imaginație aplicativă în materie de complicații în ale perversiunilor, de multe ori atroce. Dar cei mai înrăiți rămâneau cei contaminați.

Odată ajunși în Place du Palais-Royal, Claude se aplecă spre șofer și, atingându-l pe umăr cu un gest moale, îi spuse:

— Am ajuns la destinație.

Șoferul trase pe dreapta. În momentul în care dădea restul, fața lui exprima un mare dezgust. Partea din spate a mașinii sale mirosea aidoma unei parfumerii. Adora acest miros cu o condiție: pasagerul care mirosea așa să aparțină sexului frumos. De această dată, cel care emana izul era bărbat.

Ajunși în josul străzii Croix-des-Petit-Champs, Michel-Paul și Claude zăboviră câteva clipe. Alături, peste drum de intrarea principală în Banca Franței, se afla toaleta întruchipând cuibușorul iubirii lor secrete… Era pe deplin vizibil încotro se îndreptau cei doi. Aproape ajunseseră. Și acest fapt le făcea inimile să bată cu o frecvență și o putere de nesuportat. Pe stradă erau numai ei doi, fapt care îi făcu să încetinească pasul. Michel-Paul se strâmbă și îl apucă pe micul său Burberry de mână:

— Am descoperit un nou fel de a ne legăna, murmură el.

Claude îl privi emoționat:

— Abia aștept să încercăm…

În fața intrării monumentale în Banca Franței se afla un polițist de gardă. Discret la acea oră târzie. Dar prezent, cum este firesc în locul unde se află depozitat tezaurul Franței.

O întreagă nebunie, un nonsens să încerce să dea curs intenției lor alături de această veritabilă mașină de descoperit, de urmărit și de reținut delicvenții.

Dar acesta era de fapt motivul pentru care atât Michel-Paul cât și Claude veniseră aici, la W.C.-ul de pe strada Croix-des-Petit-Champs. Acest lucru aducea un plus de adrenalină tuturor homosexualilor. O sursă de plăceri multiple datorată pericolului pe care îl reprezenta.

În fața Băncii cei doi se despărțiră. Claude o apucă oblic

spre dreapta. Reveni prin Piața Victoriei după ce parcurse strada Herald. Michel-Paul o apucă la stânga pe Vrilliere, apoi pe Petit-Champs. Pentru a reveni în același loc, după ce s-a asigurat că toate decurg normal. Evident, acum cei doi se reîntâlniră, dar venind din direcții opuse. Astfel, ajunseră din nou în dreptul sanctuarului iubirii lor secrete, aflat alături, în văzul tuturor, lângă împrejmuirea de tablă verzuie care străjuia umbrarul pentru polițiști.

Și unde, până acum, se afla minunatul sălaș al dragostei lor.

Capitolul III

Boris Corentin dădu colțul spre dreapta, de pe strada Saint-Honoré spre Croix-des-Petit-Champs. Cu mâinile înfundate în buzunarele pardesiului hoinărea pe străzi fără grabă. Se hotărâse să se întoarcă acasă la el, în strada Turbigo, pe jos. Era la numai un kilometru și jumătate depărtare de Ruc Opera, din fața Hotelului Louvre unde o îmbrățișase pe Jeanette, sărutând-o pe amândoi obrajii și urându-i o seară excelentă. Aimé Brichot se bucurase de serviciile unui taxi pe care Boris i-l comandase de la casierie, incluzându-l pe nota sa, care și așa era foarte încărcată. Aimé nu ripostase aproape deloc, cunoscându-l pe Boris – ca urmare a parteneriatului lor care dura de mai bine de cincisprezece ani. Acestuia îi plăcea să meargă pe jos prin Paris. Chiar și noaptea. Brichot era convins că nu numai pentru simpla plăcere de a face mișcare… Pentru o relație, Corentin savura crunt neprevăzutul străzii, posibilitatea unui mic flirt, o ocheadă în urma căreia să se lase cu o aventură.

Privi distrat spre garda din fața Băncii Franței, continuând drumul spre Piața Victoriei. Apucă oblic spre dreapta, traversând bulevardul Sebastopol. Era exact drumul spre casă.

Ca un vechi obicei de polițist la Moravuri, vespasiana aflată la numai douăzeci de metri în fața lui îl atrăgea să arunce o privire înlăuntrul ei.

„Ce-ai zice să găsești înăuntru aici ceva interesant? Curiozitatea…”

Reduse ritmul de mers. Instinctul său de polițist îi spunea că ceva nu este în regulă.

Jos, pe ușă, în dreptul tablei rotunde presărată cu găurele, având rol de aerisire, aflată la jumătate de metru de sol se distingeau lucruri ciudate.

Acestea se petrecură rapid, dar ochiul format și lui Corentin avu timp să vadă.

În lumina reflectată se distingeau cele două gambe ale unui om aflat în altă poziție decât cea firească pentru a face ceea ce era destinat acolo. Acestea erau perpendiculare pe peretele central. Pentru foarte scurt timp, o mână coborî pentru a strânge un material verde închis.

Corentin rămase nemișcat. Gambele omului se mișcară din nou, alunecând în aceeași direcție stranie. Boris Corentin își aprinse o țigară. Aștepta.

Se scurse un minut, poate două. Picioarele se mișcară din nou, spasmodic. Apoi, mișcarea de du-te-vino deveni ritmică.

„Se petrec lucruri ciudate înăuntru”, își spuse făcând o grimasă.

*

* *

După cincisprezece ani lucrați în cadrul Brigăzii de Moravuri, Boris Corentin se considera un specialist în domeniul ciudățeniilor naturii umane. Cu greutate se strecură în interiorul toaletei și ajungea în fața unui caz deosebit.

În fund, lângă marginea semicercului interior, un efeb între optsprezece și douăzeci de ani era cocoțat pe o planșă de brad, calculată și confecționată special în acest scop: se fixa acolo, agățată într-o balama, spre interior, agățându-se într-una din găurile tablei spre exterior, în partea cealaltă.

În interior era un miros acru și puternic, iar lumina reflectată de apa prelinsă din sistemul central de spălare făcea posibilă distingerea detaliilor.

Întors spre planșetă, cu mâinile amândouă sprijinite de perete, efebul stătea încordat, înfășurat în mantoul amplu cu dubluri îmblănite. Cu torsul gol, avea coapsele și gambele dezgolite și un sex erect impozant ieșind dintr-un minislip aranjat pe șolduri cu o minuțiozitate frivolă dezolantă. Picioarele erau încălțate în ghetuțe mulate din piele neagră și se legănau în aer, invizibile din exterior.

Corentin înțelese pe deplin la ce folosea acea planșetă: celălalt era cocoțat atât de sus, încât, de afară privind, ai fi putut crede că în interior este numai unul singur.

Cel de-al doilea, având câțiva ani în plus, brunet, foarte frumos, cu un cap de femeie cu nuri, se trase spre perete în retragere în momentul în care l-a observat pe Corentin intrând. Lipi spatele de peretele pe care se prelingea apa, părând total neafectat de apa care îl udase complet.

Șocat de apariția lui Corentin, nu se mișcă nici măcar pentru a-și aranja ținuta: era de asemenea cu sexul liber, având cămașa scoasă din pantalon și ridicată peste fundul zvelt și musculos, gâfâind fără a scoate vreun alt sunet.

Gura, cu buzele puțin tumefiate, deveni roșie de emoție, parcă pregătindu-se să explice ceea ce se întâmpla în momentul în care au fost surprinși. Evident, Corentin nu avea nevoie de schițe pentru a înțelege ce se petrecea acolo. Pe scurt, la o distanță de un metru și jumătate, un efeb brun fără chiloți și epilat, cu fața puternic înfundată în abdomenul unui efeb blond. Împopoțonat la rându-i cu un minislip ridicol făcut parcă exact pentru a permite „omagiul” primit. Acesta se retrase scuturat de o convulsie.

— Sunteți de-a dreptul tâmpiți! Amândoi! mârâi Corentin. Nu puteați să o faceți în altă parte? Acasă, de exemplu? Nu ar mai fi fost problema mea…

În aceeași clipă blondul realiză că vorbea aidoma unui polițist. Corentin îi confirmă. Celălalt tresări. Îi spuse cărei brigăzi aparține și gradul lui, arătând concomitent insigna.

Blondul, cu o alură penibilă, coborî de pe planșetă, trăgându-și „pantalonii” peste organul în erecție, aceștia stând acum pe el teribil de caraghios. Devenise verde și își mușca buzele. Cu o privire plată întrebă:

— Ne urmăriți de mult timp?

Corentin se crispă:

— Nu o să-ți vină să crezi! De fel! Pur și simplu eram în trecere, te asigur. Aș fi preferat să nu se fi întâmplat nimic.

Deja îi era milă de „cuplul” pe care îl surprinsese din întâmplare. Aceasta era însă meseria lui, aleasă pur și simplu din voia sorții. Brunetul își pusese primul hainele în ordine. Îmbrăcat, redevenise decent. Acum își recăpătase întreaga stăpânire de sine.

— Cunosc procedura, cârâi el. Toți sunteți la fel. Ne vânați! Cu ce vă afectează asta pe voi? La această oră în cartier oricum nu mai este mai nimeni. Acum puștii dorm…

Ochii negri ai lui Corentin îl măsurară de sus până jos și toată compasiunea lui pieri.

— Taci! spuse acesta cu fălcile strânse. Orice cuvânt în plus va agrava serios cazul vostru. Deja sunteți în cofă, voi fiind convinși că acesta este un loc public. Ultrajul la bunele moravuri, într-un loc public ar trebui să știți că este suficient de grav pentru a nu mai face pe nebunul.

Brunetul lăsă privirile în pământ, spășit.

— Urmați-mă! spuse Corentin retrăgându-se, și nu încercați să fugiți! Sunt foarte bun alergător.

Aerul proaspăt al Parisului era parcă un balon de oxigen, chiar dacă eșapamentul unui motor diesel prost reglat, care se deplasa spre Places des Victoires, se făcea încă simțit. Corentin avea impresia că evadase dintr-un infern puțind a viciu și a urină, aidoma unui coșmar atroce cauzat de febră.

*

* *

Polițistul de pe echipajul auto prinse actele de parcă foile ar fi fost macerate după cincisprezece zile de stat într-o pubelă uitată la un colț de stradă, ca urmare a unei greve prelungite a lucrătorilor de la salubritate. Corentin îl privea cu dispreț. Celălalt poza în dur. Este, de altfel, foarte ușor a afișa dezgustul, după ce nu ai fost capabil să observi ce se petrece la numai treizeci de metri depărtare. Lucru care face parte din sfera de preocupări a polițiștilor de la Moravuri.

— Poate vă grăbiți puțin, spuse Corentin. Eu sunt în timpul meu liber.

Celălalt roși. Era realmente surprins.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez că cei doi „se dau huța”… Asta-mi lipsea!

— Dumneavoastră nu îi cunoașteți deloc, replică Corentin, aprinzându-și o „Gallia”. Tocmai acest detaliu îi excita.

Chirciți pe banca lor, Michel-Paul și Claude îl priviră

mirați. Era de neimaginat că exista un copoi care să nu-i displacă. Lucru foarte rar. Claude îl sorbea deja din priviri, aproape îndrăgostit de acesta.

Corentin îl lăsă pe colegul său să-și completeze procesul verbal, întorcându-se spre cei doi pederești. Brunetul, cu capul între umeri, sta cu ochi inexpresivi pe tabla ondulată a mașinii, crispat, cu două riduri verticale între sprâncene. Blondul, aflat în mod vizibil în pragul leșinului, din ce în ce mai palid, tremura din tot corpul.

— Ascultați cu atenție, amândoi, spuse Corentin, v-am prins în flagrant delict de ultraj la moravuri. Uitați cum se vor petrece lucrurile începând din acest moment! Ne vom duce împreună la Quai des Orfevres, unde vă voi audia cu privire la faptele voastre, în mod oficial. După aceea, vom vedea ce vom face cu dosarul vostru.

Făcu o pauză.

— Dacă sunteți recidiviști, cunoașteți perfect implicațiile[8].

Cel brunet se întoarse spre partenerul său.

— Nu înțelegem ce vreți să spuneți, murmură el, cu un aer sincer.

Corentin suspină.

— Atunci, mă văd nevoit a vă explica. Articolul 330 din Codul Penal prevede pentru faptele voastre o sancțiune privativă de libertate între trei luni și un an. Dacă cele ce mi-ați spus sunt adevărate, puteți beneficia de o suspendare. Aceasta fiind valabilă numai în cazul în care sunteți la prima abatere. Suspendarea poate fi revocată într-o perioadă de cinci ani, în cazul recidivei.

Câteva lacrimi se prelinseră pe obrazul blondului, înnegrindu-l cu un amestec de rimel și fard.

---

[8] *Pedeapsa, primită în caz de ultraj public la bunele moravuri, este diferită în Franța, dacă este vorba de delicvenți primari sau nu. Cei care se află la prima abatere, sunt eliberați după audierea lor. Pentru a fi citați ulterior a se prezenta în fața tribunalului suprem (de exemplu Camera Corecțională). În acest caz nu se face anchetă. Se folosește citarea directă. În cazul recidivei situația este mult mai gravă.*

— O lună cu suspendare, mai puțin nu se poate, spuse Corentin repede. Și, desigur, o amendă pentru a acoperi cheltuielile din justiție și de procedură.

Celălalt polițist suspină din rărunchi.

— Te-a solicitat foarte mult, mârâi el, să explici asta celor doi zbanghii! Meriți o „tablă”[9], un punct peste alții.

Corentin aruncă țigara prin portiera deschisă.

— Nu v-am cerut părerea, se răsti el. Duceți-mă în Quai des Orfevres.

În timpul drumului, apucă din nou carnetul de procese verbale și se apucă să citească.

— Baudicourt… spuse el de-o dată, strada Iena 5… Nu acolo locuiește domnul Jean de Baudicourt?

Michel-Paul își plecă privirile.

— Este tatăl meu, murmură.

Corentin îl studia cu interes sporit.

Într-o fracțiune de secundă își aminti de un dosar studiat într-o zi, demult, în debutul carierei sale de polițist. Un dosar pe numele Baudicourt Jean, avocat al Curții. Și, colac peste pupăză, pentru același motiv: flagrant într-un W.C. public.

Se întoarse spre silueta tânărului faun cu fruntea plină de bucle.

— Știți mai bine ceea ce este de făcut, odată ajuns în biroul meu. Îl veți suna pe tatăl dumneavoastră la telefon. Credeți-mă, în această situație vă este foarte de ajutor.

Se rezemă pe spate de caroseria mașinii, contemplând visător străzile pustii la acea oră.

Michel-Paul Langean, devenit în urma adopției Baudicourt, îl privea pentru prima oară direct în ochi pe acest polițist straniu, cu trup atletic și frumos ca un zeu, care îi surprinsese în plin delir sexual, purtându-se cu ei fără a-i jigni. Dovedea experiență în activitatea cu homosexualii mai puțin norocoși.

— Ce vreți să spuneți? spuse el cu voce moale.

---

[9] *Aici peiorativ cu sensul de decorație. (n.t.)*

Corentin surâse:

— Camera 20, secția Delicte Flagrante, are în fiecare dimineață ședința foarte devreme. Aproape că nu este public. Ceea ce face totul mai ușor de înghițit. Te-ai prins? Tatăl dumitale ar putea să vă ajute să obțineți asta.

Michel-Paul se întoarse spre Claude surâzând:

— Haide, spuse el, dracul nu-i chiar așa de negru. Mai aveți o șansă.

Blondul izbucni din nou în plâns.

Capitolul IV

Cu nările dilatate, Jean de Baudicourt adulmeca mirosul tapițeriei din piele: Jaguarul personal. Să te afli la bordul acestei mașini devenise un adevărat lux, odată cu introducerea noilor taxe pentru capacitatea cilindrică și ceilalți parametri ai autoturismului. Dar cum ar fi putut oare renunța la acestea? Îmbrățișarea moale a scaunelor din piele, aidoma parcă îmbrățișării unui puștan, aparatura de bord superbă, cu multiplii martori luminoși, o adevărată cochilie blindată și tapițată care îl separa de lumea exterioară.

Avocatul își înfipse arătătorul mâinii drepte în comenzile radiocasetofonului auto marca Voxson cu opt memorii stereo. Finalul Sheherazadei de Rimski-Korsakov se revărsa din cele patru incinte audio dispuse în interiorul habitaclului. Jean de Baudicourt se chirci în spatele volanului. Cu puțin timp în urmă, acasă, Michel-Paul ascultase această melodie. Iar el nu știuse să-i fie alături ca de atâtea alte ori, de când se cunoscuseră. Acum, era singur într-un autoturism de lux, pe care de altfel îl adora dar care avea totuși alura unui obiect banal.

Avocatul urmărea cu atenție această melodie, transportându-se din starea normală într-una de admirație. Acest fapt, ca de altfel toate lucrurile care îl solicitaseră în ultima perioadă, îl obosiseră foarte mult. Ai fi putut crede că o imensă nepăsare s-a abătut asupra lui. Tot aspectul plăcut al vieții sale, atât pe linie profesională cât și în viața intimă luase sfârșit. Inclusiv ambiția sa de a deveni șeful Baroului, părea deșartă în aceste momente. Ce mai contau reușitele? Ce era el oare? În afara faptului că era un homosexual în declin pe panta vârstei, mai avea alte calități? Mai rău era faptul că simțea cum toate din jurul lui uneltesc parcă împotriva sa. Soția lui, de altfel foarte necesară pentru imagine, și în care avusese încredere, îi făcuse o figură pe

care în alte condiții nu ar fi putut s-o accepte. Iar fiul său, pe care o parte din sufletul lui îl considerase chiar un fiu, îl solicitase acum.

La biroul unui inspector al Poliției de Moravuri.

Pentru un flagrant surprins într-un loc public!

Avu un frison. Era prins din nou în acest cerc vicios, care de o vreme nu îi lăsa timp de respiro. Se zbătuse pentru a-și crea imaginea unui avocat talentat, permanent agresiv, având mereu ultimul cuvânt. Se agitase în toate ocaziile pentru a avansa în viață. Acest fapt îl făcea să pară puțin mai în etate pe Jean de Baudicourt.

Acum și-ar fi dorit să poată plânge.

Apăsă cu răutate butonul pentru oprirea aparaturii stereo, stinse luminile de la bordul mașinii și părăsi Jaguarul. Odată ajuns pe trotuar își simți picioarele moi ca și cum ar fi avut o sută de ani. Vlăguit, ridică ochii asupra fațadelor de piatră ale clădirilor din fața lui.

Quai de Orfevres, 36. Locul unde fiul adoptiv și totodată amantul său îl aștepta, într-o încăpere zgomotoasă alături de un pungaș.

Ofițerul de serviciu veni spre el:

— Ați parcat într-o zonă de staționare interzisă, spuse acesta cu o notă de respect în voce. Evident datorat mărcii mașinii și alurii proprietarului.

Jean de Baudicourt murmură, aplecându-și trupul puțin:

— Sunt avocat, sunt maestrul de Baudicourt. Am un client „de sus” aici. Flagrant delict. Iar în altă ordine de idei sunt obosit…

Polițistul se înclină:

— În această situație, lucrurile stau cu totul altfel.

Avocatul înaintă spre clădire. „Un client sus pus”… Peste toate, încă nu se lecuise de minciuni.

*

* *

Boris Corentin se concentră în a-l studia pe noul sosit. Baudicourt se prezentă sec. Foarte drept, țanțoș, redevenise perfect stăpân pe sine. Greu de descris însă efortul de voință

făcut pentru a susține privirile lui Boris Corentin. Cel care îi purta numele, brunetul cu cap de faun „găbjit” în Croix-des-Petit-Champs sosi în cameră. Era vioi de parcă acum s-ar fi trezit după un somn de douăsprezece ore într-un pat cu saltea de puf.

O concluzie rapidă, fără alte discuții preliminare, se impunea. Omul care abia venise avea probleme.

Grave. Și care nu țineau numai de afacerea pentru care venise el aici.

Corentin aflase tot ce putuse într-un timp foarte scurt. Un telefon la un amic care lucra la Barou. Era prea târziu pentru a putea consulta la aceea oră fișierul central fără a pune în mișcare o întreagă armată de oameni. Aflase însă ceea ce era esențial: Michel-Paul, fiul adoptiv al lui Jean, era totodată amantul oficial al acestuia. Un amant prins cu fofârlica. Și care apelase pentru ajutor tocmai la cel care îi putea face cel mai mare rău. Afectiv vorbind. Și apoi, mai era trecutul, „tatălui”, de asemenea surprins în flagrant. Evident, o mică povestioară, rămasă în stadiul de blanc[10] dar devenită notorie, atingând reputația în acea perioadă a lui Jean de Baudicourt. Perioadă în care avocatul fusese cercetat de Brigada de Moravuri, acesta fiind de asemenea reținut pentru o încurcătură asemănătoare. Și, când inspectorul acceptase cu bunăvoință să rezolve cazul.

Jean de Baudicourt aruncă o privire rapidă spre Michel-Paul. Acesta plecă privirile în pământ. De când sosise în clădirea poliției, era livid asemenea lui Claude. Dar rămăsese demn. Celălalt, cu ochii roșii, plângea liniștit într-un colț, până nu demult cu umerii scuturați de mișcări necontrolate.

— Domnule inspector, spuse avocatul întorcându-se cu efort spre Corentin, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Corentin începu rapid relatarea celor văzute. Baudicourt asculta atent, fără a-l întrerupe măcar pentru o secundă,

[10] *Un blanc este un dosar nefinalizat. Rămas în arhiva personală a șefului Brigăzii, acesta conține informații care pot fi folosite pentru a face presiuni.*

concomitent luând notițe. Exact așa cum s-ar fi pregătit pentru un caz în care avea să pledeze ca avocat.

Când Corentin termină expozeul, acesta se întoarse spre el, privindu-l cu ochii gata să-i iasă din orbite:

— Mă scuzați că atac problema într-un mod foarte direct, dar care este intenția dumneavoastră? Veți face un raport? Fiului meu?

Surâse trist:

— De ce nu asupra mea?

Corentin îi susținu privirile.

— Maestre, spuse acesta, întrebarea dumneavoastră mă surprinde. Credeți, cu adevărat, că eu sunt cel care decide în această afacere?

Un înger cu mai multe fețe, ba a lui Charlie Badolini, șeful Brigăzii Moravuri, ba a directorului P.J., ba chiar pe a ministrului de interne plutea parcă între ei.

— Văd că ne înțelegem foarte bine, continuă Corentin.

Menționă expres cu un gest pe cei doi „porumbei” din buda de pe Croix-des Petit-Champs.

— Dar acesta este un lucru penibil pentru dumneavoastră. Maestre, am de redactat un proces verbal.

Aplecându-se:

— Probabil că prezența dumneavoastră aici este utilă și prin faptul că doriți să lăsați o declarație în acest dosar, nu?

Jean de Baudicourt se aplecă la rându-i.

— Evident, am venit și pentru acest lucru, mormăi el.

*

* *

Boris Corentin înmână câte o foaie de hârtie lui Michel-Paul, apoi efebului blond și lui Jean de Baudicourt. Parcurse pagină după pagină, fără a rosti măcar un cuvânt. Când termină de citit declarația avocatului, Corentin reveni asupra unui pasaj care îl impresionase, făcându-l să îl privească cu alți ochi pe omul care suferise o trădare ce tocmai îi provocase o imensă durere. Și în plus, avea niște cearcăne incredibile, două semne brun închise, de forma unor pungi sub ochi, ca și cum Baudicourt ar fi fost la

capătul puterilor. Și nu era decât ora două noaptea.

Rămas singur cu Tardet, tânărul stagiar care era de serviciu în acea seară și care redactase procesul verbal, se duse să ia două sucuri de fructe de la distribuitorul automat de pe palier. Trecu nepăsător printre cei strânși peste noapte pe holul poliției: vagabonzi, exhibiționiști, curve, toți așteptând cu resemnare pe băncile culoarului.

— Tinerețe, cum ți se pare acest om? întrebă el revenind. Mă refer la cel mai în etate. Nu la homosexualul pasiv.

Tardet luă sucul de fructe oferit de Corentin și îl termină dintr-o singură dușcă.

— Inspectore, spuse el, este curios. S-a tot complicat fără a fi măcar o clipă clar. Mi-ați spus că el a trăit o istorie identică, dar vă voi spune sentimentele mele: nu-l găsesc absolut deloc antipatic. Cert este că acest om trăiește ceva foarte grav, pe fața lui se citește suferința.

Corentin își cocoță picioarele pe birou cu dezgust.

— Exact ceea ce voiam să aud, făcu el jucându-se cu sticla de suc de fructe. Domnul Jean de Baudicourt are privirea unui om terminat și niște priviri neputincioase.

Se porni să caute în pachetul său de Gallia.

— Mi-ar fi plăcut să pot afla de ce, și asta numai din rațiuni profesionale. Pentru că de aici, știi bine, va ieși o afacere. Este evident, doar. Dar el…

Punându-se în mișcare, Jean de Baudicourt surâse spre Corentin:

— Vă doresc toate cele bune, spuse el.

Aflat în toiul interogatoriului, Michel-Paul Langean de Baudicourt explodă aruncându-i în față părintelui adoptiv un întreg pomelnic de insinuări și amenințări. În principal era legat de o presupusă mafie a homosexualilor în zonă.

Cu aceste amenințări peste cele pentru care era anchetat, se băgase într-o încurcătură și mai mare…

Capitolul V

Charlie Badolini făcu loc chelnerului pentru a putea strânge cu periuța rotativă firimiturile care erau împrăștiate pe fața de masă.

— Trei cafele, spuse el. Negre.

Se aflau la braseria Baltar, lângă Sorbona, unul dintre locurile preferate ale șefului Brigăzii Moravuri. „Friand de cervelas remoulade” și „Hering baltic” erau cele două specialități ale casei care atingeau perfecțiunea. În plus, locanta era destul de aproape de Quai des Orfevres și totuși suficient de departe pentru a nu întâlni la tot pasul alți polițiști mereu în căutarea eternelor localuri apropiate de sediul P.J.

Boris Corentin începu să facă cruciulițe pe fața de masă cu unghia degetului mare.

— Șefule, spuse, înțeleg foarte bine ceea ce îmi cereți, dar înțelegeți-mă la rândul dumneavoastră. Suntem perfect de acord cu faptul că domnul Baudicourt face parte din H.S.H.[11] Este ultimul lucru de care să ne îndoim. De acord, de asemenea, și cu faptul că specificul activității noastre cere maximum de informații în legătură cu această confrerie având un caracter cu totul aparte.

În acest timp îl privea pe Aimé Brichot, care-și ștergea cu meticulozitate paharul cu un Kleenex portocaliu scos din buzunarul interior al sacoului său.

— Voi fi cât se poate de franc, spuse acesta. Vom folosi acest flagrant asupra fiului său adoptiv pentru a-l face să ciripească.

Își trase înapoi umerii lați, trăgând concomitent de materialul vestei.

— De ce se agită atâta? Doar i-ați promis un blanc pentru poponarul de fie-său în schimbul informațiilor de care avem

---

[11] *Haute Societe Homosexuelle (Înalta Societate Homosexuală) – expresie derivată din H.S.P. (Înalta Societate Protestantă).*

nevoie. Ori acesta nu este șantaj!

Charlie Badolini se opri pentru a rupe în două un cub de zahăr, aruncând apoi bucățile mărunțite în cafeaua aburindă. Aruncă o privire circulară, agitând arătătorul galben de nicotină:

— Corentin, spuse el, cu un ton de reproș, ești un tip tare bizar. Ce ți-a trebuit oare să-ți bagi nasul ieri noapte în latrina de pe Croix-des-Petit-Champs?

Corentin își aranjă nervos nodul de la cravată.

— Mai bine-mi băgăm un deget undeva…

Șeful Brigăzii Moravuri croncăni un râs tabagic.

— Fantastic, ești fantastic. Să redevenim însă serioși. Ce mai vreți să vă explic, că homosexualii constituie o confrerie care nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și rezolva propriile interese, călcând peste orice dacă nevoia o cere? Că sunt traficanți, adolescenți pervertiți, rețele? Gândiți-vă doar la Marsilia și la toți acei puștani îmbuibați cu hormoni. La faptul că banii se scurg în rețelele internaționale. Este datoria elementară a oricărui funcționar, cu atât mai mult a unui polițist să se amestece în rezolvarea flagelului.

Corentin își observa șeful cu atenție. Charlie Badolini tocmai suferea un fenomen extrem de rar la el: pomeții obrajilor, altfel livizi, deveniseră roșii.

Treptat, evident, dar sigur.

Aimé Brichot sesiză, cu flerul caracteristic secundului unei echipe, că trebuie să intervină pentru a evita o înrăutățire a situației.

— Boris? spuse el.

Corentin îl fulgeră cu privirea ochilor negri.

— Pot să-ți spun ceva despre „vaca” asta? continuă Brichot.

— Te ascult, spuse Corentin, stupefiat.

Brichot agita de zor linguriță:

— Tu ai nevoie de o vacanță.

Corentin îl privi de-a dreptul vexat:

— Nu vreau să mai aud nimic despre „vaca” asta a ta, am zis!

Brichot surâse fin.

— Relaxează-te. Ai nevoie de o vacanță, asta vrând să însemne că ești obosit. Poate că nu îți dai seama cât de obosit ești, dar mai ai puțin și vei începe să mergi în genunchi. C.Q.F.D.

Charlie Badolini se strâmbă, opărindu-se cu cafeaua.

— De fapt este foarte adevărat ceea ce spune inspectorul Brichot. Nu v-ați luat concediul demult, Corentin. Eu pe al meu l-am terminat deja.

Se lăsă un moment de liniște. Timp în care Corentin medită asupra ingratitudinii șefului său: erau numai trei luni de când Charlie Badolini îl obligase să își ia o săptămână din concediul a cărui programare fusese depășită cu o lună.

Pufnind în râs, spuse:

— Aveți dreptate, șefu', am nevoie de o vacanță. Raționamentele mele profesionale au început să se altereze.

Charlie Badolini puse la loc ceașca de cafea cu degetul mic ridicat în aer, un tic pe care nu știa cu ce ocazie îl căpătase.

— Propunerea mea, dacă îmi permiteți, spuse el cu voce gravă, ar fi următoarea: domnul Corentin, nefiind deloc obosit, se va ocupa de cu totul și cu totul altceva.

Zâmbi, agitând indexul în aer.

— Veți descoperi unul dintre acele locuri superbe ale specialității dumneavoastră, în care sigur veți dori a petrece opt zile de relaxare, la Arcachon, la Beauville sau la Saint Tropez, plimbându-vă pe plajă atunci când veți avea poftă să vă oxigenați puțin…

Corentin se încruntă. Ochii săi negri se îngustară.

— Șefu', spuse, nu pot să mă ascund de dumneavoastră. Abia aștept să stau liniștit la aer curat. Toate problemele legate de birou îmi strică tot cheful.

Charlie Badolini nu mai avea stare.

— Domnule Corentin, ordin! Această afacere este terminată, dumneavoastră veți pleca în concediu.

Corentin continuă suspinând:

— Desigur, după toate aceste argumente, sunt nevoit să vă

cred, șefu’.

Charlie Badolini nu reacționă. Era absorbit în studiul cifrelor din josul notei pe care chelnerul o adusese.

— Știi, Corentin, spuse el agale, cât revine din această masă în trei pe capul slăninos numit Corentin?

— Două sute patruzeci și nouă de franci, spuse foarte repede Corentin. Dacă neglijăm zecimalele.

Ochii bulbucați ai șefului de la Moravuri se măriră și mai mult.

— Exact! Cum ai obținut acest rezultat? Ai calculat când am dat comanda?

Corentin se scărpină pe nas cu modestie.

— Știu să citesc pe dos, șefu’. Este o calitate pe care nu o puteți reproșa unui polițist, nu-i așa?

Pe fața lui Charlie Badolini apăru un început de surâs.

— O.K.! spuse acesta. La final încă puțin despre „prăvălie”: Sper că toate aceste calități de polițist le veți demonstra și în cazul domnului de Baudicourt. Se duce dracului totul, continuă acesta accentuând pe silabe. Avem nevoie de un dosar clar. Cu nume și informații sigure.

După ce își roti ochii continuă:

— Pentru că păreți a-l simpatiza, ajutați-l pentru ca micile aventuri din toaletele publice ale fiului său adoptiv să nu-i creeze neplăceri în carieră.

Boris Corentin privi cu atenție fața ipocrită a șefului.

— Vezi, spuse fără a-l privi pe coechipierul său, nu crezi că uneori par imbecil omorându-mă să rezolv eu toate problemele Brigăzii Moravuri?

Aimé Brichot râse în barbă. Cu ochii însă continua să observe reacțiile șefului său. Urmă un moment ilar: fața lui Charlie Badolini se destinse într-un zâmbet indulgent, amical.

Afară, Aimé Brichot îl trase de mânecă pe Corentin:

— Cine-i fericita?

Corentin pufni în râs.

— O să îți spun mâine. Abia în seara asta o voi alege. Pentru moment este o necunoscută.

— Înseamnă că mai devreme tu ai mințit? continuă Brichot.

— Nu tocmai. „Bătrânul” are dreptate. Care este aceea? Voi vedea…

*

* *

Nelly se ridică pe coate.

— Cum așa? murmură ea, de fapt, ce vrei?

Nu termină ceea ce avea de spus. După toate aparențele, trebuia să continue împreună cu cel care o acostase o oră mai devreme la ieșirea din boutique-ul din strada Turenne, lângă scuarul Temple. Nu îi trebuise mult timp pentru a se lăsa convinsă să bea ceva împreună.

Tolănit de-a lungul patului său, Boris Corentin se lăsă posedat cu ochii în tavan, pradă unei reverii vagi și imposibil de controlat. O senzație ciudată… Ceva mai devreme acesta agățase această fată frumoasă, blondă, înaltă, într-un bistro. Nu știa nimic despre ea în afara prenumelui și a faptului că tipei îi plăcea să facă sex. Acest lucru era de altfel vizibil, chiar fără a schimba niciun cuvânt. După aceea, se puseseră de acord foarte simplu. Ea avea poftă ca și el. Locuia departe? Tocmai în arondismentul 13. Acest fapt o convinse să meargă acasă la el, la numai trei străzi depărtare. Oricum, femeia savura orice surpriză, orice lucru nou. Îl urmă imediat, încrezătoare, fără a-l cunoaște, pur și simplu pentru faptul că îl dorea. Era genul de femeie pe care el o prefera înainte de orice, aventurieră, puternică, încrezătoare.

Odată ajunși, blonda fusese mirată doar de faptul că bărbatul nu scosese din buzunar o cheie pentru a descuia ușa și chiar râse când aflase că proprietarul nu o încuiase niciodată. Femeia spuse:

— Îmi place asta, este un semn bun. Remarca îi mersese la inimă lui Corentin. Fata îi măsură din cap până în picioare silueta de animal musculos:

— Restul depinde de tine.

*

* *

Când se simți pe punctul de a termina, se ridică încet și fruntea fetei atinse masa umflată a abdominalilor săi.

— Și tu? întrebă el. Ai jucat rolul filantropului…

Femeia își linse buzele.

— Este doar un truc care merge din plin.

Plecându-și ochii continuă:

— Mărturisește că mi-a reușit foarte bine!

Corentin se ridică rapid:

— Trebuie să recunosc faptul că ești o artistă. Lasă-mă să „te fac” și eu.

Femeia ridică spre el ochii mirați de sub bretonul care îi acoperea fruntea:

— Ești un tip foarte curios. De obicei bărbaților le place asta.

Corentin o mângâie cu amândouă mâinile pe obraji, aducând-o încet la nivelul lui.

— O să îți spun un secret. Sunt zile în care chiar și oamenii cărora le place asta preferă simplitatea.

O ținea strâns lipită de el, căutându-i gura, forțând-o cu blândețe să se întoarcă pe spate.

— Nici tu, spuse Corentin, nu ești o adevărată femeie, din întâmplare. Tu nu preferi…

Se culcase peste ea și femeia gemu atunci când o penetră.

— …poziția clasică? continuă el.

Femeia își așează obrazul pe gâtul său.

— Pari a fi un om bun. Mai ales că te pricepi să te joci de-a mama și de-a tata, șopti ea.

— Orice s-ar spune, este cea mai bună metodă, murmură el.

Se lipi de ea, penetrând-o și mai adânc.

— Cu deosebire atunci când ai mare nevoie de relaxare, șopti el ca pentru sine.

Capitolul VI

Dintr-o privire rapidă în jur, Boris Corentin își făcu rapid o părere. Pereții lucioși, albi, aplicele americane purtând amprenta școlii din New York, un desen semnat Marcel Duchamp, cât și mobilele Art Deco nu se datorau doar unui strop de noroc. Domnul Jean de Baudicourt reușise în viață. Financiar vorbind, era de așteptat. Pentru că în rest, deși bine organizată, în viața sa erau câteva lucruri care nu „se legau”. Instinctul lui Corentin îi spunea că va trebui să se aplece serios asupra acestui caz pornit doar de la o banală poveste cu pederești într-un W.C. public, dar care sigur era doar partea vizibilă, ridicol de mică, a unui iceberg gigantic.

Valetul, un marocan bătrân, care afișa o față perfect indiferentă, reintră dintr-o altă parte a salonului care măsura cam zece pe zece metri.

— Domnul vă roagă să îl scuzați, spuse acesta într-o franceză perfectă. Tocmai are o convorbire telefonică la New York. Dacă binevoiți a aștepta, aceasta nu va dura foarte mult.

Îi indică unul dintre fotoliile adânci.

Corentin se instală oftând. Era schema clasică. Toate persoanele notabile lăsau polițiștii în așteptare o perioadă de timp. Jean de Baudicourt avea vocea unui om plictisit atunci când fixaseră întâlnirea, în acea dimineață.

Valetul dispăru din nou. Corentin se adânci în lectura primului număr al unui nou hebdomadar. Încă un ghid pentru cei interesați de ponturi și noutăți. După ce răsfoi rapid publicația, se abandonă în lectura unui articol insipid despre raporturile franco-mauritaniene. La un moment dat, lăsă încet ziarul pe genunchi. Un anume lucru îl determina să renunțe pentru moment la atenția acordată ziarului. În cameră tocmai intra o puștoaică foarte blondă, cu părul tuns scurt ca și cum ar fi satisfăcut stagiul militar, garnisită în picioare cu niște saboți frumoși din piele, dar în rest complet

goală, înaltă, fină, având niște sâni mari și grei. Iar jos, un peticuț de blană tunsă scurt.

Fata avansa în direcția lui cu o naturalețe de nedescris.

— Scuzați-mă, spuse ea cu accent german, dar fără greșeli de sintaxă, ați văzut cumva Paris - Surface?

Corentin se sustrase unui penibil imbold sexual.

— Poftim?

Fata se proțăpi în fața lui, timp în care răsfoia teancul de ziare de pe măsuța joasă.

— Da, spuse ea. Noul hebdo…

Corentin murmură:

— Ce tâmpit sunt, spuse surâzând larg, tocmai îl citeam.

Îi întinse Paris - Surface.

Fata luă neglijent ziarul și prinse a-l răsfoi în fața lui. Acesta își puse mâna în fața ochilor. Tot ceea ce mai vedea acum din ea era abdomenul. Splendid, de altfel, plin de sex-appeal. Mai mult, pentru picanteria situației, partea de sus a corpului era acoperită de ziar. Inspectorul principal Boris Corentin, în plină activitate profesională, așezat într-un salon luxos aranjat al unui homosexual notoriu, iar în fața lui, la numai un metru și jumătate o frumoasă puștoaică goală răsfoind un ziar.

— Îmi cer scuze, spuse el cu o voce care nu reușea să ascundă afluxul de hormoni care tocmai îl mistuia, sunt indiscret dacă vă întreb ce căutați?

Nu putu să continue.

Nemțoaica îl întrerupse cu o voce calmă, dar care nu admitea replică.

— Adică motivul căutării mele… dar pot să mă descurc și singură. De altfel, am găsit ceea ce căutam.

Se întinse lăsând ziarul jos.

— Căutam adresa unei galerii de artă pe unde să fie câte ceva de văzut, spuse ea.

Își înfipse privirile albastru ultramarin în ochii negri ai lui Corentin.

— Iar în legătură cu ceea ce vă intrigă atât de mult – ținuta mea – vă rog să aveți amabilitatea de a reține două

aspecte:

„Unu. Sunt la mine acasă și fac ceea ce vreau eu.”

„Doi. Bărbații nu prezintă absolut niciun interes pentru mine. Asta-i…”

Respiră adânc iar sânii mari se balansară.

— În aceste condiții, spuse ea, care-i problema?

Tânăra surâse:

— Fiți sigur, spuse repede, că nu am nimic împotriva dumneavoastră.

Împietrită, goală în fața lui Boris Corentin, îl măsura cu atenție.

— Dacă mi-ar fi plăcut bărbații, trebuie să recunosc că v-aș fi găsit extrem de „consumabil”. Da, da… Foarte! Sincer…

Se întoarse milităreşte pe călcâie și se depărtă unduind din șira spinării până lângă ușă.

— La revedere, domnule, spuse fără a se întoarce, înainte de a dispărea.

Rămas singur, se uită cu disperare după o oglindă, doar pentru a verifica dacă imaginea feței pe care o avea de la naștere nu se transformase brusc în cea a unui dinozaur.

Găsi o oglindă în stânga. Imaginea reflectată era aceeași pe care o vedea în fiecare dimineață când se bărbierea. Cea cu care se obișnuise.

— În orice caz, gemu Corentin, am nevoie urgentă de o vacanță. Nu încape îndoială.

*

* *

Jean de Baudicourt se dădu într-o parte pentru a-i permite lui Corentin să intre.

— Nu v-am făcut să așteptați în mod intenționat. Eram la telefon cu New York-ul. Una dintre problemele juridice legate de Concorde…

Remarca acestuia părea sinceră. Avocatul îl privea pe Boris Corentin cu ochi exoftalmici.

— Știți? Nu sunteți unul dintre aceia care pot fi duși cu artificii grosolane…

Corentin surâse:

— Se poate? întrebă doar pentru a-l îndepărta pe interlocutor de acest subiect. Cine este acea tânără, de altfel superbă, care se plimbă goală prin casa dumneavoastră fără a se feri de oaspeți?

Jean de Baudicourt ridică din umeri, în ochi jucându-i priviri amuzate.

— Ah! Este Elga, o relație…

Ochii săi căpătară o expresie ironică și indulgentă totodată.

— O legătură foarte apropiată, în fine, o persoană între…

— Înțeleg, spuse Corentin, care începea să se simtă ocolit.

Jean de Baudicourt se instală în fotoliul Directoire din spatele biroului său.

— Eu le înțeleg, spuse el, iar dumneavoastră, vedeți bine. Este o persoană absolut liberă. Iar aici…

Își scoase batista și se șterse pe frunte cu un gest moale.

— Domnule inspector, spuse el dintr-odată, este târziu. Ziua mea de muncă a luat sfârșit. Doresc să schimb decorul. Alături, se află un salon de care nu știe prea multă lume. Vom sta mult mai bine acolo pentru a discuta problemele noastre.

*

* *

Cu adevărat budoarul unei cocote! Dar al unei cocote speciale. Cu pereții tapițați cu broderii și gravuri galante cu specific masculin și câteva statuete de efebi. O parte din bibliotecă ascundea un pasaj secret.

Se așeză pe un fotoliu acoperit cu velur cu mici franjuri violet. Avocatul păși pe mocheta groasă deschizând o mică servantă chinezească lăcuită, transformată în bar.

— Voi bea un whisky, spuse el. Dumneavoastră?

— Puțin, cu multă apă plată, răspunse Corentin.

Baudicourt agita paharul în care conținutul era triplu față de cel al lui Corentin.

— Nu sunt alcoolic, surâse el. Foarte rar beau o asemenea cantitate. Dar în aceste momente…

Cearcănele de sub ochii săi deveniră parcă și mai

pronunțate. Se înverșună asupra paharului, sorbind o înghițitură mare. Dar foarte înceată.

— Cred, spuse el înghițind cu efort, că ați venit pentru a-mi face o propunere.

Corentin înclină capul fără a răspunde însă.

Avocatul ridică brațul spre cer:

— Dumnezeule mare! Cât de previzibili sunteți voi, polițiștii! Credeți tot timpul că veți găsi pe cineva să vă aducă toate problemele rezolvate pe tavă.

Mâna care ținea paharul gesticula larg.

— Mă faceți să mă simt precum în povestea cu Franc-Masoneria. Toată lumea o crede. Toată lumea nu vede decât înțelegeri secrete susținând viața sau moartea în mizele înalte ale jocurilor politice.

Folosi din nou batista.

— În ceea ce ne privește, și când spun „noi” înțelegeți la ce fac aluzie, este identic. Și o să vă pun în temă. Nu există o „forță” homo, cu „F”, cum nu există nici vreo forță francmasonă contemporană.

Corentin se foi în fotoliu.

— Nemaipomenit! tună el.

— Nemaipomenit ce? se blocă avocatul.

Corentin plescăi din limbă.

— Grant’s cu etichetă neagră. Ce părere aveți despre celelalte?

Baudicourt scutură din cap.

— Exact ceea ce-v-am spus mai devreme, iar dumneavoastră ați catalogat ca „nemaipomenit”. Și din care nu ați crezut nici măcar un cuvânt.

Stima lui Corentin pentru personajul din fața sa crescu considerabil.

— Ascultați-mă, spuse el. Nu are rost să pierdem timpul divagând. Sunteți un om foarte inteligent pentru a înțelege ceea ce aștept de la dumneavoastră. Acest lucru vă poate părea odios, chiar așa este. Dar nu sunt eu cel care vă poate explica realitățile profunde ale acestei societăți, uzanțele aflate în spatele aparențelor și nici modul de negociere în

acest caz.

Domoli speech-ul printr-un zâmbet.

— Asta este tot ceea ce dorim de la dumneavoastră. Pentru noi sunteți un personaj foarte interesant. Sunteți clasat. Avem un raport asupra dumneavoastră. Deținem documente care vă atestă „priceperile”. Dar acum ați revenit în atenția noastră datorită glorioaselor isprăvi ale fiului adoptiv.

Îl observa pe avocat cu coada ochiului. Acesta se încruntase imperceptibil.

— După toate acestea, vă aflați într-o postură care nu vă avantajează. Și suntem doar noi doi care știm asta. De ce nu sunteți cooperant?

Jean de Baudicourt reuși să își stăpânească tremurul care îl cuprinsese.

— Domnule Inspector, spuse cu voce controlată. Nu pot promite că voi accepta acest rol. Dumneavoastră sunteți însă un om cu suflet bun, cooperant și onest. Sper că veți înțelege ceea ce vă voi spune.

Începu a studia paharul, făcând un efort pentru a nu bea foarte repede. Se aplecă, iar ochii exoftalmici părură a-i părăsi fața.

— Mă aflu într-o perioadă a vieții în care ceea ce se va întâmpla nu prea mai contează.

Râse.

— M-ați înțeles. Mult râvnita funcție de șef al baroului s-a dus dracului. Am deja puternice motive personale pentru a o considera astfel. Unul dintre ele este vârsta. Apoi, ceea ce a putut să facă fiul meu, ajungând la Camera 20 – Delicte Flagrante… Într-un moment când orice jurnalist se poate sesiza asupra numelui nostru și declanșa imediat un scandal mediatic!

Boris Corentin încrucișă nervos picioarele.

— Este fiul dumneavoastră, orice s-ar întâmpla.

Mâna avocatului flutură prin aer aidoma unui evantai.

— Se prea poate…

Înghiți în sec, continuând:

— Ah! Observ totuși că nu ați raportat mai departe despre acest caz. Ori, nu este felul dumneavoastră. Apoi este vorba de șeful P.J. Și de toți acei domni care mă vor „căzut”. Abia așteaptă să demonteze fațada de respectabilitate pe care mi-am clădit-o. Inclusiv prin această căsnicie. Toți nu au decât un singur țel: demascarea lui Baudicourt. Mă refer la cei din Palatul de Justiție. Îi simt. De ce ați procedat astfel?

— Pentru că sunteți un avocat talentat, spuse repede Corentin. V-am văzut pledând în afacerea Santello. Datorită dumneavoastră, micul ticălos nu a înfundat pușcăria…

— Mulțumesc, spuse avocatul, bătând repede din pleoape. Dar acum ce se va întâmpla?

Înfipse arătătorul în eticheta sticlei de Grant’s:

— Mai doriți puțin înainte de a conchide?

Corentin flutură nepăsător din mână.

— Gândiți-vă! Șefii mei vor mai aștepta opt ore pentru declanșarea oficială a anchetei asupra fiului adoptiv, timp în care veți hotărî dacă veți colabora sau nu.

Baudicourt se crispă:

— Cred că trebuie să înțeleg…

Soneria telefonului îl întrerupse.

— Numai un moment, spuse el. Ar putea fi de la New York.

Convorbirea fu scurtă. Avocatul nu rostise nici trei cuvinte. După ce închise telefonul, respira deja aidoma unui om care urcă foarte repede pe scări.

— Domnule Inspector, spuse cu disperare, s-au întâmplat niște lucruri care vor așeza altfel cele discutate de noi. Michel-Paul a încercat să se sinucidă, ceea ce face să nu mai pot întârzia acum. Acest lucru s-a întâmplat în Sala de Cultură.

— La Orlando? aruncă Corentin.

— Da.

— Lăsați-mă să vin cu dumneavoastră. Nu sunteți în situația de a merge singur.

Baudicourt îl privi cu tristețe.

— Cum doriți…

Capitolul VII

Boris Corentin nu se putea abține să nu recunoască faptul că Michel-Paul Langean, fiul adoptiv al lui Baudicourt era frumos, evident, nu datorită buclelor negre căzând pe fruntea de faun cu pielea mată, nici sprâncenelor în formă de arc de cerc, nici genelor care pâlpâiau, nici obrajilor supți de sub pomeți, ci, din cauza unui cu totul alt motiv, care pornea dintr-un cu totul alt unghi de vedere. Era o chestie de moralitate umană. Micul pungaș vicios de alaltăieri devenise în fața lui o ființă aflată în prada suferinței. Într-adevăr, cu încheieturile brăzdate de tăieturi din care țâșnea sângele, tânărul amant al lui Jean de Baudicourt respira slab pe o canapea din piele pe care o murdărea pe măsură ce timpul trecea. Petele de sânge nu se curăță. Un vechi reflex dobândit în timpul copilăriei sale sărace îl făcu pe Corentin să tresară. Canapeaua, acel obiect de trei metri lungime care trebuia să fi costat o mică avere, urma să fie azvârlită. Își mușcă buzele. Hei! Ce-i asta? Un băiat despre care puteai gândi orice, dar care era totuși o ființă omenească, încercase, cu adevărat, să pună punct final tuturor acestor lucruri și el, Boris Corentin, se agita pradă unor sentimente contradictorii mergând de la o curiozitate stârnită de frumusețea corpului întins în fața lui, până la o sinceră dezolare pentru soarta unei canapele de piele. Reveni la realitate, înțelegând ceea ce nu reușea să discearnă prea bine de la sosirea în saloanele de croitorie din Orlando, Place Vendôme și asta îl dezorienta: toată această atmosferă de lux și frivolitate presărată cu manechine superbe în halate cu mâini mici, îngrozite de ceea ce se petrecuse, o lume stranie, silențioasă, foarte artificială în care imaginea morții își făcuse intrarea.

Își aprinse o Gallia. Totuși era frumos poponarul.

Corentin își stăpâni un surâs nervos. Iată că era absorbit de atmosfera salonului de haute couture…

El își reveni, trăgând cu năduf un fum din țigară.

— Unde-i patronul de-aici? întrebă el. Trebuie făcut ceva pentru acest băiat și cât mai repede.

O femeie înaltă, brună la vârsta de aproximativ patruzeci de ani, bine păstrată, se apropie de el.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Viviane de Baudicourt bănuitoare.

Soțul ei se pripi:

— Un prieten. Are dreptate. Nu-l putem lăsa așa pe Michel-Paul. De ce n-a venit încă Salvarea?

Soția îl măsură furioasă.

— Dacă dumneavoastră credeți că asta-i problema mea… șuieră ea. Acest imbecil a fost descoperit din întâmplare într-un salon de probă. Esențialul este că nu a murit. Eu am treabă. Așa că ocupați-vă dumneavoastră de el pentru că ați avut buna idee să veniți aici.

Avocatul se îngălbeni. El se întoarse spre Corentin.

— Ajutați-mă domnule, vă rog! Dumneavoastră știți, în mod sigur, ce trebuie făcut.

Corentin îi surâse, complet surprins de ceea ce tocmai descoperise acolo: un puștan, acesta era termenul care i se potrivea cel mai bine lui Michel-Paul, dorise să moară și, peste toate, nu fusese chemată nici măcar Salvarea. Dezgustat, formă numărul pe care-l cunoștea atât de bine.

*

* *

Desenatoarea de modă lăsă să-i cadă ochelarii reținuți de un lung lănțișor de aur înfășurat în jurul gâtului.

— V-am spus deja că nu am timp.

Clipi furioasă.

— Și afară de asta, cine sunteți dumneavoastră ca să-mi puneți atâtea întrebări?

Instinctul de bărbat în ceea ce privește femeile, îi spuse lui Corentin că mai degrabă ura față de sexul bărbătesc era cea care o făcea pe nevasta lui Baudicourt să vorbească astfel.

— Sunt polițist de la Brigada de Moravuri și oricât vi s-ar

părea de bizar, doresc să-l ajut pe soțul dumneavoastră. Asta cred că vă privește în aceeași măsură, nu?

O fată înaltă îmbrăcată în slip și sutien, ambele foarte transparente, se băgă între ei.

— Viviane, o imploră ea, ajută-mă, fusta nu merge, ce se-ntâmplă? Am nevoie de tine.

Ea o apucă pe Viviane de mână, dar aceasta se degajă cu brutalitate.

— Oh! spuse ea, adresează-te lui Orlando. Cu fusta văd eu ce se-ntâmplă. Iar a schimbat desenul meu.

Fata se crispă.

— Ticăloaso! spuse ea cu o voce ascuțită. Tu știi bine că Orlando vrea să mă concedieze.

Viviane de Baudicourt izbucni în râs:

— Și atunci ce vrei să-ți fac eu?

Ea spuse în batjocură:

— Când preferi bărbații, șuieră ea, lansezi S.O.S-uri în direcția lor atunci când ești la ananghie.

Fata închise ochii.

— Viviane, spuse ea cu o voce surdă, ce-mi ceri în schimb ca să mă ajuți?

Lesbiana observă schimbarea.

— Știi bine, nu?

Fata își strânse coatele în jurul bustului. Corentin avu un frison. Era încântătoare. Nu prea slabă, așa cum sunt adesea manechinele, înaltă, fină, fața cu trăsături fine și ochii alungiți.

El se întoarse către „soția” lui Baudicourt.

— Doamnă, spuse el, vi se poate întâmpla să fiți capabilă să demonstrați bunătate, nu?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Viviane uimită.

Corentin întoarse capul spre manechin, luptându-se să nu-și coboare privirea puțin mai jos decât abdomenul neted și agreabil, spre slipul efectiv prea lejer.

— Domnișoara are nevoie de ajutor, spuse el încordat. Stă în puterea dumneavoastră și asta vă va lua cel mult trei minute din prețiosul dumneavoastră timp. Mărturisiți că nu

vă cere prea mult.

Viviane de Baudicourt îl măsură mirată.

— Sunteți uimitor. Eu nu vă cunosc. Până acum cinci minute nu vă văzusem niciodată și acum vreți să-mi dictați cum să mă port.

— Am motivele mele, spuse Corentin.

Ea își puse mâinile în șolduri.

— Aș vrea să știu care sunt acestea.

Corentin se aplecă cu o falsă amabilitate.

— Soțul dumneavoastră are interes să fie în relații bune cu mine. Dumneavoastră sunteți măritată cu el, așa că, vreți sau nu, și dumneavoastră aveți interesul să întrețineți relații bune cu mine, astfel încât mi-ar face mare plăcere să faceți ce v-a rugat domnișoara, deci să încheiați fusta care, fără ajutorul dumneavoastră, va părea ca un sac atunci când va fi prezentată.

Viviane de Baudicourt îl ascultase cu o stupoare crescândă.

— Foarte bine, spuse ea cu buzele strânse. Înțeleg!

Se întoarse spre manechin.

— Urmează-mă, idioato! Te voi învăța să-ți rezolvi singură aceste mici incidente.

Fata întoarse spre Corentin o privire care parcă spunea: „Nu se pune problema să-mi plătesc datoria, dar sunt departe de a fi contra unei conversații”.

*

* *

Ceea ce-l atrase, fu stângăcia gesturilor. Tânărului croitor care-și făcea de lucru cu foarfecile nu-i era gândul la muncă și asta era evident. Corentin îl recunoscu pe Claude, băiețandrul aplecat asupra „scrânciobului” său în ceainăria din strada Croix-des-Petits-Champs, încă din momentul în care se apropiase de el.

— Dumneavoastră… murmură Claude recunoscându-l.

Sângele părea să-i părăsească obrajii, cu viteza luminii. Cu nările dilatate, se uita de jos în sus la atletul cu ochii negri care-l domina.

— Ce s-a petrecut cu exactitate? întrebă de-a dreptul Corentin. Michel-Paul a avut un schimb dur de cuvinte cu tatăl său? Greșesc eu oare?

Puștiul își aranjă încet cârlionțul care-i acoperea fruntea.

— Bătrânul a refuzat să ne ajute.

El se cambră.

— Suntem pasibili de a fi trimiși în fața Completului pentru Flagrant Delict, murmură tânărul prinzându-și capul între mâini.

Corentin începu să răscolească printr-o grămadă de cupoane de stofă, găsind dedesubt ceea ce presupusese, adică un scaun. Se așeză încet.

— Nu-i chiar așa de sigur, spuse el.

Claude îl privi cu coada ochiului.

— Ce vreți să-mi spuneți? Dumneavoastră îmi întindeți o capcană.

Corentin strâmbă din nas.

— Nu! Pur și simplu aș dori să vă ajut.

— Ce doriți în schimb?

— Nimic.

El surâse:

— Stați liniștit, că nu dumneavoastră sunteți cel care-mi creează probleme.

Obrajii croitorului începuseră să recapete culoare.

— Îmi dau seama, spuse el. Bătrânul e cel care v-a adus aici.

Corentin luă un creion de marcat pe stofe și începu să se joace cu el.

— Să fim cinstiți, spuse polițistul, după o scurtă tăcere. Prietenul dumneavoastră n-a vrut să se sinucidă numai de frica tribunalului. Mai e și altceva la mijloc.

Claude privi pe furiș în jurul lor. Își apropie scaunul de cel al lui Corentin prin scurte mișcări de șale.

— Bătrânul este de o gelozie feroce, murmură. Asta-i explicația. El nu va ierta niciodată, înțelegeți. Nu știa că Michel-Paul și eu…

El se uită îndurerat la Corentin.

— Domnule inspector, ce v-a determinat să veniți să vă plimbați pe lângă Banque de France? Eram atât de liniștiți înainte.

Un râs ascuțit îl făcu pe Corentin să-și întoarcă fața. În spatele său se afla Viviane de Baudicourt împreună cu manechinul, îmbrăcat din nou, încântătoare în fusta din tafta neagră, perfect ajustată, sub o bluză flamenco.

— Maureen ar dori să vă mulțumească, spuse soția lui Baudicourt. Vă las în compania ei.

Contesa rânji:

— Fără fasoane. Ei nu-i plac decât bărbații. Este o banală…

Se răsuci pe tocurile mocasinilor și plecă rece, întru totul de acord cu costumul său cu croială ultra-masculină.

Maureen se lipi de Corentin.

— Vă mulțumesc pentru adineauri, îi șopti ea. Orlando mi-ar fi făcut greutăți.

Boris Corentin visă fără nicio reținere la gura umedă care se întindea spre el.

— Am totdeauna o inimă de cavaler, îi răspunse cu modestie.

Maureen râse:

— Haideți cu mine, spuse cu o voce schimbată.

— Unde? întrebă el prostește.

Claude începu să pufnească.

— La rezervă, desigur. Ce vă închipuiți?

Corentin se răsuci încet spre manechin.

— Pentru a intra direct în miezul lumii modei, constată el.

— Vă displace asta? întrebă fata ridicându-se.

Cu o figură amuzată, îi făcu semn că nu.

— Să ne grăbim, spuse ea îndreptându-se spre fundul atelierului.

Imediat închise ușa după ei iar tânăra îl sărută cu lăcomie.

— Hei! spuse el cu o voce înăbușită, trebuie să lucrez.

Fata își lăsă fusta să-i cadă la picioare, apoi săriră imediat nasturii de la bluză.

— Trebuie să profiți de orice lucru, atunci când ți se ivește

ocazia, spuse revenind spre el.

Bărbatul se retrase încet.

— Ascultați! Vom face asta când veți dori, unde veți dori, dar nu acum și nu aici. Sunt acum în timpul serviciului. Puteți înțelege asta?

Ea începu să se îmbrace cu încetineală, plină de furie.

— Impotentule! îi aruncă cu ferocitate.

El surâse și luă un carton pentru schițe și stiloul din buzunar.

— Poftim, spuse el, după ce scrise ceva. O să vă fac să regretați ceea ce ați spus în ziua în care veți dori.

Fata îl privi bănuitoare.

— Și dacă mă păcăliți?

Corentin își arătă caninii.

— Punem pariu?

— Vom vedea, spuse ea printre dinți.

El aprobă din cap.

— Când doriți…

Clătinând din cap de mai multe ori, manechinul continuă:

— Am înțeles. Nu sunt atât de proastă, așa cum poate mă credeți.

Capitolul VIII

— Nu vă supărați prea tare pe mine, spuse Boris Corentin, am întârziat puțin.

Jean de Baudicourt îl măsură cu privirea.

— Nu aveam întâlnire, exclamă el. Și apoi, de unde știați că mă puteți găsi aici?

Corentin se sprijini cu spatele de peretele lucios.

— Eu sunt cel care a chemat Salvarea. Între confrați există înțelegere. Ei l-au transportat pe fiul dumneavoastră acolo unde voiam eu, aici la spital.

Avocatul îl privi fără să spună niciun cuvânt. Apoi îl observă pe Aimé Brichot pe care Corentin îl luase cu el în trecere de la Quai des Orfevres.

— Dumneavoastră nu mă slăbiți deloc, murmură el cu un nou acces de profund dezgust de necontrolat care-l intriga atât de mult pe Boris Corentin, de când îl cunoștea.

Corentin nu răspunse.

Urmară câteva zeci de secunde de liniște, apoi avocatul se trânti pe un scaun din plastic alb din biroul infirmierilor, unde fuseseră îndrumați să aștepte să se trezească Michel-Paul din leșinul din care nu-și revenise de când fusese adus aici.

— Accept, spuse deodată avocatul, ștergându-și fruntea. Vă voi ajuta.

Surâse slab.

— Și nu-i vorba doar de afacerea asta de competența celei de-a 20-a Camere. Asta-i cu totul lipsită de importanță…

— Blondul de la Orlando, acolo este adevărata problemă? murmură Corentin.

Avocatul tresări.

— Nu vi se poate ascunde nimic.

Cei doi se aflau singuri într-o cameră de spital pavată cu lespezi verzi, cu pereții zugrăviți în ulei alb ca de farmacie, pocale, foi conținând note de serviciu prinse cu pioneze pe

un panou. Totul mirosea a eter și dezinfectant, vată, comprese, pense și seringi cromate, totul strălucind în bătaia unei raze de soare care venea de deasupra curții strâmte a spitalului. Unei personalități ca maestrul Jean de Baudicourt i se pune la dispoziție o cameră atunci când fiul său are necazuri, cel mai mic dintre favoruri, oferit cu deferență.

— Peste opt zile voi împlini cincizeci de ani, continuă Baudicourt. Pare un lucru idiot să primești un șoc ca aceste în ajun. Este ceva dur.

Bătu cu arătătorul darabana pe faianța chiuvetei de lângă el.

— Atenție, reluă cu o vivacitate ezitantă. Îl cunoșteam bine pe acest tânăr blond. Trebuie să fii indulgent, culant, cum se spune. Numai că este altceva să descoperi brusc, unde se petrec astea, adică micile înșelătorii.

Strânse din dinți:

— Imbecilul! Merita o lecție, chiar severă.

Privirea ochilor ieșiți din orbite se umplu de furie, dar cu un efort își recăpătă stăpânirea de sine.

— Nu porniți imediat pe urmele mele, spuse el. Lăsați-mă să-mi revin. Acum am de pledat într-o afacere foarte importantă. Vă promit că, imediat după ce termin, vă voi da un semn de viață. Vom vedea cum vom proceda.

El se îndreptă.

— Voi avea nevoie de niște garanții din partea dumneavoastră, asigurarea că un anumit număr de precauțiuni vor fi respectate.

Corentin îi aruncă o privire scurtă lui Brichot. De o scurtă bucată de vreme, acesta îl observa cu o uluială sinceră și mare prin lentilele ochelarilor, neînțelegând nimic. Corentin își încruntă sprâncenele, parcă vrând să spună: „O să-ți explic după aceea.”.

— Niște garanții, asigurarea respectării anumitor precauțiuni, spuse el cu voce domoală. Exact asta este ceea ce doriți dumneavoastră să spuneți?

Jean de Baudicourt apucă o pensetă și începu s-o strângă

și să-i dea drumul. Camera se umplu cu zgomote sincopate.

— Vom relua convorbirea dacă doriți. Eu sunt cel care vă va căuta. Aveți încredere în mine! Nu vorbesc în vânt.

Se ridică.

— Să plecăm, spuse el deodată.

Corentin rămase mirat.

— Cu fiul dumneavoastră cum rămâne?

Avocatul își drese vocea.

— Între noi fie vorba, spuse el, asta nu vi se pare un pic teatral?

Corentin își trecu mâna peste buze.

— Poate o să vă mire, dar mie nu mi se pare.

Jean de Baudicourt puse încet penseta în caseta din care o luase.

— Ce vă face să spuneți asta?

Corentin îl examină cu oarecare jenă. Avocatul, încovoiat, alb la față, cu pleoapele grele, părea să fi îmbătrânit cu zece ani într-o zi. Un alt detaliu îl răscoli pe Corentin. I se umflaseră tendoanele de la mâini, printre venele de un violet întunecat.

— Fiul dumneavoastră a vrut într-adevăr să moară și dumneavoastră știți foarte bine lucrul acesta.

Regretă imediat brutalitatea frazei. În mod vizibil îi făcuse rău interlocutorului său.

— Dumneavoastră înțelegeți, spuse el privind îndelung afară prin fereastră. În acest moment există o parte care știe niște lucruri și o parte care le ignoră în totalitate.

Corentin se îndreptă spre ușă.

— Vă conduc acasă la dumneavoastră, spuse el, sunt cu o mașină de serviciu.

— N-am nicio poftă să merg acasă…

Corentin încercă să mai înmoaie asprimea privirii sale.

— Încercați să fiți acasă mâine dimineață!

Baudicourt se blocă.

— Pentru ce?

— Pentru că mâine dimineață vă voi da telefon, așa că trebuie să fiți acolo ca să răspundeți. Eu doresc acest lucru.

Își încruntă sprâncenele.

— Așa trebuie, doar în privința asta am căzut de acord, nu-i așa?

Jean de Baudicourt aprobă de mai multe ori din cap și ieși fără să spună niciun cuvânt.

Aimé Brichot îl urmări cu privirea pierzându-se în fundul culoarului și i se adresă partenerului:

— Boris, mormăi el, tipul ăsta e nebun sau ce are?

Corentin își trecu mâna prin păr.

— Ți-aș putea explica unele lucruri acum, imediat, Mémé, dar te rog să ai răbdare să ajungem în birou la Baba. Este atât de omenesc să nu fii obligat să te repeți!

Aimé Brichot îl ajunse chiar în fața scării:

— Boris, n-am meritat să-mi vorbești în felul acesta.

Corentin se aplecă spre el, cuprinzându-l de umeri cu brațul.

— Mémé, ce-ți trece prin cap?

Brichot își ridică ochelari printr-o încruntare nervoasă a sprâncenelor:

— Că mă disprețuiești.

Corentin izbucni în râs.

— Mémé, reluă el cuprinzându-i umerii cu ambele mâini, dacă există ceva la tine ce nu pot suporta: injustiția.

Aimé Brichot își scărpină mustața cu nervozitate.

— Tu nu știi cât te prefer eu atunci când mă certi, murmură el.

Chiar în acel moment, o tânără femeie de serviciu, cu coapsele și sânii mari, se opri în dreptul lor.

Se apropie de ei cu un zâmbet strengăresc și o gură lacomă.

— Tipii P.D., spuse ea râzând, sunt pe culoarul D. la etajul 3.

Corentin își luă mâinile de pe umerii lui Brichot.

— Mémé, amândoi suntem niște iremediabili neînțeleși. În viața noastră vom vedea totul, vom auzi totul, vom suferi totul.

Capitolul IX

Aimé Brichot făcu să trosnească sub el scaunul noului mobilier de birou urât de șeful său încă de la sosire, dar prezent acolo din motive de buget, *of course.*

Charlie Badolini îl țintui cu o clipire a genelor.

— Aveați o remarcă de făcut inspectore? spuse cu o deferență din care răzbătea ipocrizia.

Timp de o zecime de secundă Aimé Brichot se întreba ce făcuse ca să merite un asemenea dispreț. La urma urmei, da, avea o remarcă de făcut, de cel mai pur bun simț.

— Aș vrea să-nțeleg, spuse, cu un accent din Berri care-i revenea de fiecare dată când era stăpânit de-o emoție puternică, iar supărarea era atât de mare, încât părea că va exploda.

— Să-nțelegeți ce?

Brichot se simți năpădit de impresia că este total neînțeles de superior, impresie dezagreabilă atunci când cineva are respectul ierarhiei.

— Toate astea! spuse surescitat. De ce înotăm în secrete așa-zis importante din cauza unei mici povești de flagrant atât de clară. De ce un avocat homosexual, căsătorit din motive de combinații cu o lesbiană din Place de Vendôme vă pasionează atât de mult pe amândoi. Pentru că asta pare să dea la iveală niște mari secrete ale întregului Paris și ale *tutti quanti.*

Se opri cu răsuflarea tăiată.

— Poftim, remarcă Corentin înveselit, tu vorbești acum italienește.

Brichot se uită la el cu o privire ucigătoare.

— O.K.!, scrâșni, este în italiană, *tutti quanti,* exact la asta m-am gândit.

Charlie Badolini se ridică, să se plimbe prin birou.

— Inspector Brichot, nu vă ieșiți din fire. Ceea ce discutăm noi acum, nu sunt detalii. Mica promenadă a coechipierului

dumneavoastră pe strada Crox-des-Petits-Champs a fost poate lovitura de călcâi care a răscolit furnicarul.

Bărbatul făcu stânga-mprejur ca la cazarmă.

— Să înțelegeți bine o chestiune: oamenii ca Baudicourt sunt organizați matematic și niciodată nu pot fi prinși cu mâța-n sac, în afara cazului că se produce inevitabilul – greșeala umană. El a comis-o adoptând un mic șmecheraș care nu s-a gândit decât la un singur lucru și anume acela de a-l stoarce de bani, la maximum. Drept urmare, într-o zi, fatalmente, puștiul comite o eroare, iar din întâmplare cineva din Brigada de Moravuri este acolo. Ce părere aveți? Astfel se întâmplă ca foarte adesea să intrăm noi în joc, să ne îndeplinim rolul de câini de pază ai societății.

El pronunțase ultimele fraze cu o anumită emfază. Corentin se simți în pielea acelui „cineva”, fără nicio speranță că va fi menționat nominal. De aceea fusese inventat un șef, ca să tragă spuza pe turta lui.

Charlie Badolini efectuă pe mochetă o a treia întoarcere la stânga-mprejur.

— Baudicourt, mormăi el, este unul din cei mai celebri homosexuali din Paris și unul din avocații cei mai în vogă. Dumneavoastră știți ce înseamnă să fii avocat și celebru? Să cunoști mii de afaceri, chiar și din cele în care nu activezi direct?

El visă, și coborî tonul.

— Aș plăti bani grei ca ceea ce știe el să văd scris negru pe alb într-un dosar. Asta valorează aur și noi avem posibilitatea de a-i smulge o importantă parte din acestea.

Spunând acestea lovea mocheta cu călcâiele sale înalte.

— Inspector Brichot, nu se ratează o astfel de ocazie.

Aimé Brichot tuși cu respect în mustață.

— Exact, ce vă gândiți să faceți șefu? întrebă cu modestie.

Șeful Brigăzii Mondene îl măsură cu stupoare:

— Să vă pun la muncă inspectore, pe dumneavoastră și pe coechipierul dumneavoastră, dl. Corentin.

El se îndreptă spre biroul Empire și începu să-l lovească cu pumnul.

— Vreau îndemânare, finețe, prudență, mormăi el. Vreau mai ales reușită.

Atunci când Charlie Badolini ajungea la expunerea cadențată a ideilor generale, însemna că nu mai avea nimic de spus.

Boris Corentin se ridică:

— Putem pleca șefu'? Am impresia că am terminat dezbaterea problemei.

Superiorul aprobă printr-o mișcare a capului adresată subalternului său.

— Inclusiv aceea a punerii la punct a inspectorului Brichot.

— Punere la punct… Flecăreală ca totdeauna, mormăi el printre dinți, tot ce am înțeles clar, este că batem câmpii.

El dădu din umeri.

— Ca de fiecare dată când căutăm să facem niște blancuri, boala acestei case…

Charles Badolini își strivi țigara Gauloisa alături de scrumieră.

— Dumneavoastră veți avea probleme personale în afară de serviciu? întrebă cu o voce acră.

Brichot își trecu limba peste peria aspră a mustății.

— Simt deja că m-am vindecat, domnule Inspector șef, spuse cu un surâs fals.

— Mai bine așa, spuse șeful Mondenei. Nu pot să-i suport pe inspectorii cărora li se subțiază buzele atunci când o afacere nu merge în galop, ca un roman de spionaj.

*

* *

Imediat ce se văzu trecut de ușa capitonată, Aimé Brichot îl lipi pe Boris Corentin de perete cu o figură savantă.

— Spune-mi exact ce urmează să facem! întrebă neliniștit.

Boris Corentin îndepărtă o scamă de pe reverul hainei de tweed a coechipierului său.

— Baba are dreptate și tu știi asta foarte bine. Baudicourt nu este curat.

El oftă:

— Mémé, nu o să te învăț eu acum. Meseria noastră nu este totdeauna curată, cu mișcări perfecte, pe roate, cu finaluri de cursă în aplauzele emoționante ale mulțimii. Tu ești destul de vechi în Brigada Mondenă pentru a nu uita că esențialul în munca noastră este constituit din acești pași, în aparență mărunți, la demararea anchetei.

El visă cu ochii deschiși.

— Cei mai buni se vor evidenția la sosire, pentru că esențialul este să defrișezi. Este adevărat că asta produce înțepături câteodată. Crede-mă însă că în prezentul caz, vom descoperi niște treburi, chiar dacă asta nu este evident din start.

— Ce vom face? Ne vom lipi de familia Baudicourt ca o muscă bicefală de un borcan cu dulceață?

Brichot îl prinse din urmă în dreptul ușii Biroului Afaceri Speciale.

— Muscă bicefală? Nu pricep.

Coechipierul izbucni în râs.

— Ne lipim în doi. Vezi? Suntem bicefali.

Brichot șuieră printre dinți.

— Ah, asta vine din greacă, spuse cu respect. Trebuia să mă previi.

În afară de Anglia, nu exista nimic pentru Aimé Brichot, a cărui nenorocire era aceea de a se fi născut la Berry, deci la sud de Loira, frontiera care despărțea umanitatea de lumea neagră. Grecia antică făcea excepție de la această regulă.

Din motive materiale, își închipuia Aimé Brichot, englezii nu acceptaseră imediat în toaleta lor togele ample à la Pericles și Demostene, așa cum văzuse în manualele de la școală.

Un mare semn de întrebare îi stârnise, la prima sa vizită de partea cealaltă a Canalului mânecii, faptul că în mai puțin de cincisprezece zile văzuse un mare număr de togi pe cele mai aristocratice străzi din Londra, dar vai, purtate de șeici din Orientul Mijlociu, iar acești șeici îl luaseră pe el, polițist francez, drept hamal englez. Aceasta încheia cercul sentimental care cerea o lună de concediu pe nisipul cald al

unei regiuni tropicale a globului pentru a înțelege mai bine aceste lucruri.

Își scărpină mustața cu mișcări vioaie și hotărî că, așteptând Insulele Maldive, trebuia să-și justifice salariul de copoi prin muncă, chiar dacă lui i se părea afacerea necurată încă din start.

Nu-i spusese Boris că din întunericul prin care pășeau vor ajunge la lumină?

Capitolul X

Aimé Brichot avansă în vârful picioarelor, evitând cu grijă să atingă o anumită parte a covorului cauciucat, aproximativ un metru înainte de locul șoferului și cincizeci de centimetri la dreapta peretelui interior al camionetei Estafette, parcată lângă trotuar, precauție absolut inutilă. Cine ar fi putut auzi de afară trosnind podeaua camionetei, defectă în acel loc din cauza prea multor ani de pândă și deci de expunere la intemperii și la acțiunea ruginii?

Era însă un reflex pe care nu și-l putea reprima. De fiecare dată atunci când se afla la lucru într-o banală camionetă de observație, Aimé Brichot își imagina că este obligat să prindă niște vicleni de indieni Sioux, mai ales că acea camionetă în care se găsea, (el strâmbase din nas atunci când o recepționase în curtea Poliției Judiciare) era o antică epavă ruginită, veche de cel puțin zece ani. Sigur că fusese revizuită amănunțit în garaj timp de trei luni și dotată cu amenajări de ultimul răcnet ale tehnicii ultraperfecționate, dar asta conta cel mai puțin. Dimpotrivă, din punctul de vedere al confortului se arătaseră foarte zgârciți și Brichot considera asta jignitor, chiar dacă, era conștient de faptul că din punct de vedere al spionajului, o biată camionetă ruginită putea trece mai ușor neobservată.

Într-adevăr, ceea ce-l deranja mai mult, era aspectul comoditatea mașinii: pâlnia pentru nevoile inspectorilor aflați la pândă, atunci când ei atingeau prea plinul de bere, se găsea într-o despărțitură ascunsă după un panou din plăci aglomerate.

În timp ce aici, pâlnia era legată la o țeavă din plastic care dădea direct în carosabil la nivelul rigolei, și era instalată la vedere, ceea ce era foarte dezagreabil atunci când stai la pândă împreună cu un setilă ca Robert. Acesta era încă mai însetat ca niciodată, ținând cont că era la al treilea rond de la începutul pândei, mai precis, cu trei ore în urmă. În plus,

el îl obliga pe Aimé Brichot să facă un ocol pentru a merge să-și lipească ochiul de lentila micului hublou de vizitare, camuflat în caroserie.

— Ar fi timpul să te îngrijești să-ți operezi prostata, șuieră Brichot, lipindu-și ochiul de lentilă.

Robert tresări în spatele lui, lovit în plin de insinuare. La urma-urmei, nu avea decât patruzeci și cinci de ani, vârstă la care nu existau asemenea probleme.

— Am mâncat la cină hering de Baltica, spuse el. Ăsta provoacă sete.

Își puse ținuta în ordine și se duse la locul său, o mică banchetă pliantă de douăzeci pe douăzeci de centimetri, pe care era o problemă să-ți așezi ambele fese deodată.

Robert era furios. Nu-i plăcea pânda în camioneta asta. Avea douăzeci de ani de când serviciul îi impunea așa ceva și, în plus, Charlie Badolini, îl numise din oficiu împreună cu Tardet, colegul său de la Afaceri speciale, într-o seară în care el avea programată o ieșire, două locuri la Olympia împreună cu soția sa, date de un coleg trimis în ultimul moment la Barle-Duc. Al dracului ghinion…

Lângă el, Tardet, mai profesional ca niciodată, își făcea de lucru pe lângă aparatura de înregistrat cu benzi, învârtind niște butoane în lumina chioară a lămpii roșii, singura sursă de lumină din habitaclu. Tardet era unul dintre cei dispuși să facă carieră. Neplângându-se niciodată, mereu gata să suporte loviturile cele mai viclene, direcțiunea se putea mândri cu el, ca unul bun de citat mereu ca exemplu.

Robert rumegă timp de o clipă o serie de gânduri rele privitoare la partenerul său, după care îi fu rușine În fond îl iubea totuși. Tardet era un bun coleg și „acoperea” fără probleme în cazurile mai complicate… Robert fu cuprins de un acces de beatitudine amicală și îi veni sete de încă o bere.

Întinse cu discreție mâna stângă spre sacul unde-și aranjase proviziile.

Robert tresări violent atunci când cheia de scos capsule ascunsă sub el se puse în acțiune ca efect al unui bobârnac al mâinii sale păroase.

Imediat se auzi un șuierat întrerupt de explozii de bule.

„La dracu” gândi dezolat. Traseul a agitat-o prea tare.

Lentilele lui Aimé Brichot lansară un fulger roșiatic în timp ce se întorcea.

— Un bețiv! constată el simplu.

Fața lui Robert schiță o încercare de surâs forțat care se termină cu o grimasă. Sub el, sticla se golea într-un flux mare de spumă care-i inunda mâna și apoi ciorapii.

El alese calea dreaptă și începu să lipăie cu energie ce mai rămăsese pentru a nu pierde tot.

— Tardet! spuse Brichot cu ochiul lipit de hublou.

— Da Inspectare! se grăbi să răspundă stagiarul.

— Dă drumul la prima bandă! Tocmai a sosit păsărica.

*

* *

Pe trotuar, Jean de Baudicourt reperase camioneta, dar nu reacționase în niciun fel. Totul făcea parte din acordul încheiat de el cu polițistul cu ochi negri. Oftă. Toată această poveste avea o parte hazlie. De ce era nevoie să colaboreze chiar cu un bărbat de o frumusețe sălbatică, genul preferat de el?!? Parcă era o ironie picantă a destinului, la limita dezagreabilului. Pentru a fi cinstit cu el însuși, trebuia să mărturisească că-l simpatizase puțin pe Boris Corentin chiar de la prima lor întâlnire, dar, desigur, fără nicio speranță. Dar oare, aceste îndrăgostiri la prima vedere, fără speranță, nu sunt adesea legătura comună dintre homosexuali? Câți oameni „normali” nu nutresc speranțe deșarte de dragoste față de prieteni, colegi sau necunoscuți întâlniți pe stradă sau la birou?

Scoase un alt oftat. Treaba nu mergea chiar bine în seara asta și era mai obosit decât în cursul ultimelor zile. Simțea mereu aceeași febră obositoare și perversă care-i cuprindea toți porii pielii, începând de la ora patru sau cinci după amiază care nu-l slăbea până ce nu trăgea un pui de somn populat cu coșmaruri lente, interminabile.

Scoase cu nervozitate eterna batistă deja umedă și-și șterse fruntea. Nu credea că o să ajungă vreodată să joace

comedia pentru care se afla acolo, dar iată că o făcea. El era înghesuit… Promisese s-o facă și asta făcea parte din planul lui.

Nu mai putea să dea înapoi.

Apăsă pe butonul soneriei, așa cum fusese prevăzut, de trei ori foarte repede, apoi de două ori cu apăsări prelungite, vreo zece secunde, după primele.

Poarta grea de lemn, garnisită cu cuie, se deschise fără niciun scârțâit sub bolta de gresie înnegrită de gazele țevilor de eșapament ale mașinilor care circulau intens în timpul zilei, pe mica stradă, pustie odată cu căderea serii. Templul era construit în strada Coquillière, un balet neîntrerupt de camioane de aprovizionare în timpul zilei și una din cele mai liniștite străzi din Paris, pe timpul nopții.

Pastorul Varriot deschisese el însuși. Se dădu la o parte cu onctuozitate de prelat rarisimă la alți oficianți ai cultului său. La protestanți, obiceiul este de a aborda problemele direct, fără înfloriturі. Pastorul Varriot, unul dintre cei mai neîmblânziți apărători ai ecumenismului, de mai multe ori primit de Sanctitatea Sa Papa în persoană, este un caz aparte, asiduu vizitator al sacristiilor romane înainte și după slujbe, sub pretextul de a se „informa”. Dar în realitate, ochii lui sunt ațintiți asupra micilor copii din cor.

— Noi nu vă așteptam decât pe dumneavoastră, susură el, mișcându-se în spatele lui, cu gesturile mecanice dobândite în urma unei îndelungate obișnuințe. Sper că nu ați pățit nimic grav. De obicei nu întârziați.

Jean de Baudicourt se dezbrăcă de mantoul de cașmir bleumarin și căută un loc în incredibila îngrămădire de haine care supraîncărca cuierul de pe culoar. Era greu să-ți imaginezi de afară afluența de lume dinăuntru. Toți sosiseră pe jos, abandonându-și automobilele peste tot prin cartier, sau veniseră cu taxiul. Toți însă fuseseră sistematic fotografiați la sosire, cu un aparat cu raze infraroșii din camioneta de pândă aflată peste drum între o 4 L și o Simca 1304, începând de la ora opt dimineața și reocupată la ora cinei de Brichot, Robert și Tardet. Aceasta era o adresă pe

care poliția n-o cunoștea, adresa unde avea loc o „ceremonie” a cărei existență era bănuită, dar pe care nu reușise s-o localizeze, locul unde avea loc reuniunea lunară a H.S.H. (Înalta Societate a Homosexualilor) din Paris, vândută pentru prima dată de un trădător, Maestrul Jean de Baudicourt, avocat la Palatul de Justiție, ca urmare a unei priviri deosebit de atente aruncată de inspectorul Boris Corentin într-o vespasiană aflată în colțul unei străzi, într-o seară pe când se întorcea pe jos acasă, după un bun chiolhan în compania colegului și nu mai puțin bunului său prieten.

*

* *

Pastorului Varriot, ajutat de credinciosul său René, nu-i fusese prea greu să aranjeze interiorul templului într-o formă mai austeră decât de obicei. Băncile nu erau fixate de podea, astfel că nu le trebui decât trei sferturi de oră pentru a le schimba așezarea și a da locului aspectul unei săli de ședință. Pe mese fuseseră aranjate răcoritoare, suc de fructe, băuturi alcoolice, un bufet fără lux care nu costa scump asociația. Nu veneau aici ca să bea sau să se îndoape…

Jean de Baudicourt strânse câteva mâini înainte să se așeze lângă un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte elegant în sahariana de velur de culoarea borangicului a cărei răscroială era ornată de un fular mare din mătase roz, legat larg. Paul X… croitor celebru și vechi discipol al lui Jean de Baudicourt de la Janson-de-Sailiz, o prietenie legată pe băncile liceului și nezdruncinată de trecerea anilor. Oare Paul X… și Jean de Baudicourt își descoperiră împreună particularitatea?

— Te simți bine? întrebă curtenitor croitorul.

Avocatul ridică din umeri.

— Am devenit un idiot. Lucrez prea mult. Doar cinci ore de somn pe noapte nu-mi ajung.

Interlocutorul său surâse.

— Mie-mi spui? Fără lampa pentru bronzare, aș avea aerul unui cadavru. William îmi spune mereu că trebuie să fac băi

de soare, cel puțin o dată pe lună, dar mi-e imposibil. Eu n-am decât cerșetori acasă.

El își încrucișă picioarele cu gravitate, numai pentru a schimba între ele fesele presate pe lemnul dur al băncii.

— Dar treaba cu Orlando cum merge? Ticălosul mi-a jucat, împreună cu un furnizor comun, una din festele lui, în urmă cu vreo cincisprezece zile…

Își crispă maxilarele ciudat de puternice pentru corpul lui slab de lungan, foarte controlat din punct de vedere al alimentației.

— O să-l tai pe acest hetero. Nu-i permis în branșa noastră să dorești femeile.

El râse dând la iveală o splendidă placă de porțelan made în Los Angeles și consecință ultra-costisitoare a unei bătăi încasate cu un an în urmă de la un grup de camionagii într-un motel unde-i făcuse avansuri unui chelner. Niciun incisiv sau canin nu mai rămăsese la locul lui după „corecție” și fusese abandonat leșinat pe un taluz al autostrăzii.

Jean de Baudicourt își turnă un whisky.

— Poftim! observă croitorul surprins. Tu bei acum?

Baudicourt întinse mâna înainte ca pentru a verifica dacă tremură sau nu.

— Fără morală în momentul ăsta, mormăi el.

Brusc mâna se retrase pentru a porni la butonieră, spre rozeta de cavaler al Legiunii de Onoare, apoi degetele pipăiră discret haina. Sub un paralelipiped extraplat, se găsea emițătorul subțire care-i fusese amplasat în chiar după amiaza aceea de către Boris Corentin, în schimbul a trei promisiuni:

1) Nu va exista decât un singur „blanc”, ca urmare a afacerii Michel-Paul.

2) Numele lui nu va figura în „blancul” care ar constitui raportul de înregistrare al acestei serate.

3) Peste opt zile, poliția îl va lăsa liber cu desăvârșire să-și sărbătorească a cincizecea aniversare, fără să intervină în vreun fel.

*

* *

Pe mica estradă de pe care în fiecare dimineață pastorul Varriot oficia, potrivit regulilor cultului al cărui slujitor era, un bărbat îmbrăcat în costum se plimba și toți îl ascultau într-o liniște mormântală întreruptă doar de câte o tuse scurtă sau un clinchet de pahar.

Reuniunea lunară de informare a H.S.H. tocmai, începuse.

La treizeci de metri depărtare, aflat în camioneta spion, Aimé Brichot răsuci repede butonul unui difuzor de control. Secretele homosexualilor din înalta societate începuseră să fie înregistrate în zgomotul molcom produs de bandă.

Golind cutiile cu bere trimise cu regularitate de Robert, Aimé Brichot și Tardet, alternativ, aflară primii din întreaga poliție o serie de „detalii" care, fiecare dintre ele, puteau fi o bombă.

Un deputat homosexual propunea o nouă „politică de grup". Omul era de acord să piardă la viitoarele alegeri în folosul unui adversar, dacă acesta din urmă putea să garanteze că va duce o politică de frânare a recrudescenței urmăririi contra homosexualilor. Aceasta era problema pe care o supunea dezbaterii. Afacerea, spunea el, era pe drumul cel bun. „Concurentul" său avea o „hibă"[12], pentru care fusese notat încă din tinerețe, o istorie cu un cec emis fără acoperire, dar rămasă în dosar și putând fi oricând repusă pe tapet. El le cerea părerea în această problemă, lăsându-le timp de gândire până la ședința următoare.

După deputat, directorul unei mari case de presă și editură, cap de familie respectat și imposibil de bănuit – numele său îl făcu pe Brichot să tresară – le aduse la cunoștință o lovitură de bursă care urma să se producă în săptămâna următoare. Era vorba de cumpărarea tuturor acțiunilor disponibile ale S.N.P.E. – Société Nouvelle Presse et Edition, al treilea grup francez ca mărime în domeniu, cea mai bine cotată care merita mobilizarea în cel mai scurt timp a maximului de lichidități. Oratorul estima o creștere în jur

[12] *Greșeală care-l urmărește pe autorul său toată viața*

de 150%.

Atunci se auzi în difuzor o larmă care bruie totul, dar prea puțin mai conta. Aceasta însemna pur și simplu că, în probleme de afaceri, homosexualii sunt ca toți ceilalți, foarte interesați la agoniseli mari și lovituri de bursă.

Urmară, în continuare, ponturi diverse despre afaceri; anunțuri de reglare de conturi: un foarte cunoscut publicist anunța că a doua zi își va retrage cele câteva miliarde de centime pe care le avea în cont în banca cutare pentru a-l „distruge” pe directorul acesteia, vinovat de „militantism anti homo” și-i invita pe toți membrii grupului, clienți ai acelei bănci să procedeze în același mod.

Urmă „mica publicitate” cu adresele noilor restaurante și bombe prietene, măsurile de precauție ce trebuiau luate într-un loc sau altul, punerile în gardă privitoare la străzile de acostare, hotelurile de întâlnire, despre vespasienele în care poliția începea să-și bage în mod primejdios nasul.

Toată această ordine de zi era menită să strângă rândurile fraților din aceeași rasă pentru a apăra particularitatea care-i unea, bizareria comună a naturii care-i făcea să prefere pe băieți în locul fetelor, aruncându-i, încă din momentul descoperirii adevăratei lor naturi, într-o lume paralelă unde înțeleseseră că trebuie să se unească pentru a supraviețui și pentru a ajunge în cele mai bune posturi, pe scurt, să se asocieze, să se susțină, să se informeze, să se tragă în sus unii pe alții, să semneze între ei un pact, în același timp de întrajutorare și de neagresiune, să fondeze o francmasonerie ultrasecretă, puternică, fără milă, doar pentru membrii ei, cu o singură regulă de bază: nimeni să nu trădeze niciodată, ceea ce microfonul miniaturizat implantat în rozeta Legiunii de Onoare a lui Jean de Baudicourt, membru de douăzeci și cinci de ani al confreriei, tocmai se pregătea să facă, din cauze independente de sentimentele sale.

*

* *

Avocatul ridică mâna.

Acolo sus, pe estradă, pastorul Varriot se întreba dacă

vreunul dintre participanți mai avea ceva de spus. Era ora unu dimineața. Nu fuseseră mai puțin de treizeci de intervenții, fără să mai punem la socoteală mulțimea conversațiilor legate între cei aflați în bănci.

— Nu vă voi reține mult timp, spuse Baudicourt ridicându-se.

Se îndreptă spre estradă în pas lent. Atunci când trecu prin dreptul lui, un bătrân cu obrazul îmbâcsit cu fond de ten se aplecă spre vecinul său, un tânăr numit Cerutti care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Îl vezi? murmură la ureche, noi am trăit altădată șase luni împreună. El m-a învățat multe, nu numai din cele ce crezi tu. Este un anume Baudicourt.

Din înaltul estradei, avocatul contemplă adunarea heteroclită care umplea templul, mai mult de cincizeci de homosexuali, crema confreriei franceze, mergând de la cei mai mari P.D.G. la scriitori celebri, trecând pe la înalți funcționari, deputați, secretari de stat, oameni de afaceri, ofițeri de rang înalt, preoți, rabini, pastori, profesori universitari, anticari, proprietari de mari restaurante, actori în vogă, o societate în miniatură, toți cu un detaliu aparte: acești bărbați, oricare ar fi ei, tineri sau bătrâni, frumoși sau urâți, aveau în mod constant în pupila lor imaginea unui băiat, în loc de imaginea unei femei.

— Nu vă voi reține mult, spuse avocatul schițând un zâmbet. N-am decât două lucruri de comunicat.

Mai întâi, o întrebare profesională. Eu am un proces dificil în acest moment, o afacere de deblocare de ZAD la periferie la Nanterre. De asta vă vorbesc. Primarul este un ticălos. Abia m-am abținut să nu-l iau la bastoane pe stradă. Ceea ce-mi trebuie, ar fi o mică intervenție la Ministerul Lucrărilor Publice.

El parcurse întreaga sală cu privirea, oprindu-se în fund, pe stânga. Un tânăr blond tocmai ridicase mâna.

— Mă ocup eu de asta, strigă el. Vorbim mâine?

Baudicourt se înclină:

— Mulțumesc.

El își trecu mâna peste ochi:

— Mă simt rușinat, de ceea ce fac, să cer un serviciu.

Se opri și în sală se făcu liniște.

— Vă rog pe toți să mă iertați, spuse foarte repede, mă retrag din asociație, din motive personale. Nu vă supărați…

Pastorul Varriot se năpusti pe estradă într-un vacarm de proteste:

— Domnilor, strigă el, vă rog! Fără zgomot aici, știți și dumneavoastră.

El făcu o pauză.

— Cred că exprim părerea tuturor atunci când spun că regretăm din inimă plecarea prietenului nostru, dar regulile asociației noastre sunt clare: fiecare este liber.

El se întoarse spre Jean de Baudicourt.

— Ne puteți oferi o explicație? întrebă el.

Avocatul se aplecă.

— Da, oftă pe un ton ostenit. Una singură…

Începu să-și frece pleoapele:

— Sunt obosit, spuse el. Dacă aș continua să rămân în rândurile dumneavoastră, ar însemna să trădez.

Ochii încercănați se învârtiră puțin în jurul axei lor.

— Simt nevoia să mă odihnesc, o să părăsesc viața mondenă. Înainte însă, peste opt zile, organizez o serată în cinstea celei de-a cincizecea mea aniversare la care vă invit pe toți. Promit că va fi o reușită, această serată a mea de adio.

În sală, croitorul se aplecă spre vecinul din dreapta.

— Aldo, murmură el. Știi cumva ce-i cu Jean?

Celălalt neagă din cap.

— Are o problemă cu fiul adoptiv. Puștiul a vrut să se sinucidă. De ce? Nu știu nimic. Sunt sigur că toate astea se leagă între ele. Aș da mult ca să știu…

Capitolul XI

Gândindu-se la altceva, Charlie Badolini, puse la loc receptorul telefonului. Mica masă cu trei picioare se clătină. Boris Corentin se abținu să remarce prea vizibil. Pentru ce oare, șeful său se complăcea să trăiască în acest decor de obiecte fragile? Desigur, pentru a nu o contraria pe Suzanne, soția sa. Soția șefului Brigăzii Moravuri avea o pasiune pentru mobilierul delicat contorsionat. Din cele trei picioare care susțineau masa, în mod vizibil două erau inutilizabile, viață deloc ușoară pentru un mobilier care sprijinea telefonul unui client al P.T.T.-ului atât de vulcanic ca Charlie Badolini, care deja înlocuise doisprezece sau treisprezece aparate. Accesele de furie sunt dese la un șef de poliție care primește vești proaste prin telefon la orice oră din noapte.

Dar acolo, doar echilibrul mesei era amenințat. Charlie Badolini închisese telefonul cu blândețe. Receptorul fusese purtătorul unei vești bune. Maestrul Jean Baudicourt tocmai confirmase personal autenticitatea benzilor înregistrate, aranjate cu meticulozitate în fața lui de către Aimé Brichot. Contractul comun era adus la îndeplinire. Afacerea Michel-Paul urma să treacă la sectorul blancurilor.

Patronul Brigăzii Mondene se întoarse spre Brichot:

— Bravo bătrâne, nici-o fisură. Este o treabă bună.

Cu un tic, Brichot își ridică ochelarii.

— Nu doriți să ascultați cel puțin un fragment? îndrăzni el.

Badolini dădu din mână.

— Știți cât e ceasul? Mă încred în dumneavoastră. Mi-ați făcut doar un rezumat. O să clasăm mâine toate astea.

El surâse:

— Concret, pentru cazul în care acest amănunt nu s-ar găsi pe benzile dumneavoastră, notați imediat locul viitoarei reuniuni a acestei H.S.H., Castelul de la Ronceraie de la Saint – Vals, din Eure, proprietatea lui Gilbert Rafimam, agent de bursă.

El se uită la Corentin pe sub sprâncene.

— Despre care tocmai am aflat, între altele, că-i și el amestecat.

Aimé Brichot termină de mâzgălit.

— N-am auzit asta în camionetă, recunoscu el.

— *Nobody's perfect*[13], nu-i așa? spuse ironic Badolini. Dar, de data asta trec cu buretele. V-ați descurcat destul de bine, inspectare pentru a merita indulgență.

Brichot făcu un gest pe care-l regretă imediat. Goli dintr-o înghițitură paharul, înecându-se cu coniacul.

Boris Corentin se întoarse spre Charlie Badolini.

— Șeful spuse el, ce-ar fi să mergem să ne culcăm? Am înaintat bine, nu credeți?

Badolini aprobă, fără convingere, cu o strâmbătură a nasului său cufundat în paharul cu coniac.

Deodată tresări:

— Pentru Dumnezeu! Am uitat. Nu demult, la Quai des Orfevres, m-a căutat Tardet. Un poponar a cărei viză de ședere este pe punctul de a expira, a încercat să obțină o prelungire pe cincisprezece zile de ședere la Paris, vânzându-i o vagă informație conform căreia H.S.H. ar fi supărată pe Baudicourt.

Ochii negri ai lui Corentin se măriră.

— Cum? Au aflat oare ceva?

— Mergeți să vedeți, spuse Badolini căutând din priviri un rest de coniac în fundul paharului. Tardet este minuțios. El i-a cerut sursei să revină să vă vadă mâine la ora nouă.

„Merçi de-așa oră", spuse în sinea lui Corentin.

*

* *

Mica perie făcea mișcarea de du-te-vino într-un foșnet mătăsos. La fiecare trecere părul se electriza ușor. Întinsă în cruce de-a curmezișul patului, Nelly se mângâia în felul său.

— Ce se petrece? întrebă Boris mirat. De unde ai deprins acest truc?

---

[13] *Nimeni nu-i perfect.*

Femeia întoarse spre el o privire languroasă.

— Pană de păun. Tu nu poți să-ți dai seama cât e de bine. Asta-i din Japonia. Un cadou.

Cealaltă mână rămasă liberă se mișca în sus și în jos pe corpul ei, mângâind sânii, trecând pe coapse și peste abdomen. În picioare, în fața ei, Boris vedea, secundă după secundă, excitându-se puțin câte puțin, tot ceea ce face diferența dintre un bărbat și o femeie.

Fu cuprins de o căldură violentă.

— Ei bine! șuieră, se poate spune că tu ești expertă în auto-erotism.

— Ai putea să adaugi și că eu nu sunt egoistă.

Bărbatul încercă să nu se arunce imediat asupra corpului complet dezbrăcat, ce i se oferea în foșnetul cearșafurilor.

— Nu înțeleg foarte bine remarca ta, spuse el cu o ipocrizie fără complexe.

Pentru o clipă, peria se ridică.

— Pe moment am crezut că sunt singură, remarcă sentențios Nelly. Tu intri așa intempestiv.

El surâse.

— Știi că încuietoarea de la ușa mea n-a funcționat niciodată.

Umerii lui Nelly se ridicară imprimând sânilor puțin îngreunați o mișcare rotundă de fiecare parte a bustului. Boris, înfiorat până-n străfundul măduvei spinării, remarcă faptul că sfârcurile i se mișcau singure în jurul propriei axe ca și când ar fi fost independente de restul corpului.

— Nu te așteptam atât de devreme, spuse Nelly repunând peria în acțiune.

El își scutură capul, agitând buclele negre strălucitoare care-i căzuseră pe frunte.

— Micuță animatoare, îi spuse cu voce scăzută, este ora două dimineața.

Ea își desfăcu și mai mult picioarele pentru a face loc periei.

— Ce dacă? Nu avem decât o viață. Dac-ar trebui să ne oprim din a o savura sub pretextul că oamenii cumsecade

dorm, unde am ajunge?

El începu să-și descheie cămașa.

— Cred că la mănăstire.

Nelly închise ochii, continuând să se ocupe de impulsionarea libidoului propriu.

— Fetele se mângâie des în fața ta? îl întrebă cu o voce de școlăriță.

Boris se opri înmărmurit, cu un picior în cracul pantalonului.

— Cu asta, mărturisi ei, trebuie să spun că-i pentru prima dată.

Nelly gânguri:

— Tu ai atât de puțină experiență cu femeile?

El rezolvă problema piciorului aflat în cracul pantalonului cu o mișcare nervoasă a pulpei.

— La urma urmei, este posibil. Cu toate că, cinstit vorbind…

În fața lui, peria efectuase o explorare de-a dreptul nerușinată a anatomiei tinerei persoane care o manevra.

— Voi sunteți toți la fel, spuse Nelly. Vă credeți indispensabili.

El se așeză cu fereală pe marginea patului.

— Tu știi că sunt rudimentar. Pentru mine, fiecare sex are nevoie de celălalt.

Mâna liberă a lui Nelly, cu degetele întinse, începu să prospecteze în direcția lui.

— Nu am spus contrariul, remarcă ea. În fond, în acest moment am nevoie de tine.

El simți, la rândul lui, o imensă nevoie de ea.

— Mie-mi place să fac asta când un bărbat mă privește, murmură ea. Poți înțelege oare?

Boris se aplecă spre ea.

— Nu că vreau să mă laud, dar cred că mă adaptez repede noilor situații.

Nelly se mișcă.

— Atunci, spuse ea cu o lumină de fericire în ochi, o să mă săruți. Numai să mă săruți.

Bărbatul făcu ceea ce i se ceruse.

Mica perie se reactivă într-un ritm frenetic. Nelly țipă peste treizeci de secunde.

Recăpătându-și respirația, îl cuprinse pe Boris în brațe.

— Tu mă dorești mai puțin? Nu mă disprețuiești?

El o mângâie îndelung pe obraji.

— Ceea ce contează, este faptul că nu ți-a fost rușine să fii cinstită cu mine.

Ea întinse obrazul spre el.

— Lasă-te în voia mea! Sunt sigură că…

Apoi deschise gura, cu limba scoasă.

— Nu spune nimic, murmură el, pe punctul de a exploda. Vino…

Ea se întoarse pentru a-l aștepta.

*

* *

Cu mâna pe întrerupătorul veiozei, Boris se uita la peria abandonată.

— Aș comite o indiscreție dacă te-aș întreba cine ți-a făcut cadou asta?

Femeia râse:

— O să fii șocat… o fată.

Mâna nervoasă a lui Boris părăsi întrerupătorul lămpii.

— Știi bine că aveam îndoieli, spuse el, lovind nasul lui Nelly cu mici lovituri ale degetului arătător.

— Tu nu mă mai iubești? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Oprește-te. Cu ce mă poate afecta asta? Nu sunt gelos pe viața ta. Important este că ești aici. Ești bună și asta îmi ajunge ca să fiu fericit.

O umbră trecu deodată peste ochii negri.

— Hei! spuse el. Trucul tău mă face să mă gândesc la ceva. Te simți capabilă să te strecori la o serată cu lesbiene?

Nelly începu să strivească metodic perna pe care stătea, pentru a găsi o poziție convenabilă pentru ceafă.

— Pentru a-ți aduce un serviciu?

— Vreau asta, exclamă el.

Femeia își fixă cu grijă capul pe pernă.

— Există, probabil, o anumită lesbiană la care te gândești ca mijloc de penetrare.

Boris întinse cearșaful sub el și duse brațul spre veioză.

— Desigur, dar te previn că va fi foarte greu, căci concurența e germană, deci serioasă.

Nelly se șerpui spre el, preferând umărul lui, în locul pernei.

— Întotdeauna am fost patriotă. Dacă onoarea Franței este în joc, poți conta pe mine.

El se cambră.

— Oh! Unde vrei tu să ajungi exact?

Ea trimise spre el o răsuflare caldă de fată:

— Nu o să adormim, murmură ea, fără să ne oferim plăcerile amorului simplu nu-i așa?

*

* *

Jérémie se tolăni cu o cambrare de coapsă mai feminină decât în mod obișnuit în fotoliul lui Aimé Brichot, sub ochiul exasperat al locatarului obișnuit al imobilului, constrâns să rămână în picioare.

— În rezumat, se răsfățã micul blond pomădat, cu părul scurt, cu eșarfă Charvet fluturând peste o bluză răscroită din Shetland purtată chiar pe piele, nu am multe să vă spun.

Corentin se aplecă, încercând să rămână serios în aburii de parfum care invadaseră Biroul Afacerilor Speciale.

— Vreți să spuneți că această societate secretă a cărei existență v-o imaginați, este supărată pe Maestrul Jean de Baudicourt pentru o poveste relativă la o întrunire încă și mai secretă într-un templu protestant?

El se întrebă dacă va reuși să joace cum trebuie rolul ignorantului. Aparent, răspunsul părea să fie afirmativ, judecând după privirea naivă, pâlpâind sub genele fardate ale lui Jérémie, „vechi” informator, de douăzeci și doi de ani, de mult timp în evidențele Brigăzii de Moravuri și datorindu-și sejurul la Paris numai informațiilor despre cercurile „Homo”.

— Nu știu nimic mai mult, spuse Jérémie grăbit, înclinându-se până la pământ. Știți dumneavoastră, eu nu eram acolo, dar am un prieten care se găsea…

Sprâncenele lui epilate se curbară într-un arc care voia să exprime indignarea.

— Se pare că bălosul a fost odios! chițăi el.

— Bălosul? surâse Corentin.

Celălalt își încrucișă artistic genunchii în pantalonul său larg.

— Să fim serioși! spuse râzând strident. Nu așa-i numiți pe avocați dumneavoastră, polițiștii?

Corentin îi aruncă lui. Brichot o privire neliniștită. Îl privea cu niște ochi disprețuitori din spatele lentilelor ochelarilor pe Jérémie care începuse să se joace lovind ușor cu unghiile tastele mașinii de scris.

— Ajunge, spuse Corentin cu o voce devenită brusc aspră. Dumneavoastră o să plecați din nou, cu autorizația prelungită, dar cu o singură condiție.

El bătu darabana pe biroul său:

— Doresc continuitate în informații. Înțeles?

Surâzând Jérémie aflat în pragul ușii, răscoli căutând autorizația în sacul de voiaj a cărui bandulieră nu părăsea niciodată umărul lui.

— Înțeles, dle. Inspector, chițăi el.

Corentin se uită blocat la Brichot. Coechipierul său curăța cu un șervețel kleenex tastele mașinii sale de scris.

— Tu ești nebun? Ce te-a apucat?

Brichot își scutură mustața într-un rictus furios:

— Cu poponarii ăștia, mârâi el, nu se știe niciodată. Nu știi pe unde le-au umblat degetele înainte.

Capitolul XII

Boris Corentin își apropie încet receptorul de ureche.

— Ce-ai să-mi povestești? întrebă el înmărmurit.

La celălalt capăt al firului, Aimé Brichot, rămas pe Quai des Orfevres, se pregătea să relateze ceva năucitor. Un prieten îi telefonase de la tipografia ziarului l'Aurore. Cotidianul avea sub tipar un articol al lui Philippe Bernert care dezvăluia aproape tot ce înregistrase Aimé Brichot la reuniunea H.S.H. din camioneta – spion parcată în strada Coquilliere.

Existase o scurgere de informații!

De unde?

Deocamdată, doar cinci persoane, Charlie Badolini, Aimé Brichot, Robert, Tardet și el însuși Boris Corentin, de la Brigada Mondenă erau la curent.

Nu, șase, căci trebuia inclus și Jeannot – la – Science, artizanul viclean de geniu din P.J. care pusese la punct în ascunzătoarea sa secretă, microfonul disimulat la butoniera lui Jean de Baudicourt.

Evident, era suspect și acesta, dar era o tâmpenie să-l suspectezi. Ce interes ar fi avut el să telefoneze la l'Aurore?

Corentin își aranjă părul cu un gest reflex.

— Bine Mémé, spuse el, pe moment lăsăm asta deoparte. Mai e până mâine. Mai importantă în noaptea asta e croaziera.

Închizând telefonul, el privi visător prin parbrizul mașinii sale de serviciu R 16 lungul vas de plimbare din fața lui care începea să se îndepărteze de chei, iluminat și încărcat la maximum.

Începea „Croaziera albastră" organizată în cinstea celei de-a cincizecea aniversări a lui Jean de Baudicourt, fără un polițist la bord, așa cum promiseseră avocatului în înțelegerea lor.

Era prezentă însă o falsă lesbiană numită Nelly.

Metresa de ocazie nu trebuise să insiste prea mult spre a obține o invitație. Ea o căutase chiar în după-amiaza aceea pe Viviane de Baudicourt la Orlando, piața Vendôme. Povestindu-i o istorie năucitoare – cum că da ar fi fost, cu cinci ani în urmă, singura experiență heterosexuală a soțului ei și nu dorea să lipsească de la celebrarea aniversării.

Stupefiată, Viviane o invită, cu atât mai bucuroasă, cu cât Nelly o convinsese să jure că nu-i va dezvălui nimic decât la sfârșit. Atunci, ea, Nelly, urma să-i facă avocatului un cadou, care, după cum o asigurase ea, urma să-și producă micul lui efect.

— Dacă aș putea fi sigur că nimic din senzaționalul acestui articol n-a ajuns încă la bord, oftă Corentin. Asta ar nărui totul…

*

* *

În zgomotul molcom al motoarelor sale, Atalanta se lăsa dusă pe firul apei. Pentru a fi sigur că nu va avea nicio încurcătură in extremis cu poliția, Jean de Baudicourt hotărâse să părăsească cât de repede posibil apele departamentului Sena. Urmau să meargă cât mai departe de Bougival și acolo, vaporul urma să fie legat de un obiect bine fixat dinainte prevăzut, urmând să se întoarcă înainte de sfârșitul nopții pentru ca toată lumea să debarce la punctul de plecare.

Concepută pentru recepții, Atalanta era prevăzută cu două punți suprapuse, având uși și ferestre din material plastic larg deschise. Cinci sau șase saloane mai intime erau dispuse la pupă și proră, toate cu camere jos, la nivelul liniei de plutire.

Jean de Baudicourt, foarte monden, se plimba printre grupuri, „gazdă perfectă” în pantalonul său de velur negru și vesta sa din același material, însă albă. Cămașa era neagră cu papion roșu. Sub ochii ușor injectați, atunci când îl examinai de-aproape. Se vedeau cearcănele negre încă pronunțate, dar oboseala care pusese stăpânire pe el de câtva timp dispăruse.

Maestrul Jean de Baudicourt era dopat cu energizante în doză puternică. El își făcuse calculul până la ora patru dimineața, încântător de vioi și rapid, vesel, antrenant, un pachet de nervi, aparent debordând de bucurie de viață. Apoi, după ora patru dimineața, va veni fără îndoială degringolada. Asta însă nu mai conta. Tot ce voia era petrecerea aniversării sale să fie o reușită.

El se născuse aproape de ora cinci, exact cu cincizeci de ani în urmă.

Ora patru dimineața, era ora exactă la care el dorea ca mica sa sărbătoare să fie un adevărat foc de artificii.

Jean de Baudicourt o trase pe soția sa de mână, obligând-o să abandoneze o Elga de o frumusețe răpitoare îmbrăcată într-o rochie dintr-o țesătură roz pal mulată pe talie. Nemțoaica nu purta nici-un fel de lenjerie intimă, fapt care se vedea de departe, încălțată cu niște pantofi negri cu tocuri foarte înalte, ea trăgea dintr-o țigară fixată la capătul unui port-țigaret foarte fin lucrat. La fiecare inspirație, sânii săi bombați exact atât cât trebuia ca să le înnebunească pe toate lesbienele care o înconjurau, întindeau țesătura, ca și când ar fi vrut s-o străpungă.

— Veniți! șopti Baudicourt la urechea soției sale. Am nevoie de dumneavoastră.

Ea îl urmă fără să protesteze, balansându-se pe pantofii săi Chanel. Viviane de Baudicourt, era și ea, foarte frumoasă. Cu corpul mulat într-o fustă lungă dintr-un material buclat tête-de nègre, purta în sus un bolero atât de brodat cu strasuri, încât nu se putea ghici din ce țesătură era făcut. Boleroul era descheiat și, ca supremă cochetărie feminină la o femeie de patruzeci de ani, pe dedesubt, sânii săi erau liberi și nu era nimic de reproșat, pentru că aceștia se ridicau drepți impecabili, iar sfârcurile subliniate cu fard lejer ieșeau alternativ de sub strasuri la fiecare pas pe care-l făcea sprijinită de brațul soțului ei.

Un colier de perle naturale cu cinci rânduri îi sublinia gâtul. Părul său negru era pieptănat într-un coc înalt. Două inele grele de aur se balansau la loburile urechilor sale.

Acestea erau frați gemeni cu cei care atârnau la urechile Elgăi. Efectiv, acesta era un semn de recunoaștere între soție și amantă.

Viviane și Jean începură să-și îndeplinească obligațiile mondene, cu un cuvânt pentru fiecare, neuitând niciun prenume, nicio mică istorioară, nicio întrebare de pus, ceea ce confirma că ei își cunosc bine toți invitații și puteau s-o dovedească.

Singura deosebire față de cocktailurile și seratele obișnuite organizate pe Atalanta, era aceea că aceste cupluri pe care le abordau erau toate compuse din oameni de același sex. Bărbați cu bărbați, femeile cu femei și, de fiecare dată, cel sau cea care îndeplinea rolul „soției”, era îmbrăcat într-o ținută la limita indecenței – corsaje transparente sau decoltate până la talie pentru fete, pantaloni de mătase mulați purtați direct pe piele și adesea cu cămășuțe cu mâneci scurte ajurate, tee-shirt-uri, ale căror modele și tipare fuseseră luate din revistele private pentru băieți. Doar „bătrânii” și „bătrânele” erau decenți și asta numai pentru ochii care devorau carnea proaspătă expusă cu o simplitate total nedisimulată și rușinos pofticioasă.

*

* *

Michel-Paul examină cu o aruncătură rapidă de ochi răscroiala bluzei sale de nylon roșu lucrată în stil romantic, apoi dunga pantalonului său de torero din tul violet mergând până la botinele sale superînalte. El întinse mâna și Elga scoase un mic țipăt.

— Frumos fund, spuse el. Dacă ar fi genul meu…

Ea se degajă râzând din mâna care începuse s-o pipăie prin mătasea rochiei sale.

Michel-Paul retrase mâna și o agită cu un dezgust mai mult decât natural:

— Fetele astea mormăi el, sunt într-adevăr ptiu!…

Ea se prefăcu a-i da o palmă.

— Mic gunoi, murmură ea. Te disprețuiesc.

El râse, arătând spre bufet cu o clipire a ochiului.

— Nu te grăbi să vorbești! Cu ceea ce există acolo, aș fi poate capabil.

Ea ridică din umeri.

Ei o știau amândoi. Amanții și metresele respective adăugaseră la toate băuturile alcoolice, jusuri de fructe și ape minerale fără excepție, puternice afrodiziace venite din Elveția. Michel-Paul însuși le trecuse prin vamă în urmă cu cincisprezece zile.

Ea îi surâse amical:

— Așa e mai bine. Mă simt mulțumită.

El făcu o grimasă și ochii i se umbriră pentru puțin timp.

— În serile festive, murmură, trebuie să știi să te amuzi. Altfel de ce le-ai mai organiza?

Elga își mângâie fruntea cu unghiile.

— Tu mi-ai văzut părul? întrebă ea.

El își încruntă sprâncenele.

— Da! Ai din ce în ce mai mult aerul unui mic parașutist trecut pe hormoni.

Ea pufni.

— Mi-am depilat abdomenul în dimineața asta, mărturisi ea cu un aer conspirator. Crezi că am făcut bine?

El își lăsă ochii în jos, studiind mătasea sub centură.

— Este vizibil lucrul ăsta în orice caz, spuse el.

Elga își rotunji gura.

— Pentru asta am făcut-o, naivule.

O mână discretă mângâie brațul său gol. Claude, foarte vaporos într-o bluză indiană bufantă încinsă cu o curea de piele groasă și țintată, ajustată foarte strâns, purta un inel în urechea dreaptă, nimic în cea stângă și era desculț.

— Tu trebuia să faci altceva, murmură el concentrându-se.

— Ce anume? întrebă Elga privindu-l cu lăcomie.

El se aplecă la urechea ei. Ea ascultă cu ochii pe jumătate închiși și izbucni în râs:

— Dac-ar depinde numai de mine… Dar poate că-i încă prea devreme.

Apoi reflectă cu repeziciune.

— La urma urmei, de-acord, spuse ea, dar tu vei face același lucru.

El ridică spre ea ochii săi limpezi.

— Vino! Trebuie să existe niște foarfece pe undeva.

*

* *

Atunci când își făcură din nou apariția, se lăsă un val de liniște pe măsură ce defilau. Rochia Elgăi și sahariana lui Claude fuseseră tăiate în față până la talie în formă de semicerc, pentru a nu mai ascunde nimic.

Merseră și se tolăniră unul lângă altul într-o canapea adâncă, fiecare cu picioarele desfăcute, oferindu-și privirii abdomenele. În fața lor se formă un grup care-i privea. Peste tot încetară toate conversațiile. Nu se mai auzea decât muzica.

Elga își ridică prima coapsele pentru a pune călcâiele, foarte depărtate, pe pielea canapelei. Claude o imită imediat.

Ea se întoarse spre el râzând:

— Când mă gândesc că rochia m-a costat trei mii cinci sute de franci la buticul Saint-Laurent, spuse ea.

Claude se schimonosi:

— Exact acesta a fost și prețul saharienei mele.

El îi petrecu mâna în jurul taliei, apucând cu cealaltă un jus de fructe pe care i-l prezenta un chelner impasibil.

— Tu aveai dreptate, murmură el. Trebuia un pic de antren.

În fața lor, pe vasul de plăceri, strecurându-se pe Sena la nivelul uzinelor Renault, zeci de ochi se împărțeau în două categorii. Ochii femeilor devorau sexul depilat al Elgăi, în timp ce ochii bărbaților visau privind membrul dormind dar enorm al efebului blond care-i studia cu atenție jucând din coapse.

Dintre privitori, un bărbat, un uriaș, pătrat, frumos cu părul său răvășit, celebru jucător de fotbal adus expres la Paris de la clubul său din centrul Franței pentru aniversarea lui Jean de Baudicourt, se hotărî primul.

— Dacă o fată este de acord spuse el, am o propunere.

O brunetă mică în smoking cu paiete verzi se prezentă prima.

Fotbalistul o atrase spre el..

Ei se duseră să se așeze lângă Elga și Claude.

— Iată cum ne vom aranja, spuse el molcom.

*

* *

Viviane de Baudicourt strânse în jurul său boleroul cu o încetineală bine studiată.

— Ce credeți despre asta? zise ea întorcându-se spre soțul ei. Nu-i rău pentru o improvizație nu?

Avocatul goli dintr-o înghițitură paharul său de whisky. El trebuia să dea tonul în cadrul seratei.

— Aveți dreptate, spuse el, bunele ocazii nu trebuie irosite.

Umăr la umăr, foarte eleganți ei formau imaginea unui cuplu perfect unit, pregătindu-se să privească în timpul unei serate pe care o dădeau, „tânăra generație” aducând inovații la o partidă de bridge sau de back gammon.

Sub ochii lor însă se petrecea un alt gen de joc. Întins pe spate pe canapea, fotbalistul suporta, călare peste el pe Claude înfipt în sexul lui. Elga era, de asemenea călare, dar peste obrazul atletului. Cât despre mica brunetă, dezbrăcată de mult timp de smokingul său, aceasta domina totul, închizând careul, cu fesele în gura lui Claude și devorând cu gura sa pe cea a Elgăi.

Acesta era însuși modelul unei inteligente asociații a patru libidinoși, cu exact tot ce trebuia pentru a nu neglija vecinul sau vecina, pentru ca toți să se simtă în largul lor. Aceasta se petrecu de altfel foarte repede. Afrodiziacele accelerau reacțiile lor. Ei se comportară cu eleganță rafinată față de spectatorii lor, țipând repede unul după altul, pentru a nu-i face să aștepte. Fotbalistul fu ultimul care se predă. Trecând pe sub podul din Suresnes, el îl aruncă în aer pe Claude cu o mișcare energică din talie.

Castelul din cărți de joc se dărâmă într-o îmbrățișare de

autosatisfacție generală.

— Bravo celor tineri, comentă Jean de Baudicourt.

Ei se așezară amestecați.

— Vă rog să nu vă îmbrăcați. Acesta va fi gajul vostru al tuturor celor patru, pentru a fi început serata fără autorizația mea.

El se întoarse apoi spre chelnerul care se ținea aproape de el cu platoul pregătit.

— Deschideți șampania; ordonă el. Vreau ca noaptea să fie o reușită.

La trei metri de el, Nelly își trecu nervoasă mâna prin decolteul rochiei sale dintr-o plasă de nylon mulată ca o mănușă.

„Păcat, își spuse în sinea ei, că Boris nu-i aici. Am impresia că ne vom distra de minune în noaptea asta”.

*

* *

Ahmed avu un moment de ezitare. El nu purta decât un slip minuscul de satin alb, ținut doar de câte un șiret legat pe fiecare coapsă. Își jucă pectoralii și deltoizii, cu siguranța unui culturist perfect, ceea ce și era. Vedetă a clubului Oiseleurs la Pantin, Ahmed Moulaz-Larhbi, de altfel sudor de precizie într-o uzină, filială din Saint-Gobain, era un marocan din Sale, de la nord de Rabat. Specialitatea sa o constituia faptul că reușise imposibilul; știuse să-și conserve virilitatea, de când nu era decât un proaspăt adolescent din periferiile orașului său natal, formându-și în continuu după sosirea sa în Franța, datorită celor trei ședințe a câte o oră și jumătate pe săptămână, un corp de Hercule. De obicei, efortul depus este tragic pentru culturiști. Pentru enormii bicepși și mușchi abdominali ei plătesc un preț la fel de mare. Altfel spus, nu le mai rămâne mare lucru în chiloți. Masa musculară crește în dauna potenței lor.

Cu regret parcă, Ahmed, în picioare pe o masă care fusese golită de sticle și pahare, desfăcu nodul de la lațul din partea stângă a slipului său. Mâna corespunzătoare rămase întinsă pe loc pentru a împiedica slipul să alunece pe coapsă.

Urmă lațul din partea dreaptă, cu același gest de precauție al mâinii.

El nu mai făcu nicio mișcare, mulțumindu-se să miște bustul, cu gâtul răsucit ca o femeie.

Jean de Baudicourt se apropie de marginea mesei și contemplă sala supraîncălzită. Afară, Sena curgea încet mărginită de malurile împădurite. Ajunseseră la destinație. Atalanta era deja amarată la locul plănuit. Mașinile se opriseră. Nimic nu mai vibra la bord. Chiar și muzica devenise lentă, blândă, intimă, cu nuanțe retro foarte tandre și romantice. Cel mai ades se auzea Mon légionanaire a lui Piaf.

— Ce dorește Ahmed? întrebă Jean de Baudicourt cu o voce puternică.

Lesbienele nu se mai mișcară, dar din partea din față se auzi un murmur de mirare.

Avocatul surâse prinzând mâna soției sale. Viviane de Baudicourt, cu boleroul în întregime descheiat pe pieptul său, se balansa în ritmul cântecului lui Piaf, bând din cupa sa de șampanie cu mici înghițituri lacome.

— Atenție! reîncepu să vorbească soțul ei. Trebuie să-i previn pe amatori. Sexul lui Ahmed are treizeci de centimetri și diametrul este impresionant.

Un travestit blond începu să geamă răsucindu-și mâinile.

Ahmed continua să-și onduleze trupul. Slipul părea enorm și totuși, în partea aceea părea să nu se întâmple nimic.

Jean de Baudicourt parcurse asistența cu privirea.

— Cum? nimeni nu se decide?

Surâse.

— Nu mă supăr, înțeleg…

El se apropie de masa pe care marocanul continua să se răsucească în jurul axei sale.

— Aș vrea în seara asta, începu el, să încerc să duc la capăt o reconciliere. Suntem aici cu toții și cu toate gusturile pe care ni le cunoaștem. Oare asta ne împiedică să colaborăm? Recent, prietenii noștri ne-au dat un exemplu.

Surâzând, el se întoarse spre fotbalist.

— Este timpul să mergem mai departe, reluă el. De două ore am cincizeci de ani. Vă cer o favoare: să-mi ofer mie, ca și dumneavoastră tuturor un spectacol rar. Acesta va fi cadoul de aniversare pe care mi-l voi oferi, făcându-vă să profitați de el.

El se întoarse spre soția sa:

— Cadoul aniversar pe care mi-l oferă Viviane, ar fi trebuit să spun, rectifică el accentuând apăsarea mâinii sale pe încheietura ei.

El ridică ochii:

— Viviane și Ahmed se vor uni, reluă. Numai că trebuie ca fiecare dintre ei să găsească motivația sa personală, așa că fiecare dintre ei va alege din asistență pe cel care-l întărâtă în timpul…

El își îndreptă ochii din ce în ce mai întunecați spre marocan.

— Pe cine doriți dumneavoastră?

Ahmed Moulay-Larhbi clipi din ochi.

— Pe blondul de colo, spuse el în sfârșit, arătând cu bărbia.

Claude tresări.

— Eu?

— Da tu, spuse Ahmed. Vino în fața mea! Tu vei dansa.

Claude își smulse încheietura din mâna lui Michel-Paul.

— Ah! șuieră el, lasă-mă, dacă tot e vorba să ne amuzăm.

Fiul adoptiv al lui Jean de Baudicourt se înclină:

— Am să ți-o plătesc, scrâșni el.

În trecere, el se uită în ochii „tatălui” său. Avocatul surâdea.

— Ție de asemenea, spuse el. Am înțeles. Totul era regizat.

Jean de Baudicourt se întoarse spre soția lui.

— Dar dumneavoastră? întrebă el cu o urbanitate fără reproș.

Viviane de Baudicourt studie toate lesbienele prezente una câte una. Privirea sa întârzie o clipă asupra Elgăi fără să se oprească la ea. Aceasta o dorea cu ardoare, acum imediat.

Deodată ea o zări pe Nelly, fata care venise să-i povestească niște lucruri de necrezut azi la Orlando. În aranjamentul stabilit cu soțul ei, rămăseseră înțeleși s-o aleagă pe ea, privilegiu obținut după o mare scenă de reconciliere consecutivă afacerii de moștenire, reconciliere cu atât mai sinceră cu cât Viviane dobândise promisiunea că partea ei de moștenire nu va fi prejudiciată de noul acces de iubire al soțului ei.

— Dumneavoastră, spuse ea întinzând arătătorul.

Nelly își mușcă buzele.

*

* *

Dispunerea participanților era special gândită. La stânga Nelly, la dreapta Claude iar în centru, la o depărtare de doi metri, Ahmed și Viviane.

Acum toți patru erau în pielea goală. Nelly și Claude dansau fiecare de capul lui, participând cinstit la joc. La început, Nelly avusese unele dificultăți dar cum era fată bună, simplă, se adaptase repede la situație. La urma urmei să dansezi în pielea goală nu era dezonorant. Boris îi ceruse să observe cu atenție tot ce se petrecea la bordul Atalantei pe parcursul croazierei, ceea ce ea făcuse de la-nceput. Hazardul voia ca de-acum ea să devină participantă, cu atât mai rău pentru misiunea ei de a observa. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Virilitatea lui Ahmed se deșteptase foarte repede, încă de la primele mișcări de picioare ale lui Claude. Atunci el o cuprinsese pe Viviane de talie și o ridicase încet în fața lui, ca și când n-ar fi cântărit mai mult decât fusta și boleroul pe care tocmai le abandonase.

Acum ea se odihnea peste el, înfiptă în sexul lui, în fața spectatorilor.

La început fusese groaznic și ea își îndreptase privirile disperate spre Elga, dar, foarte repede fu stăpânită de o ciudată senzație de bine. Așezată pe bazinul lui Ahmed, cu picioarele petrecute peste rotulele sale, ea se lăsa balansată în ritmul impus de el. Mâna stângă îi era liberă iar cu

dreapta se mângâia, cu ochii cantonați pe pieptul fetei aceleia care spusese că este fosta metresă a soțului ei homosexual și care știa să danseze atât de bine.

Cât despre Ahmed, acesta închisese ochii de mult timp, indiferent la mișcările contorsionate ale lui Claude. Nu era genul lui. Dar Jean de Baudicourt îi ceruse să-l aleagă, pentru rațiuni personale care pe el nu-l priveau. El apuca toate corpurile umane de acolo unde toate sexele se aseamănă și asta îi era suficient. Singura lui problemă era să nu termine prea repede. El era în spectacol și trebuia să-și joace rolul. El trebuia să câștige bani și asta nu avea nimic de-a face cu plăcerea.

Viviane strigă prima. Ahmed termină imediat după ea. Ei mai întârziară până să se separe.

Când Jean de Baudicourt se trezi la realitate, privi în jurul său și-și dădu seama că serata începuse să se transforme într-o orgie fără nicio reținere.

Saloanele Atalantei se transformaseră într-un bordel general.

El se aplecă spre soția sa care se lipise de el, pentru prima dată, într-un fel de afecțiune.

— Să mergem să ne odihnim puțin, spuse el. Am rezervat o cabină.

*

* *

Viviane de Baudicourt se strânse și mai mult lângă soțul ei.

— Ești un om ciudat, murmură ea. La urma urmei ne-am fi putut înțelege, vreau să spun din punct de vedere sexual.

El schiță un surâs crispat.

— Prea târziu, murmură el.

Mâna lui mângâia fruntea Vivianei.

— Prietenia noastră nu merge chiar atât de rău nu-i așa? spuse el.

Ea măsură de sus în jos corpul lung și gras întins pe cuvertură lângă ea. Afară, apa clipocea lovindu-se de coca în spatele hubloului. O verigă din lanțul ancorei se lovea

regulat de corpul de care Atalanta era legată.

— Peste douăzeci de minute va fi ora patru, oftă ea. Dormi puțin, căci ai nevoie. Eu te voi trezi.

Capitolul XIII

O serie de lovituri discrete făcură să vibreze ușa.

— Da! spuse Jean de Baudicourt care-și răcorea fața la chiuveta cabinei.

De pe culoar răsună o voce asurzitoare.

— Este aproape ora patru domnule.

— Mulțumesc, răspunse avocatul ștergându-și fața cu prosopul spongios verde.

Viviane, așezată pe pat își refăcea machiajul.

— Vă supăr, spuse ea, dacă mă întorc cu Elga în timp ce? …

Ea nu-și termină fraza, atentă fiind la imaginea pe care i-o arăta oglinda sa de poșetă.

— Am fost dură cu ea adineaori, reluă ea frecându-și buzele una de cealaltă pentru a uniformiza mai bine rujul.

Jean de Baudicourt își ajustă pe umeri capa lungă de catifea neagră pe care o atârnase înaintea începerii seratei într-un cuier. Pe dedesubt, el era absolut gol.

— Cum vrei, spuse el. Asta te privește nu?

Viviane se ridică. Arăta minunat de tânără pentru cei patruzeci de ani ai săi. Era de asemenea goală, cu excepția portjartierului, ciorapilor înalți foarte fini și pantofilor roșii pe tocuri foarte înalte.

Sânii săi se balansară în continuu în timp ce se apropia de soțul ei.

— Vă găsesc bizar, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Mă veți înțelege în ziua celei de-a cincizecea aniversări a dumneavoastră, spuse el cu o veselie forțată.

O privi ca și când atunci ar fi văzut-o prima oară.

— Dac-aș iubi femeile, murmură el, v-aș considera seducătoare.

Ea se cambră, emoționată de compliment, chiar dacă venea din partea unui „special” aparținând celuilalt sex;

reacție clasică a unei lesbiene, față de un homosexual care remarca seducția ce nu acționează niciodată asupra lui.

Adevărata dramă a ființelor „homo” aparținând ambelor sexe este aceea că ei ar dori să devină normali în sfârșit și pândesc fiecare reflexie care i-ar face să creadă că asta va fi posibil, trezindu-se apoi disperați în fața teribilei realități a neputinței lor de a fi normali.

— Mulțumesc, spuse ea. Este mult timp de când nu mi-ați mai vorbit astfel.

El își ridică capul.

— Scuzați-mă, spuse el cu o amiciție la limita afecțiunii.

Ea veni să-l îmbrățișeze atingând corpul ei, pe care niciodată contactele masculine nu reușiseră să-l emoționeze, de corpul unui bărbat căruia femeile nu-i spuneau nimic, cu excepția se pare, a acestei fete care se ivise azi…

Era cât pe ce să spună ceva, dar se abținu. Nu-i promisese Nelly o revelație?

Ea se întoarse spre noptiera pe care era așezat ceasul lui Jean.

— Oh! spuse ea, e ora patru fix. Îți urez o frumoasă aniversare.

Avu o ezitare:

— Iubitule… spuse ea cu o neîndemânare mișcătoare.

Ea întinse gura. El o sărută fără să se producă ceva nici în ființa sa nici în ființa ei. Sărutarea lor era totuși fierbinte, afectuoasă.

— Veniți, spuse el trezindu-se la realitate. Vă promit un frumos spectacol.

*

* *

Se făcuse o repartizare a invitaților. Peste tot se găseau grupuri definite bine organizate formate din homosexuali și lesbiene, fiecare cu viciul lor, dar fără complexe unii față de ceilalți. Saloanele Atalantei, balansate în ritmul blând al Senei nu erau decât un lupanar plutitor… Claude trecea de la un grup la altul urmat de Michel-Paul, din ce în ce mai galben. Elga se ocupa de mai multe fete deodată. Singura

excepție de la regula sexuală generală era Nelly. Sub privirea indulgentă a celorlalți, ea juca cu aprindere rolul heterosexualei cu fotbalistul.

Viviane de Baudicourt merse și se așeză pe o canapea rămasă liberă alături de Elga. Ea mângâia cu o mână coapsa nemțoaicei, în timp ce în cealaltă ținea o cupă de șampanie.

De departe, soțul ei îi făcu un semn lui Michel-Paul. Cu regret acesta se ridică.

— A sosit momentul, îi spuse tatăl. Cere-le să mă asculte.

Michel-Paul bătu din palme.

— Tatăl meu vrea să vă facă o comunicare importantă, chiți el cu o voce foarte ascuțită.

Jean de Baudicourt se cocoțase pe o masă joasă, ridicând cu ambele mâini poalele capei sale de velur.

— Știu, începu el, că nu m-ați uitat nici unii nici ceilalți.

El surâse.

— Vreau să vorbesc de cadouri… Dar lăsați-mă pe mine să-mi fac plăcere primul.

El întinse mâna. Michel-Paul îi prezentă o cutie lungă de carton.

— Mulți dintre cei prezenți aici știu, reluă avocatul, că eu sunt puțin exhibiționist, așa că iată cadoul pe care mi-l ofer.

El scoase capacul cutiei și scoase din ea un obiect a cărui apariție smulse invitaților săi țipete de admirație.

— Da, spuse el, acesta este un vibrator, dar un vibrator de fabricație japoneză, care, în treacăt fie spus, m-a costat o mică avere.

Mâinile sale se agitară în jurul obiectului având niște dimensiuni mai-mai să-l facă pe Ahmed să moară de gelozie.

— Uitați-vă! continuă el, este vorba de o teacă prevăzută cu un fir electric care se racordează la rețea și se pune în funcțiune la apăsarea acestui buton de aici.

Urmară detaliile. Era vorba o mică instalație lucrată cu rafinament, capabilă să producă la comandă și la temperatura reală, o succesiune de senzații imitând până la perfecțiune ceea ce doar natura era în stare să producă la bărbați; păstra organul bărbătesc în teacă până la

declanșarea ejaculării și, totul datorită unui cordon care era suficient să fie branșat la o priză electrică.

Capa lui Jean de Baudicourt căzu de pe umeri. El se așeză în genunchi pe masa joasă, cu fesele către invitați. În același moment, în salon se răspândi o lumină tremurătoare. Tocmai își făcuse intrarea un chelner pare aducea un tort în care erau înfipte exact cincizeci de lumânări. El așeză platoul pe masa joasă exact în fața lui Jean de Baudicourt.

— Michel-Paul, strigă avocatul cu o voce tunătoare.

„Fiul” începu să aducă la îndeplinire ceea ce „tatăl” îi cerea. El fixă robotul la locul unde trebuia, încet, cu precauție pentru a nu produce răni.

Nelly, din locul în care se afla, își prinse capul în mâini. Robotul era enorm, la fel ca membrul lui Ahmed, puțin mai devreme. Ea avu însă o reacție pe care în străfundul conștiinței sale o găsi idioată – izbucni în râs. Și ea băuse din paharele umplute cu amestec afrodiziac. Imediat după aceea, toată asistența râdea nervos fără să se poată stăpâni. Doar Viviane de Baudicourt rămase liniștită, lucidă. Paharele ei fuseseră totdeauna „curate”. Ea ura chimicalele.

— Elga, spuse ea cu o voce liniștită. Vrei să vii cu mine?

Nemțoaica se îndepărtă de blonda de care se lipise.

— Sigur că da, stăpână, spuse ea cu o voce răgușită. Dacă te-ai decis să te interesezi de mine în seara asta…

Viviane îi cuprinse cu palma sa globul mare al unuia dintre sâni. Elga gemu puțin. Sfârcul sânului începuse să se întărească.

— Vrei să… spuse ea.

Viviane făcu un semn afirmativ din cap. Elga înclină obrazul spre abdomen. Ceafa rasă începu să se activeze.

*

* *

Cu o suflare pornită din fundul plămânilor Jean de Baudicourt mătură lumânările, din care reuși să stingă vreo douăzeci din prima, apoi alte zece, apoi cinci. Mai trebui să sufle de două ori pentru a stinge toți cei cincizeci de ani ai săi.

— Nu mai suntem ce am fost, murmură el cu efort îndoindu-se spre spate. Dădu din mână și-și aplecă fața spre masa joasă.

Michel-Paul, aflat în spatele lui, apăsă pe butonul care trebuia să declanșeze funcționarea robotului.

Jean de Baudicourt se cambră brusc.

Se auzi un urlet pornit din fundul gâtului.

Avocatul se prăbuși pe burtă peste masă. Michel-Paul se ridică.

— Ole! strigă el. Bătrânul și-a prins piciorul, îi răspunse o izbucnire generală de râs.

— Și acum? comentă o voce din sală.

Michel-Paul se înclină ceremonios, dar se opri la jumătatea drumului.

— Hei! bâigui el. Ceva nu-i în regulă.

Se aplecă, îl ridică pe „tatăl” său de umeri și-l răsuci.

Jean de Baudicourt se prăbuși inert pe masă.

— Există vreun doctor pe-aici? întrebă Michel-Paul cu o voce pierită.

Se ridică un bătrân chel, cu burtă mare, complet dezbrăcat.

*

* *

Doctorul se ridică, – încercând să afișeze o ținută demnă.

— Este mort, spuse el cu voce tremurătoare. Nu există nicio îndoială asupra diagnosticului – moarte prin electrocutare.

La picioarele sale, corpul maestrului Jean de Baudicourt mai fu scuturat de câteva spasme nervoase, apoi rămase inert, cu fața vânătă, complet cianotică, cu mâinile contractate și unghiile înfipte în palme.

Viviane se precipită urlând și se aruncă peste el.

Nelly contemplă îndelung aiuritoarea scenă a acestei femei goale lipită de un mort despuiat, alături de un doctor în pielea goală la o petrecere plutitoare unde nimeni nu mai avea nici cea mai mică urmă de decență…

„Dumnezeul meu, își spuse ea, ce-o să mă mai interogheze

Boris în legătură cu asta!”

Ea căută ceva de îmbrăcat în jurul ei și-și acoperi goliciunea cu ce găsi.

„Cel puțin, își mai spuse ea, voi fi scutită să inventez ceva în legătură cu văduva.”

Ea se ridică și dând din coate își făcu loc prin mulțime ca să se apropie de mort.

— Există vreun telefon la bord? bâigui ea, agățându-se de reverul chelnerului.

— Sigur că da doamnă, răspunse el, zăpăcit de-a binelea în această ambianță de stupoare îngrozită care domnea în salon. Urmați-mă dacă vreți!

*

* *

— Boris, gemu Nelly lipindu-și buzele de microfon, n-o să te superi pe mine când ai să știi de ce te-am trezit. Baudicourt a murit. N-o să-ți imaginezi cum.

— …Nu știu unde ne aflăm. Oricum este foarte departe, după Bougival, în lungul Senei. Fă ce știi și vino să mă cauți. Nu vreau să mai rămân aici.

„Aici e casa de nebuni. Înțelegi?”

*

* *

Elga îl măsură pe Boris Corentin, ivit din mulțimea de polițiști împrăștiați peste tot.

— Se pare că dumneavoastră, spuse ea cu un rânjet nervos, că dumneavoastră sunteți foarte prompți și nu întârziați prea mult să vă faceți apariția.

El studie lunga siluetă înfrigurată, înfășurată într-un mantou de blană.

— Serviciul, spuse el. Înțelegeți oare ceea ce vrea să spună asta?

Nemțoaica se uită la el cu gura căscată.

— N-am lucrat în viața mea, chelălăi ea într-un râs dement.

El își reprimă puternica dorință de a o pălmui, inspiră o gură profundă de aer înainte de a intra în cușca fiarelor –

salonul Atalantei.

Maestrul Jean de Baudicourt era întins pe o masă lungă, joasă din material plastic maro pe care corpul său roz-violaceu ieșea în evidență ca un păianjen uriaș din carne fără articulații. Boris Corentin îi închise ochii pe care nimeni nu se îngrijise să-i ferească de plafonierele care scoteau cu putere în evidență umoarea sticloasă.

Polițistul contemplă fața celui care pleda atât de bine cauzele cele mai disperate și care nu va fi niciodată decanul Ordinului avocaților.

— Găsiți-mi o cuvertură, repede, mormăi el.

În spatele lui ghici o prezență. Întorcându-se văzu o femeie înaltă, subțire de patruzeci de ani, înfășurată pe jumătate într-un impermeabil bărbătesc.

— Doamnă Baudicourt, bună seara, spuse el. Sunt dezolat, dar va trebui să stați în apropierea mea.

— Asta-i altă chestiune! șuieră Viviane de Baudicourt.

Michel-Paul se precipită.

— Nu faceți tâmpenii. Este poliția. Știți cât de prompți sunt ei.

El îi adresă o privire cu subînțeles lui Corentin.

— Nu vă supărați pe dl. Corentin, căci nu-i un polițist ca ceilalți.

Apoi surâse ușor.

— El ne înțelege.

Viviane de Baudicourt studie silueta înaltă și musculoasă.

— Fiul meu pare să fi judecat corect, murmură ea. Dumneavoastră aveți o privire diferită de a celorlalți polițiști.

Un val de disperare subită îi umbri ochii.

— Domnule, bâigui ea. Ajutați-ne! Se pare că vom avea mare nevoie.

Ea contemplă afară mulțimea aferată de inspectori de toate gradele și din toate serviciile care se vânturau peste tot în luminile inchizitoriale ale vedetelor poliției fluviale.

— Pot să mă duc să mă îmbrac decent? întrebă ea întorcându-se spre Corentin.

El aprobă din cap.
— Este mai bine pentru dumneavoastră doamnă, spuse el.

Capitolul XIV

Raza de lumină venită prin fereastra înaltă, încadra exact notele pe care Charlie Badolini le lua într-o stenografie numai de el înțeleasă.

— Jeannot Savantul e un tip hotărât? întrebă el sec cu vocea din zilele cu complicații.

Boris Corentin îl privi în ochi.

— Îl cunoașteți doar. Atunci când el pune un diagnostic, mai degrabă i-ai tăia capul decât să-l retracteze.

Căută din ochi o scrumieră. Charlie Badolini îi arătă spre scrumiera lui cu un arătător care părea și mai galben în lumina soarelui matinal.

— Robotul… reluă Corentin ezitant. Hai la urma urmei să-i spunem pe nume, vibratorul a fost meșterit înainte, fără nici-o îndoială. Jeannot mi-a explicat. Eu nu prea sunt tare în electricitate dar, este clar că în momentul în care fiul a apăsat pe butonul care declanșează erupția lichidului imitând sperma, și asta a văzut și prietena acea a mea, s-a declanșat un scurt circuit. Izolația fusese distrusă, intenționat. Jeannot face raportul său tehnic și dumneavoastră îl veți primi mâine. Ca urmare cei 220 de volți ai generatorului cu motorină ai vaporului s-au năpustit asupra părții intime a lui Jean de Baudicourt.

El închise ochii o secundă.

— Am discutat cu doctorul cu o oră în urmă și iată părerea lui: de acord că o electrocutare în acest loc este mereu periculoasă, chiar dacă nu erau decât 220 de volți. În acest caz doctorul are explicațiile sale pentru a motiva decesul. După spusele lui, „subiectul” cum spune el, avea inima deosebit de fragilă, lucru care nu este de mirare dacă ne gândim la viața pe care a dus-o Jean de Baudicourt. Aceasta ar fi deci o primă posibilitate. O a doua posibilitate, ar putea fi efectul drogurilor. Nelly, această tânără femeie de care v-am vorbit, m-a făcut să-nțelegi atunci când am interogat-o

privitor la serată, că băuturile de la bufetul Atalantei fuseseră amestecate cu doze mari de afrodiziace, ceea ce, iar nu e de mirare dacă ne gândim la genul seratei. Or, tot doctorul acela mi-a vorbit despre efectul dezastruos al afrodiziacelor asupra cordului, o sarcină suplimentară greu de suportat. În consecință, pentru un om uzat înainte de vreme și drogat pe deasupra, este normal ca o descărcare de 220 de volți în regiunea în care s-a produs, să provoace moartea prin criză cardiacă. Mai mult, în această privință și Nelly este de asemenea categorică. Curentul nu a fost întrerupt imediat. A fost o nebunie din partea fiului.

Charlie Badolini își mută notițele din loc. Soarele bătea direct pe foile albe și-i făcea rău la ochi.

— Nebunie, comentă el, sau calcul.

Boris Corentin surâse:

— Bine-nțeles că și eu, ca și dumneavoastră, m-am gândit la asta.

El ridică din sprâncene:

— Aici e misterul, spuse el.

„Michel-Paul Langean, moștenitor al lui Baudicourt care este mereu sub supravegherea serviciului nostru, a recunoscut că tatăl său este cel care l-a însărcinat să cumpere obiectul de la un importator chinez de obiecte de artă de pe strada Rivoli, chiar peste drum de Ministerul de Finanțe, cu legături în Hong-Kong și Japonia. Afară de asta, mai este istoria cu criza de amant înșelat din vespasiană a lui Jean de Baudicourt, ca și multitudinea de mărturisiri cu jumătăți de cuvinte pe care le-am putut înregistra eu însumi. Asta pot garanta personal. Jean de Baudicourt a fost mai mult decât afectat de afacerea Claude. A fost un șoc foarte greu de suportat pentru el.”

El dădu din mână:

— Dumneavoastră l-ați cunoscut, la fel de bine ca mine, virulent, manierat, mare orator și interlocutor redutabil, profitând de orice ocazie de a ieși în evidență, chiar cu riscul de a-și zdrobi adversarul. Ei bine, omul pe care l-am văzut, începând de la episodul din vespasiană și până la momentul

morții sale, era un om sfârșit, anihilat, umbra celui de altă dată.

— De ce? Mărturisiți că este tentant pentru noi, care avem o vastă experiență datorată meseriei noastre în materie de psihologie homosexuală, să ne închipuim că Baudicourt i-a făcut o scenă teribilă „fiului" său. Nu uitați că acesta și-a tăiat venele, lucru pe care eu însumi l-am văzut.

El se opri.

— Ceea ce nu l-a oprit să se comporte la fel ca altă dată, nebun și extravagant la serata de pe Atalanta. Asta însă face parte din comportamentul homosexualilor, afară de cazul în care el nu-și plănuise răzbunarea.

Charlie Badolini îl asculta, nemișcat ca o statuie. Nimic nu-l pasiona mai mult decât un inspector dezvoltând în prezența lui un șir de deducții. Era un mod de a-și verifica teoriile personale.

— Răzbunare pentru ce? își reluă șirul Corentin. Ce i-a putut spune Baudicourt fiului său? Cu ce l-a putut amenința?

Charlie Badolini bătu pe tăblia de acaju a biroului Empire tactul unei măsuri din Comparsita…

— Să-l fi amenințat cu dezmoștenirea?

Dinții perfect aliniați ai lui Corentin apărură într-un surâs crispat.

— Șeful spuse el, deoarece se pare că avem același gen de idei nu credeți că trebuie să decidem instituirea unei supravegheri de douăzeci și patru de ore asupra tânărului bărbat, eventual cu posibilitatea de prelungire?

Charlie Badolini își aruncă notițele într-o casetă neagră din plastic aflată în stânga sa.

— Mă pregăteam tocmai să v-o sugerez.

Capitolul XV

Cu nasul în vânt, Aimé Brichot privea surprins pe chinezul, din fața lui. Acesta era opusul imaginii pe care el și-o formase despre chinezul clasic și pe care avusese odată mai mult ocazia s-o verifice recent, de la Paris la Megeve[14]. Acesta era uriaș, atletic cu mâini de măcelar.

— Vă asigur domnule inspector că nu știu nimic despre cele ce-mi spuneți. Eu am un magazin de antichități onest și respectabil. Nu am nevoie să-mi suplimentez veniturile de la sfârșitul lunii cu asemenea combinații ciudate ca cea care v-a adus aici.

Aimé Brichot își scutură cu un gest mașinal reverul hainei ca să desprindă mătreața care cădea în cantități anormale de două sau trei zile, ca efect al excesului de plăcintă preparată în casă venită direct de la bunica sa de la Nohan de la Berry, ispită căreia nu-i putuse rezista. Într-o singură seară el singur a hălpăit jumătate de strachină și în aceeași noapte s-a sculat pentru a îndrepta inechitatea împărțelii între ceea ce mai rămăsese în strachină și ceea ce se dusese în stomacul său; peste cinci ore avea să se declanșeze una dintre istoricele crize de ficat.

Analizând toate acestea înfiorat, el își spuse că asiaticul era poate mai galben decât Galbenul.

Acest gând îl îmblânzi considerabil în ceea ce privește lovitura secretă care-i mijise în cuvinte.

— Cred că dacă v-aș pomeni de un nume, spuse el cu o timiditate calculată, acesta ar fi susceptibil să vă determine să considerați cuvintele rostite de dumneavoastră mai înainte ca un exercițiu de vorbire, fără o legătură reală cu gândurile dumneavoastră.

Chinezul holbă ochii amuzat. Acest copoi era un tip curios, plin de subînțelesuri savant distilate, în manieră chinezească. Această metodă de lucru nu putea decât să-i

[14] *A se vedea Brigada de Moravuri nr. 12 Jocul Cavalerului*

placă, chiar dacă era îndreptată contra propriei sale persoane.

— Continuați! replică el.

Aimé Brichot își încreți nasul într-un vechi reflex de miop pentru a-și sălta ochelarii.

— Jocelyn Richard, vă spune ceva?

Chinezul uriaș își jucă pectoralii.

— Cred că dumneavoastră nu ați venit să-mi puneți o întrebare așa degeaba, spuse el sentențios.

— Eu sunt în timpul serviciului, i-o întoarse Brichot cu vivacitate.

Bao Zi surâse cu blândețe.

— Nu pun asta la-ndoială.

Brichot se înroși până-n vârful urechilor.

— Vă rog!

Interlocutorul lui curbă cei 190 de centimetri ai săi.

— Eu sunt totdeauna neîndemânatic, vă rog să mă scuzați. Da îl cunosc pe dl. Jocelyn Richard. Este unul din plasatorii mei specializați în porțelanurile din epoca Ming, așa cum desigur știți, o epocă importantă din istoria țării mele de origine.

Aimé Brichot răscoli prin străfundul minții sale cunoștințele despre continentul asiatic.

— Eu n-am venit să vă caut, spuse el, pentru a răscoli Muzeul imaginar. Andre Malraux s-a ocupat de această problemă înaintea mea, cu o competență căreia nu-i pot reproșa nimic. Pentru mine Jocelyn Richard reprezintă cu totul altceva. Dacă informațiile deținute de Brigada de Moravuri sunt corecte și eu cred că așa sunt, există printre piesele de lux venite din Extremul Orient de care se ocupă acest domn, unele obiecte speciale care țin în mod special de competența serviciului căruia îi aparțin.

Chinezul se înclină.

— Domnule Bao Zi, continuă polițistul, am pălăvrăgit destul. Dumneavoastră sunteți în evidența noastră și știți asta. Haideți să nu ne mai pierdem timpul!

Uriașul chinez se dădu înapoi, rezemându-se de un dulap

lăcuit.

— Trebuie totuși să respectăm ritul conversației, spuse el, cel puțin pentru început.

Ochii săi migdalați se măriră:

— Sunt atât de diverse obiectele de artă pe care mi le propune acest domn Ricard…

Brichot își drese vocea:

— Mulțumesc! Văd că începeți să ne înțelegeți.

Scormoni prin buzunare pentru a căuta o fotografie a lui Michel-Paul.

— Îl cunoașteți? întrebă el pe un ton foarte profesional.

Bao Zi își tamponă fruntea cu palma de mai multe ori.

— Sigur că da! Acesta este tânărul bărbat care a venit să cumpere de la mine acel gen de obiect care vă interesează: acum nu mai mult de cincisprezece zile. De ce nu mi-ați spus mai devreme?

Aimé Brichot gâfâi timp de douăsprezece secunde, foarte marcat de descoperirea a ce poate să însemne spiritul chinez.

— Bine, admise el, să admitem că am fost neîndemânatic în felul cum mi-am formulat întrebările. Aș dori să mai insist asupra unuia sau două amănunte.

— Cinci mii de franci, spuse chinezul.

— Frumoasă sumă, răspunse el, dar nu asta mă interesează. Încercați să vă amintiți: cumpărătorul, tânărul bărbat, a mai spus ceva interesant?

Chinezul se lipi și mai tare de dulapul său lăcuit.

— Mi-a pus niște întrebări ca și dumneavoastră.

— Ce fel de întrebări?

Bao Zi își frecă nasul cu degetul arătător.

— A demontat totul. Voia să știe exact cum arată în interior.

Ochelarii lui Aimé Brichot ascunseră o mică scânteie care-l iluminaseră pupilele.

— Nu mai am alte întrebări să vă pun, spuse el…

*

* *

Sudoarea îi curgea de pe buclele brune și scurte pe fruntea cu sinusurile ușor bombate. Michel-Paul se șterse cu dosul palmei pătând lanțul de argint pe care era gravat prenumele său.

— Am făcut asta pentru el! spuse cu o voce stridentă. Doar pentru el.

Boris Corentin se aplecă compătimitor.

— Care, el?

Micul homosexual se uită la el cu o privire vagă.

— V-am spus ceva? bâigui el.

Apoi se prăbuși pe scaunul său din țeava cromată, cu gâtul dat pe spate și fața într-o parte. Corentin îi făcu semn lui Aimé Brichot. Acesta îl duse pe Michel-Paul cu grija unei mame iubitoare.

*

* *

Charles Badolini spuse în glumă:

— Cei de la Brigada criminală vor face ochii mari. Le mai furăm un vinovat...

Corentin își netezi pocăit sprâncenele:

— Atribuțiile serviciilor publice trebuie aduse la îndeplinire de toate instituțiile, spuse el cu convingere.

Șeful Brigăzii de moravuri binevoi să surâdă:

— Detaliu care nu trebuie pierdut niciodată din vedere în procesul muncii, comentă el.

El începuse să caute o țigară, când o bătaie surdă în ușă îl opri.

— Un domn cere să fie primit, spuse gardianul care făcea oficiul de pază.

— Care-i numele lui? întrebă Charlie Badolini.

— Kowalski. Maestrul Kowalski.

Comisarul divizionar Charlie Badolini printr-un efort deosebit își scormoni memoria.

— Necunoscut la batalion, concluzionă el cu voce tare.

— Este notarul, reluă gardianul, notarul maestrului Jean de Baudicourt.

Ochii mici ai lui Charlie Badolini se încărcară de

electricitate.

— Lumea asta s-a întors cu fundu-n sus, mormăi el. De când vin notarii aici ca la moară, fără convocare?

Corentin ridică din umeri.

— De ce să nu luăm partea bună a tuturor acestor abateri de la bunele maniere? spuse el fatalist. La urma urmei, suntem aici pentru a primi toate vizitele dacă acestea sunt utile. Să dăm deoparte formalismul!

Badolini găsi de cuviință să aprobe.

— Poftește-l înăuntru, spuse el pe un ton princiar.

*

* *

Dacă poseda în pedigree-ul său gene ale celor care participau la cavalcade medievale prin meleagurile ucrainene, atunci, Maestrul Kowalsky la naștere le lăsase închise într-un sertar, într-o temniță subpământeană. Mic, rotofei, chel și sugrumat de colesterol, el ar fi putut foarte bine să spună:

„Nume: Duval, Prenume: Marcel”, într-o răbufnire de xenofobie. Polițiștii cu căști à la Chilienne, i-ar fi dat voie să treacă primul, fără să-i verifice pașaportul.

Charlie Badolini examină cu o privire circulară, personajul durduliu care se instalase în fața lui într-un fotoliu alături de Boris Corentin.

— Vă ascult, spuse el, mieros.

Notarul se prezentă, titluri, state de serviciu, după care menționă particularitatea lui, și anume pe aceea de a fi avut onoarea de a-l număra pe Maestrul Jean de Baudicourt printre clienții săi.

Ajuns aici, el efectuă cu sprâncenele sale stufoase grizonate o dublă mișcare de târâre a pleoapelor, mișcând sprânceana stângă spre cea dreaptă. Atunci când fu sigur că unirea celor două sprâncene era un fapt împlinit, el emise un râs nazal.

— Îndatoririle profesiei mele, spuse el, mă obligă să vin să vă informez că puțin înainte să moară, Maestrul Jean de Baudicourt se pregătea să-și refacă testamentul.

Charles Badolini și Boris Corentin avură aceeași contracție invizibilă a mădularelor.

— Vă rog să vă explicați, spuse superiorul ierarhic, fidel rolului său.

Notarul, simțind că devine interesant, relaxă ușor tensiunea sprâncenelor sale. Fața lui fără culoare bine definită luă un aspect plin de mister.

— Nu aș putea preciza data exactă, spuse el pe tonul unui om care-și dozează suflul pentru un lung discurs, dar cu câteva zile înainte de dispariția sa, Maestrul Baudicourt mi-a telefonat. Dorea să revadă clauzele testamentului său. Aceasta m-a surprins. Totul era stabilit de mai mulți ani și, de obicei acest gen de reveniri nu intervin decât la oamenii… să spunem mai vârstnici. Înțelegeți ce vreau să spun.

Charlie Badolini și Boris Corentin aprobară din convenienţă. Sprâncenele notarului luară poziția unui accent circonflex dureros.

— Din păcate, reluă el, fără prezența familiei, nu pot face cunoscut nimănui, nici chiar poliției, conținutul noului testament al defunctului meu client. Tot ce vă pot spune, și am apreciat desigur că ar fi de datoria mea să vin să vă spun, este că Maestrul Jean de Baudicourt m-a rugat săptămâna trecută să pregătesc redactarea unui nou testament.

Charlie Badolini aruncă o privire amuzată către Corentin.

— Textul! Arătați-mi-l, spuse el clipind în fumul dens al țigaretei sale.

Notarul, cu o indignare perfect simulată, se frământă în fotoliu.

Șeful Brigăzii Moravuri catadicsi să surâdă:

— Ascultați Maestre! Dumneavoastră ați venit la noi și pentru asta vă mulțumim. Știați bine că trebuie să mergeți până la capăt. Vă mulțumesc încă o dată pentru explicațiile deontologice. Timpul dumneavoastră este prețios și al nostru la fel. Noi trebuie să efectuăm o anchetă. Dumneavoastră sunteți poate un element capital în această căutare a

adevărului, rol pe care societatea ne obligă să-l jucăm. Vă rog textul!

Cu regret, notarul duse mâna la buzunarul hainei și scoase două foi de hârtie.

— Asta nu-i decât o copie, spuse el cu regret.

— Asta-mi ajunge, i-o întoarse Charlie Badolini, întinzând o mână desfăcută ca o pensetă magnetizată.

Se lăsă liniște timp de treizeci de secunde.

— Să rezumăm, spuse șeful Brigăzii de Moravuri, punând colile pe birou. Jean de Baudicourt în noul testament, lăsa practic moștenire întreaga sa avere în favoarea „Fondation de la France", departamentul care se ocupă cu cercetările în domeniul cancerului, nelăsându-le soției și fiului său adoptiv nici măcar strictul necesar.

— Aceștia moșteneau totul potrivit testamentului precedent, îl întrerupse notarul.

— Testament precedent, în continuare valabil, nu-i așa? adăugă Boris Corentin. Dacă nu, dumneavoastră ne-ați fi precizat imediat că noul testament a fost semnat, deci validat.

Luna rotundă cu sprâncene groase deveni umană.

— Iată sensul exact al celor ce eu am gândit că trebuie să vă aduc la cunoștință, spuse Maestrul Kowalsky cu o voce domoală, atunci când am auzit că serviciile dumneavoastră sunt însărcinate cu ancheta asupra morții clientului meu.

*

* *

Charlie Badolini își mișcă degetele de la picioare în ghetele sale cu tocuri înalte și cumpărate din spirit de imitație secretă a lui Aimé Brichot. Dacă coechipierul filo-englez al lui Boris Corentin trecuse la ghete, însemna că totul e permis.

— Totul îl acuză pe fiu, constată el liniștit.

— Mobil sentimental, plus mobil material. Dumneavoastră aveți dreptate șefu', treaba este serioasă, concluzionă Corentin.

El își roase buzele.

— Necazul patroane, este că în acest caz e vorba de homosexuali, mereu complicați, după cum bine știți, spuse el sacadat. Eu prefer ipoteza Michel-Paul, numai că, există de asemenea și soția Viviane Baudicourt și faptul că moștenirea îi scapă printre degete, o privește la fel ca pe fiu.

Charlie Badolini se întoarse spre el:

— Nu vă complicați existența Corentin! Fiul este cel care manipula aparatul la 220 volți.

Corentin se ridică, înțelegând că întrevederea luase sfârșit.

— Patroane, spuse el, eu sunt puțin cam încăpățânat, o știți. Mie mi se păreau astea prea clare, până la vizita notarului.

Charlie Badolini își goli scrumiera în coșul său de gunoi, cu nervozitate.

— Hei! strigă Corentin, atenție la măsurile de pază contra incendiilor.

Charlie Badolini surâse.

— Aveți dreptate. Scuzați-mă! Dau un prost exemplu, dar să vă spun un secret: eu verific totdeauna dacă mucurile sunt stinse.

Corentin își ridică nasul spre cer.

— Ipoteza mea, din câte cred eu, stă încă în picioare.

Charlie Badolini își recuperă unul câte unul mucurile de țigară, cu un aer plictisit.

— Despre care ipoteză e vorba?

Corentin îl lăsă să fiarbă puțin.

— Ipoteza următoare, spuse el cu blândețe: Michel-Paul – asasin, mi se pare prea simplistă.

Capitolul XVI

Furioasă pe ea însăși, Viviane de Baudicourt își mușcă buzele. Niciodată nu făcuse, ceea ce tocmai făcuse acum. Nici măcar în adolescența aceea în care totul era încă imprecis, unde alegerea mai era încă în suspans între normalitate sau bizareria care, în termeni clinici se cheamă homosexualitate, atât din punct de vedere al bărbaților, cât și din punct de vedere al femeilor.

Văduva maestrului Baudicourt tocmai comisese o crimă împotriva propriilor sale convingeri.

Găsise un bărbat foarte frumos și asta nu numai din punct de vedere estetic, așa cum privești o statuie cu un interes școlăresc la o vizită într-un muzeu din Paris, Londra sau München, ci frumos din punct de vedere carnal, muscular, din punct de vedere al forței dominatoare și protectoare, fără să mai punem la socoteală o anumită căldură pe care prezența sa o iradia.

Ea se învinovățea că nu-și putuse dezlipi privirea vinovată de la înalta siluetă atletică care se așezase în fața ei și care-i spunea că e făcută pentru a trăi dezbrăcată pe malul piscinelor luxoase din Bahamas unde-i primăvară continuă. Viviane de Baudicourt, obișnuită cu escapadele pe distanță lungă la clasa întâia, nu văzuse acolo decât siluete fleșcăite de diletanți impotenți.

Adevărata ei problemă de fond, era aceea că nu întâlnise niciodată un bărbat adevărat, chestiune de clasă socială și în același timp, de soartă. În lumea în care ea se învârtea, nu cunoștea decât odrasle de familii degenerate, ambițioși, prea preocupați de arivismul lor pentru a se îngriji și de sănătatea stirpei lor; adevărata virilitate era rarisimă. Atunci când, prin forța împrejurărilor trecuse pe lângă un adevărat mascul, ea nu-l băgase în seamă. Astfel stând lucrurile, se orientase către femei, surorile ei în ale complicațiilor, cele cu care se asemăna.

Boris Corentin refuză cu un gest politicos dar ferm, invitația ce i se făcuse de a savura splendorile bufetului conținând băuturi alcoolice.

— Dumneavoastră nu mi-ați răspuns la-ntrebare, spuse el. S-ar putea să vă par un încăpățânat, dar eu sunt aici pentru a primi un răspuns.

Viviane de Baudicourt îl agasase încă de la sosirea sa, nu atât datorită gusturilor din domeniul sexualității pe care el le cunoștea și evident, nu-l interesau, cât mai ales, făcând-o pe grațioasa, mondena și neastâmpărata, ceea ce lui îi displăcea; mai era și prin aroganța tonului, acel gen de om care are aerul că-ți face o favoare considerându-te ființă umană.

De la intrare, el luase decizia de a desființa această fată insuportabilă, ceea ce Viviane de Baudicourt, cu instinctul ei fin, simțise imediat.

Ea se așeză, reușind cu un efort, să nu servească un pahar de șampanie fină, băutura sa preferată atunci când simțea că scapă situația de sub control.

— Bine, șopti ea, pentru că dumneavoastră insistați… Nu, nu eram la curent cu această schimbare de intenție a soțului meu.

Un al șaselea simț îi spunea însă lui Boris Corentin că era mințit pe față, ceea ce era interesant de notat ca intuiție, dar pe moment, era neverificabil și deci exasperant. Pentru o văduvă, indiferent de contractul de căsătorie care o unise cu Jean de Baudicourt, Viviane nu părea afectată de „nenorocirea” sa.

— Spuneți-mi cum s-a întâmplat, spuse el încrucișându-și picioarele.

Ea înțelese sensul întrebării.

— Aceasta nu poate fi decât un accident, spuse ea, prefăcându-se îngrijorată. Cred că acest biet Michel-Paul a făcut un șoc. Țineți cont de faptul că a rămas cu impresia că a fost instrumentul morții tatălui său.

Demnitatea tiradei era deplasată, știind că avocatul despre care se vorbea, murise într-un mod abominabil și

rușinos.

Inexplicabil de disproporționată.

Viviane de Baudicourt își mușcă buzele.

— Poate vi se pare că mă gândesc doar la Michel-Paul, reluă ea foarte repede, dar trebuie să mă înțelegeți. El este viu, este suspectat. Suferă bietul băiat.

Niște lacrimi de crocodil se diluară în mediul ambiant. Boris Corentin preferă să schimbe subiectul.

— Scuzați-mă, spuse el, eu sunt polițist. Funcția mea îmi permite să fiu direct. Dumneavoastră erați la curent cu adevăratele gusturi ale soțului dumneavoastră?

Ea izbucni în râs.

— Domnule inspector!... Eu am încheiat o căsătorie de conveniență. Doriți să vă arăt contractul și revocarea?

— Inutil, spuse el, dar revocarea nu este legală.

Ea ridică ochii spre cer, cu un gest vag.

— Dacă dumneavoastră îmi puteți spune ce este legal pe pământ...

*

* *

Bluzonul de jeans alb încheiat până sus, stătea întins ca o sacoșă de gangster plină la refuz cu bancnote de cinci sute de franci. Elga își alesese totuși o ținută foarte strâmtă.

Ea trase o gură de aer, blocată de prea mare apăsarea sânilor pe țesătură. Jeansul e totuși dintr-o țesătură groasă și sânii unei femei, chiar dacă este lesbiană, sunt un lucru fragil. Ea își strânse coatele.

— Mie mi se cam urcase murielul la cap, spuse ea fără menajamente; eu n-am văzut nimic. Știți și dumneavoastră că licoarea asta e un vulcan.

Corentin ignoră tonul și subînțelesul.

— Este de la sine înțeles că dumneavoastră amândouă rămâneți la dispoziția mea. Nu veți putea pleca fără să mă anunțați.

Viviane de Baudicourt ridică din umeri.

— Dumneavoastră ne dați ordine?

— Înțelegeți foarte repede doamnă, spuse el printre dinți.

*

* *

Rămasă singură cu Viviane, Elga făcu să sară cu câteva bobârnace nasturii bluzonului. Sânii ei tresăriră liberi, insolenți. Viviane avu un frison.

— Nu-mi place asta, șuieră Elga.

— Ce anume? întrebă Viviane surprinsă.

Nemțoaica își încruntă ochii gri-albaștri.

— S-ar spune că te-a fermecat copoiul.

— Asta-i acuma: spui tâmpenii, replică molcom văduva lui Jean de Baudicourt.

Nemțoaica se ridică și veni să lovească ușor cu vârful ghetei sale drepte tibia amantei.

— Dezbracă-mă, îi ordonă ea.

Ea râse:

— Vreau o gură foarte docilă.

Viviane se execută, umilă, cu privirea plecată.

*

* *

Claude respinse cu un gest blând dar imperios manechinul pe care se pregătea să-l acopere cu o grămadă de țesături. Acesta nu era cel cu care Boris „făcuse cunoștință” atât de repede, cu ocazia precedentei sale vizite aici la Orlando, în piața Vendôme și pe care o căutase din priviri atunci când intrase. Era însă posibil să fie în ziua sa liberă. Manechinele au o viață foarte complicată. Pentru ele, orele fixe de lucru sunt inexistente. Aceasta este o altă lume, de neînțeles pentru muritorii de rând, și totuși la fel de reală, cu diferența că este alcătuită din treceri prin vamă, în ghișeele aeroporturilor, cu același automatism cu care se poansonează la automatele de bilete în stațiile de metrou.

Ea nu telefonase…

Băiețandrul blond începuse să tremure. Se cocârjase în fotoliul rulant din dunlopillo portocaliu, aceeași culoare cu a pereților camerei și a mochetei și chiar cea a creioanelor de marcat țesăturile aranjate în ordine într-un vas de flori din cărămidă colorată tot spre portocaliu. Singurele culori

deosebite în cameră erau cea a hârtiei indigou-gri-alb, cea pe care Claude își schițase proiectele de rochii, picioarele lăcuite cu negru ale mesei de lucru, al cărui blat era lăcuit în ocru și verdele mergând spre galben al ochilor săi mari conturați cu rimel.

Își ridică spre spate bentița groasă care-i acoperea fruntea, cu o răsucire dureroasă a gâtului. Panica îi tetanizase mușchii motori.

Ascultă întrebările lui Boris Corentin, simțind pe ceafă apăsarea unui copil din cor pe care preotul îl ceartă pentru a-l fi surprins golind sticluțele cu băutură pentru împărtășanie înainte de slujbă.

— Am uitat totul, se bâlbâi el, vă jur. Îl iubeam pe Jean de Baudicourt, chiar dacă el nu mă iubea, iar dumneavoastră știți de ce…

Nervos își frământă mâinile.

— Michel-Paul este inocent! spuse înăbușit. El este incapabil să comită un asasinat. Dumneavoastră vă înșelați. Aceasta este o mare eroare judiciară.

Se opri pentru a răsufla.

— A fost o defecțiune tehnică, continuă cu voce joasă, conștient că, fiind vorba despre moartea unui om, expresia părea prea ușoară.

Boris Corentin își aprinse o Gallia.

— Instrumentul a fost în prealabil meșterit, spuse nemilos. Cineva a făcut un aranjament pentru ca declanșarea să producă electrocutare. Asta se cheamă omor cu premeditare.

— De ce îmi spuneți aste? întrebă Claude tulburat.

— Ca să vă dați seama că vă pun întrebări foarte serioase, spuse Corentin. Nu sunt sigur că vă dați seama de situație.

Băiețandrul își luă capul în mâini:

— Dumnezeul meu! De ce n-a vrut să plece Michel-Paul?

Corentin își răsuci țigara între degete.

— Ce vreți să spuneți?

Celălalt își scutură părul blond cu o mișcare frenetică a cefei.

— Existau în viața asta atâtea minciuni și ascunzișuri. Voia să plece împreună cu mine, pentru a uita toate astea și dumneavoastră știți că nu se punea problema banilor. Lui puțin îi pasă de bani!

Boris Corentin lăsă să se calmeze furtuna. Așteptă ca băiatul să-și recapete ritmul normal al respirației.

— Ce gândiți dumneavoastră despre articolul din l'Aurore?, întrebă el. Asta a produs zgomot, nu? După părerea dumneavoastră, cine a vândut pontul?

El își făcuse un calcul punând această întrebare. După apariția articolului, pornise în căutarea sursei, dar nu reușise să afle cu certitudine mai nimic. În principiu, era vorba de ministerul de interne, care, după ascultarea benzilor înregistrate de Brichot, Robert și Tardet, „lăsase să-i scape bucata" pentru a „sparge" informațiile bursiere de la reuniunea H.S.H. din templu. Cel puțin asta i se spusese lui Corentin, dar la poliție, ca peste tot, circulă atâtea zvonuri…

Claude ridică încet capul.

— Păi Baudicourt – tatăl, este cel care, evident, a declanșat totul. Nu vă sare în ochi?

Corentin clătină capul.

— Mie-mi plac certitudinile, spuse el cu voce tăioasă.

Claude îl privi deodată fix.

— Vă rog! Ajutați-ne s-o dovedim. Puteți? Băiețandrul se chirci ca un burduf de acordeon:

— Nu! scânci el, înainte să izbucnească în plâns.

*

* *

Jeannette Brichot, autoritară, mai puse un polonic de supă în farfuria lui Boris Corentin.

— Profitați din plin, căci nu știu dacă la Kremlin-Bicêtre voi găsi un furnizor ecologic.

Corentin înghiți supa cu voluptatea celibatarului căruia i se servește o adevărată cină în familie.

— Deci veți părăsi Parisul, spuse el.

Femeia reașează supiera pe mușamaua cărată.

— Parisul devine un oraș foarte scump, un oraș doar

pentru bogătași. Trebuie să ne adaptăm resurselor de care dispunem.

Soțul ei interveni precipitat.

— Ești dură. Fără Boris, nu am fi avut apartamentul nostru F4.

Jeannette Brichot, studie succesiv, cu afecțiune, chelia, mustața și gâtul subțire al domnului și stăpânului ei. Din punct de vedere sexual, nu aveau de ce se plânge unul de celălalt, în afară de faptul că Jeannette Brichot avea niște anxietăți la nivelul cotei de risc. Ea care nici nu se gândise să ia pilula, de câteva zile se gândea în mod serios la această variantă, cu ochii larg deschiși în întuneric alături de furtunosul ei soț, după efort, într-unul din acele minunate momente de reconciliere ale cuplului, cu atât mai delicios, cu cât mersese la risc. Foarte feminină, Jeannette Brichot își satisfăcea soțul cu o plăcere mărită de conștiința existenței unui pericol pe care ea îl respingea în fiecare zi cu mijloacele ei de luptă, asta pentru că e atât de plăcut să iubești tremurând puțin…

Viril, Aimé Brichot evită privirea languroasă a soției privind în farfurie.

— Ce spuneai? întrebă el după ce-și drese vocea cu o tuse forțată.

Boris Corentin înghiți o gură de supă așa cum bei un Dom Perignon.

— Grozav, murmură.

Brichot își frământă nerăbdător picioarele sub masă.

— Înainte de a savura supa, ce spuneai tu?

Corentin puse lingura în farfurie.

— Că o să-l inculpăm pe fiul adoptiv și că, în fond, nu știm nimic. Asta-i tot ce văd eu cu certitudine.

Jeannette Brichot atacă supa cu lăcomie.

— Boris, eu cred că aveți nevoie de concediu.

Corentin se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Mergeți să i-o spuneți lui Baba. Eu îl pisez mereu la cap.

— Un motiv în plus ca să nu-ți mai storci creierii, concluzionă Jeannette Brichot.

Corentin băgă din nou lingura în supa mereu aburindă.

— Dac-ar fi atât de ușor să faci o anchetă, mormăi el…

*

* *

Pachetul era alungit, ușor și legat cu grijă. Boris Corentin închise la loc, cu grijă, cutia poștală și începu să examineze atent ceea ce scosese de-acolo.

Ferm, apăsă pe butonul minutarului. Era agasant acest întuneric…

Bărbatul se decise să urce în locuința sa înainte să deschidă corespondența, jenat de faptul că putea fi văzut de cineva din imobil, chiar dacă era improbabil ca să se deschidă o ușă la o oră atât de târzie.

Începu să se uite prin plicuri imediat ce închise ușa garsonierei și rămase cu gura căscată. În cutia pe care tocmai o deschisese se afla mica perie sexuală a lui Nelly, alături de un bilet cu câteva cuvinte mâzgălite cu un scris rotund, foarte feminin:

„Mi-e dor de perie, dar ținută de mâna ta. Vino la mine!”

Semnată Nelly.

În continuare, era un post-scriptum:

„Am o informație despre soții Baudicourt care te-ar putea interesa.”

*

* *

Corentin dădu din cap:

— Scuză-mă, Tardet, spuse el. Știu că te trezesc din somn, dar te rog să-mi faci un serviciu. Tu o știi pe Nelly, fata care era pe Atalanta. Ai făcut raportul asupra ei?

El își duse arătătorul la nas:

— Îți amintești adresa ei din întâmplare?

— …

— Îți mulțumesc, ești formidabil.

Râse ușor:

— O caut în interes de serviciu, spuse el. N-ar trebui să te

gândești la alte ciudățenii.

Capitolul XVII

— Ești, cu adevărat, o diavoliță de fată, spuse Corentin cu admirație. Mă întreb de ce a fost nevoie să vii la mine în alte seri. Aici ne puteam simți foarte bine.

Duplexul cu vechi grinzi groase, tapetat cu mătase pe pereți, mochetat cu un material foarte gros și decorat cu mobile rare, proprietatea lui Nelly valora, și datorită cartierului în care se afla – le Marais – o grămadă de bani.

— Să nu te gândești aiurea. Nu este decât un cadou la despărțire. Nimic altceva.

Mai aruncă o privire în jur.

— Sunt unele despărțiri care nu te mai afectează, spuse el descoperind pe perete o litografie de Sam Francis.

— Ce-a fost a fost, spuse Nelly undeva în spatele lui.

Se răsuci brusc, surprins de un foșnet pe care urechea lui exersată îl recunoscu imediat: femeia începuse să se dezbrace.

— Drăguț, mormăi el cunoscător. Nu ai ezitări în urmărirea scopurilor.

În fața lui, cu halatul în mână. Nelly rămăsese doar într-un corset negru și în ciorapi de aceeași culoare. Mai era portjartierul elastic dar robust, terminat cu mici cleme cu rondele roz.

Corentin privea fără complexe în jur, ca și cum nu ar fi fost dezbrăcat. De fapt, nu avea de ce să se jeneze. Totul plecase de la Nelly.

Aruncă pachetul pe pat:

— Poftim! Peria distracțiilor.

Țuguindu-și buzele ea replică:

— Mersi.

Apoi, inspirând profund, atât cât îi trebui pentru ca spațiul dintre sâni să se umbrească, spuse cu voce caldă:

— Am să-ți vând un pont.

El contră:

— Poate că nu mă interesează.

Femeia pufni în râs iar el se simți copleșit de imaginea sânilor care se legănau cu putere.

— Nu sunt nebună. Mă distrez doar. Pe deasupra sunt și corectă. Hai să facem dragoste. De informații ne vom ocupa după aceea.

Corentin scutură capul.

— Crezi că ești cea care dispune?

Femeia porni spre el balansându-și agale șoldurile, mergând pe vârful picioarelor.

— Știi? spuse respirându-i aproape în gură. Cred că ești mereu gata să o faci, mostră de polițist ce ești.

Se lăsă apoi spre spate în pat, fără a-l slăbi din mână.

*

* *

Cele două panouri de lemn lustruit, larg deschise, străluceau sub razele felinarelor din depărtare. Boris Corentin holbă ochii.

— De unde dracu’ ai asta? bolborosi el.

Nelly profită de ocazie pentru a închide dulapul. Se reîntoarse spre el, încorsetată fiind în lenjeria cunoscută. Ținea în mâini, ca pe un chivot, fratele geamăn al aparatului electric ce provocase moartea lui Jean de Baudicourt.

— Una dintre prietenele mele mi-a adus asta de ceva timp. Pentru a i-o păstra. Chestia asta poate fi folosită de asemenea și de femei. Știai?

El admise cu o înclinare a capului:

— Poate că dorea să evite plictisitoarea procedură a percheziției și tot ceea ce ar fi urmat unui flagrant pentru tăinuire, spuse ea. Una dintre pensionarele de la Madame Claude, știi tu. Asta-i o viață mai complicată…

Corentin se încruntă.

— Deci ai relații dintr-astea!

Femeia râse:

— Ți-am spus-o de mai multe ori.

Se lăsă apoi pe spate, rezemându-se pe pernă:

— Mi-ai ascuns unele lucruri care te privesc.

Nelly se apropie de el și începu să-l mângâie cu unghiile pe frunte.

— Cu gaborii inteligenți, spuse ea, nu trebuie să vorbești prea mult. Ei prind anumite fire din zbor.

— La mustață, surâse Corentin, încercând să facă o apreciere a suprafeței duplexului. Este poate și cazul meu…

Nelly studia obiectul pe toate fețele, cu o curiozitate profesională.

— Prietena mea i-a cumpărat asta lui Viviane de Baudicourt, spuse cu voce scăzută.

Boris Corentin avu senzația că o minge de rugby aruncată de la cincizeci de metri îi spulberase gândurile asemenea unui castel din cărți de joc. Un balon cu formă de falus, identic cu obiectul care îl omorâse pe Jean de Baudicourt.

— Îmi dai voie să dau un telefon?

Nelly își aranjă părul cu mișcări rapide ale degetelor.

— Doar cu o condiție. Prietena mea tocmai s-a căsătorit. Poți aranja ceva cu privire la flagrantul ei?

Aprobă prin mișcări în sus și în jos ale capului.

— Spune-i să mă caute mâine. Dacă pot să o ajut, ai cuvântul meu că o voi face, numai că nu pot promite acest lucru încă de pe acum. Nici vorbă de rea intenție.

Nelly făcu ochii mari:

— Este vorba doar despre ceva banal. O petrecere la care ea însăși a fost cea care, minoră fiind, a falsificat actele. Noi i-am cerut să ne arate aceste acte. Știi că doar nu suntem nebune.

Boris rămase surprins.

— Să înțeleg că și tu ești băgată în asta?

Femeia ridică din umeri:

— Ți-am spus doar că îmi place să mă distrez.

*

* *

Aimé Brichot răspunse la celălalt capăt al firului cu voce cleioasă. Nu avu nicio reacție până când Corentin nu-și termină expozeul.

— Și numai pentru asta m-ai trezit? Și pe Jeannette și pe

ceilalți? urlă brusc în receptor.

Corentin protejă receptorul cu mâna, rămânând liniștit în așteptare.

— La dracu’ cu toate poveștile tale cu vibratoare și poponari, mormăi. Apoi pe un ton mai cumpătat: Michel-Paul numai cu așa ceva ne-a împuiat capul. A destăinuit toată combinația pusă la cale pentru uciderea tatălui său. Dacă tu ai fi fost acasă, te-aș fi găsit mai din timp. Am încercat să te găsesc de două ori.

Închizând telefonul, Corentin trăia senzația că este ultimul dintre imbecili. Și totuși…

Privi cu atenție fața dulce și senzuală a femeii.

— Cum s-a comportat acest Baudicourt în ultima perioadă înainte de a muri? S-a comportat normal? Avea aerul unuia care-și aniversează ziua?

Nelly făcu să sară capsele portjartierului.

— Avea un aer disperat, spuse.

Apoi, preocupându-se cu corsetul:

— Hai, spuse ea. Să ne ocupăm și de ale noastre. Apoi vom dormi, mâine la ora nouă am o întâlnire.

Aruncă corsetul pe una dintre canapelele mai îndepărtate.

— Flanele, bluze, rochii, fredonă ea, asta-i tot ce am în cap acum!

*

* *

— Bătrâne, spuse Charlie Badolini bătând dosarul cu palma. Asta-i. Aici sunt toate declarațiile. Fără neclarități, detaliate și precise. Iar tu vii cu o poveste de adormit copii, obținută de la o fată care trăiește de pe urma trupului ei, evident, nu și în cazul tău. Și asta pentru că este prea scumpă pentru a fi întreținută dintr-un salariu de curcan. Iar tu nu cred că ești în situația de a-ți cumpăra favorurile unei femei.

Corentin răspunse acestei remarci cu un rictus care se estompă rapid.

— Dar dacă aceasta schimbă totul? insistă el.

Șeful Brigăzii Moravuri făcu să scârțâie încheieturile

fotoliului Empire.

— Ascultați-mă cu atenție, spuse Corentin precipitat. De ce ar fi cumpărat Vivienne de Baudicourt acest fel de obiect de la chinezi? Pentru că nu sunt alți furnizori pe plan local. Apoi, cine ne spune că nu s-au operat modificări asupra acestuia? Peste toate, poate că era înnebunită de furie din cauza poveștii cu testamentul. În cazul în care era la curent cu modificările…

Mai rămâne reuniunea celor din H.S.H., prilej cu care Claude, amantul lui Michel-Paul a fost îndoctrinat de către membrii clubului cu decizia de a face represalii asupra lui Jean de Baudicourt, pentru trădarea sa care ar fi avut ca urmare alertarea imediată a redacțiilor din tot Parisul și puternice reacții la nivelul Consiliilor de Administrație și a ministerelor.

Se ridică.

— Într-adevăr, aveți declarațiile. Dar probe aveți? Niciuna.

Luă din nou loc liniștit.

— Îmi cer scuze, șefu', dar pentru mine situația este următoarea: nimeni dintre ei nu l-a ucis pe Jean de Baudicourt.

Charlie Badolini rămase tăcut câteva zeci de secunde.

— Vezi?! Nu sunt tâmpit. Ceea ce spui tu se leagă. Dar, pe de altă parte, avem declarațiile. Vă revine sarcina de a dovedi care sunt cele false. Pentru că, totuși, un pederast se autodenunță în ceea ce privește o crimă pe care nu a comis-o.

Boris Corentin își privi șeful în ochi:

— Domnule, în ceea ce privește lumea homosexualilor, totul este posibil.

Trosnindu-și încheieturile continuă:

— Acest lucru face absolut necesară reîntâlnirea mea cu Viviane de Baudicourt. Pot să o sun de aici?

*

* *

Slujnicuța cu coșuri pe față îl privea pe Boris Corentin de parcă vreunul dintre craii iviți în visele nopților ei ar fi

devenit aievea.

— Îmi pare foarte rău, domnule, spuse ea cu tristețe sinceră ca și cum vorbele l-ar fi izgonit pe zeul brunet cu ochii negri: Doamna a plecat fără a spune unde, și nici pentru cât timp.

— Dar a lăsat asta pentru dumneavoastră.

Și fata indică cu o sclipire din pleoapele ale căror gene nu cunoscuseră rimelul, masa de lângă intrare.

— Pachetul acesta este pentru dumneavoastră, continuă ea.

*

* *

Ajuns din nou în stradă, Corentin rupse nervos benzile de scotch care închideau pachetul.

O mapă cu mai multe foi. Atenția îi fu atrasă de cartonul aidoma unei cărți de vizită:

„Lectura acestor pagini va prezenta mult interes pentru tine. Lipsesc din Paris pentru câteva zile. Este inutil să încerci să mă găsești. La fel în ceea ce o privește pe Elga. Este acolo unde și-a dorit. Semnat: Viviane de Baudicourt.”

Corentin intră în prima cafenea care-i ieși în cale, comandă o cafea, după care se adânci în lectura documentului care reprezenta o spovedanie.

Peste numai câteva minute, după ce răsfoise paginile din mapa aflată în fața sa prinse a se foi:

— Dă-mi o fisă de telefon, spuse pe neașteptate chelnerului.

Capitolul XVIII

Gândul care îl preocupa pe Aimé Brichot căpătă forme din ce în ce mai clare: trebuia să o revadă pe Elga, nemțoaica. Poate că știe mai multe. Și poate că o va face să vorbească.

Aimé Brichot părăsi biroul lui Charlie Badolini. Venise pentru a-i transmite personal șefului despre faptul că Boris telefonase dintr-o cafenea, pentru a anunța faptul că Viviane de Baudicourt se făcuse nevăzută. În strada Iena nu mai era nimeni. Dar contesa lăsase ceva interesant în urmă. Nicio vorbă în plus.

În capul mic de Berrichon[15] al lui Aimé Brichot se iți gândul cum că rezolvarea cazului este foarte simplă. Elga Friedmann, prietena văduvei avocatului, avea, desigur, un domiciliu legal. Dacă era în strada Iena, loc părăsit de proprietari acum, aceasta era deja un indiciu.

Aimé Brichot ridică receptorul telefonului formând numărul celor de la Evidența Populației.

Peste douăzeci de minute își mângâia mustața cu satisfacție. Elga Friedmann avea un domiciliu declarat la Hotelul Vent-Tourne, pe strada Francs-Bourgeois 11.

*

* *

Portarul era totalmente absorbit de lectura revistei Play-Boy, ediția franceză. În stânga mai era o stivă de reviste de aceeași mărime. Și cu conținut asemănător… Exemplarul imediat următor era un Penthouse prezentând o Venus supradotată.

— Domnișoara Friedmann a ieșit, bombăni portarul, măsurându-l din priviri pe inspector.

Se simțea miros de mucegai, tapetul de pe pereți începuse să putrezească. Calea de acces spre o baie se întrezărea după un perete din sticlă. Aimé Brichot se feri din calea unei

---

[15] *Trăsătură caracteristică locuitorilor provinciei Berry, celor originari din această provincie. (n.t.)*

pisici care tocmai sărea în interior pe o ferestruică deschisă cu zgârcenie, pe unde venise în fugă.

— Știți cumva la ce oră va reveni? întrebă el oarecum vesel; cel puțin o localizase pe nemțoaică.

Lunganul cu cearcăne la ochi îl privi cu un aer ostenit…

— Nu-s gabor, aruncă cu dispreț.

„Pista” găsită de Brichot părea să se înfunde.

Mâzgăli ceva pe o pagină ruptă din agenda de buzunar. De proveniență englezească. Portarul luă biletul cu o mână cu unghii negre și-l puse în compartimentul cu numărul 28. Apoi reveni la studiul asupra trupului feminin. Aimé Brichot reținu faptul că în același compartiment mai era un mesaj: un plic alb, făcând notă discordantă cu mizeria din jur.

În orice caz, faptul că Elga era ieșită era real: cheia de la 28 atârna pe tablou.

— Mulțumesc, spuse Brichot fără speranțe pentru vreun răspuns.

Ieși puțin descumpănit. Rămase totuși să supravegheze zona.

Peste numai jumătate de oră inima începu să-i bată cu putere. Și nu pentru că ar fi apărut Elga. În ușa hotelului cu nume ciudat se petrecea ceva neobișnuit. Portarul tocmai se schimba cu un malac scund care nu intrase de mai mult de cinci minute, fără a-i atrage atenția în mod deosebit lui Brichot. El îi dăduse cheile unui alt angajat.

Ori, odată dispărut plăvanul cu veleități de admirator de trupuri goale, Aimé Brichot se îndreptă spre ușa hotelului. Va juca totul pe o carte.

— Camera 28, spuse evitând să stea prea mult în zona ghișeului din lemn al cabinei portarului. În piept inima sa bătea în ultimul minut cu ritm accelerat.

Rotofeiul abandonă pentru o clipă lectura Penthouse-ului. Desigur, această colecție era cumpărată în comun de cei doi colegi. Apoi, făcu ceva care efectiv opri inima lui Brichot. Se întoarse și luă cheia de la 28, cu un gest mașinal. În acest timp, studie caseta în care zăcuse cheia, spunând:

— Aveți un mesaj.

Aimé Brichot întinse mâna cu maximă naturalețe, afișând atmosfera unui om obosit de problemele cotidiene.

Odată ajuns la al doilea etaj, se pregăti să descuie ușa camerei cu numărul 28. O lăsă întredeschisă și coborî din nou.

Lăsă cheia pe tejgheaua din hol. Paznicul întinse mâna mecanic, fără a ridica ochii de pe revistă și o luă. Brichot ieși din hotel și se reîntoarse pe trotuarul de vis-à-vis.

Cinci minute mai târziu, observă un cuplu care se pregătea să intre în hotel. Brichot porni pe urma lor. Intrară – ca din întâmplare – toți odată în hol.

Profitând de faptul că paznicul era preocupat cu găsirea cheii de la camera celor doi, Aimé Brichot traversă pe furiș culoarul de la intrare.

Concomitent cu gestul de a închide ușa în urma sa, se șterse pe frunte cu una dintre noile batiste din colecția Ecosse. Acesta era un lux la care Jeannette Brichot ținuse în mod deosebit în timpul ultimelor cumpărături. La obiecțiile lui că batista trebuia spălată pentru a fi refolosită, femeia considerase că vremea Kleenex-urilor trecuse, nemaifiind în vogă.

Începu să studieze camera în care se afla. Nimic surprinzător. Pereți de culoare gri-gălbui, o chiuvetă jegoasă, un pat de lemn din 1950, o măsuță cu furnir roșu și scaune cu scheletul din fier așezate pe linoleumul jegos. Într-un colț, lângă fereastra cu sticla crăpată, era un dulap cu ornamente florale metalice întortocheate, din cele care se găsesc la magazinele de solduri unde toată marfa are același preț. Se duse cu gândul la imaginea duplexului enorm al Doamnei Baudicourt, unde Elga avea aerul de a se simți ca acasă. Fantastică diferență. Oare ce se ascundea în spatele acestor mistere?

Băgă mâna în buzunar unde găsi mesajul și scrisoarea. Le deschise și se adânci în lectura acestora, mai mult din curiozitate personală. Inima i se scutură de un fior, provocat de două cuvinte simple: „Cu părere de rău, Andre”. Într-o anume situație, primul paznic rostise: „Ai spus ceva,

Charles?”

Se concentră asupra acestor aspecte care îi păreau cumva cunoscute.

Cea de a doua hârtie era în germană, limbă necunoscută lui Aimé Brichot. Făcu o grimasă.

Din rutină, începu să întoarcă problema pe toate părțile, cu pulsul accelerat. Nu avea nicio justificare pentru cele făcute în hotel, fiindcă nu avea mandat de perchiziție.

Totuși, deținea deja niște date importante, se consolă el. Astfel, Elga nu cunoștea perfect limba franceză, având însă un bunicel vocabular franco-german. Dar asta era tot.

În rest, o cameră tinerească, cu iz de aventurier. O garderobă bine garnisită. Nici un alt indiciu.

Aimé Brichot se pregătea să plece când, pe partea cealaltă, broasca ușii scoase un sunet care îl crispă. Cineva umbla la ușă.

Se aruncă sub pat nemaiținând cont de hainele „Prince-de-Galles” cumpărate de la Mark et Spencer și retușate la Paris, de Jeannette.

Stofa de calitate se tăvălea într-un așternut de cocoloașe de praf. Aimé Brichot puse cu silă fața pe linoleumul murdar, având grijă să nu fie văzut.

Două perechi de picioare îmbrăcate în nylon, unele gris, altele de culoarea piciorului, avansau în cameră.

*

* *

Pe măsură ce avansa în lectură, se dumirea din ce în ce mai mult. Boris Corentin ținea în mâini jurnalul avocatului. Un conținut foarte personal, unde mortul notase cu meticulozitate, săptămână de săptămână, zi de zi absolut totul.

Viviane de Baudicourt subliniase cu roșu pasajele „importante”.

Era menționat cum se născuse dragostea între soțul acesteia și Michel-Paul într-o seară de marți, la unul dintre cele mai selecte cluburi ale H.S.H. Povestea era interesantă, acesta fiind „săltat” unui alt „confrate”. Erau detalii intime și

de ordin psihic ale amorului dintre un adult și un frumos tânăr student, înzestrat cu corp de faun.

Din aceste pagini reieșea o singură concluzie: Jean de Baudicourt se îndrăgostise lulea de Michel-Paul Langean. Până acolo încât să îl adopte.

Această dragoste nu avea să scadă în intensitate pe parcursul perioadei următoare. Din contră, avocatul va deveni înrobit de „fiul" său.

Urmau pagini ale dezolării. Descoperirea „trădării", a relației dintre Michel-Paul și Claude. Jean de Baudicourt credea că este doar o aventură. Își iertă „fiul" după ce acesta promise ruperea relației. Dar Michel-Paul era înnebunit după Claude. Avea să-și dea seama de aceasta mai târziu, surprinzând o convorbire telefonică într-o zi când s-a întors mai devreme decât de obicei de la Palat.

Paginile următoare lipseau. Probabil rupte de cel care scrisese jurnalul. Unde lectura se putea relua, tonul acesteia era dur, violent.

Dure și concluziile aferente zilei în care fusese surprins flagrantul din Croix-des-Petit-Champs, realizat pur întâmplător de Boris Corentin.

„Nu am decât o singură soluție – scria Jean de Baudicourt –: dezmoștenirea lui Michel-Paul".

Asupra adopției nu putea opera. Clauza de nerenunțare este o clauză implicită a oricărei adopții.

Urma o serie de lamentări: „H.S.H.! Sunt nebuni! De ce mă amenință? Ce mai vor?"

„Nu pot să înțeleg…"

Peste alte câteva pagini care relatau gama de amenințări, de scene petrecute între ei pentru ca Michel-Paul să renunțe la amorul lui „secret".

Urma tentativa de sinucidere din salonul de la Orlando, apoi fraza: „Michel-Paul a devenit odios. Va fi dezmoștenit după croaziera Atlantei, croazieră pe parcursul căreia spera să joace rolul unei familii armonioase".

Caietul se termina aici. Boris Corentin îl închise și prinse a se plimba prin birou. După toate aparențele, Michel-Paul

Langean de Baudicourt era asasinul tatălui său. Ceva însă îi spunea că nu el este cel vinovat.

*

* *

Aimé Brichot nu avea nevoie de vreun dicționar pentru a înțelege, în linii mari, frazele schimbate în germană deasupra lui. Din două motive. Pe de o parte, gemetele și icnetele venite din cameră aduceau foarte bine cu un poem de Schiller. În altă ordine de idei, lângă nasul său aterizaseră fuste, bluze, sutiene, ciorapi și bikini, aruncate de-a valma de cele două fete în graba lor de a se întâlni. La numai cincizeci de centimetri de soțul Jeannettei Brichot, cele două nemțoaice, rezidente în Franța, se lansaseră într-un furibund joc amoros. Aimé Brichot începu să tremure: chiar lângă ochelarii săi, plasa metalică care sprijinea salteaua – începu să se rupă lângă unul dintre arcuri.

Începu să se deplaseze spre perete cu precauție. Arcul bâțâi ceva timp, apoi rupându-se lovi cu putere locul unde cu numai treizeci de secunde mai devreme era fața lui Brichot.

— Scheisse![16] gâfâi una dintre vocile celor două fete.

Cavalcada din pat se potoli. Cele două fete coborâră din pat. Mustața stufoasă a lui Brichot se ridică de stupoare spre pometii rotofei ai obrajilor, surprins fiind de buclele roșii care încadrau fața unei fete ce nu părea a avea mai mult de cincisprezece ani, ițită înapoia arcului care continua să bălăngăne prin aer. Formele dulci ale celor doi sâni care însoțeau fața confirmau impresia lui Brichot în ceea ce privește vârsta deținătoarei acestora. Fata deveni certitudine în momentul în care o văzu gâfâind sprijinită pe coate. Avea un corp plăpând și încordat, zona pubiană fiind încă în formare.

— Rahat! spuse din nou adolescenta, cu un amestec de furie și panică.

Se retrase rapid.

---

[16] *„Rahat” în germană. (n.a.)*

— Schmutzfink![17] strigă cu voce ascuțită.

Aimé Brichot ieși demn de la locul său de observație.

— Ei, spuse respingând fetele care tocmai se năpusteau asupra sa. Trebuie să avem o limită.

Fetele îl priveau siderate cum scutura calm costumul „Prince des Galles”. Brichot se așeză pe unicul scaun existent în cameră.

— Sunt polițist, le spuse zâmbind cald. Nu doresc să fac scandal. Haideți să vorbim, domnișoarelor.

Complet dezbrăcată, Elga trase cuvertura spre ea pentru a se acoperi. Ignorase acest aspect datorită disprețului general față de bărbați. Cealaltă se repezi să-și pună fusta și bustiera.

— Ascultați-mă. Nu sunt un om rău. Vă propun un mic târg. Pot să uit tot ceea ce am văzut, cu condiția de a-mi spuse numele junioarei. Am această obligație profesională. Iar dumneavoastră îmi veți spune unde este Viviane de Baudicourt...

Elga tăcea. Ochii ei albaștri-cenușii îl studiau pe Brichot cu curiozitate. Începea să fie convinsă că acesta este serios. Gaborul nu era frumos. Ea avea oroare de bărbații frumoși, cum era Corentin, pe care îl văzuse deunăzi la Viviane.

— Să fiu sinceră, nu știu nimic. A plecat, iar eu am revenit la hotel.

„Foarte rapidă înlocuirea Vivianei” gândi Brichot.

Privea în continuare placid la nemțoaică fără a se lăsa impresionat de parada acesteia. Numai femeile normale îl intimidau, timp în care lesbienele îl lăsau rece, din cauza lipse de sex appeal. Aceasta îi ajută foarte mult pe cei timizi în conversație.

— Cum pot fi convinsă că nu voi avea nicio problemă pentru cele văzute aici? întrebă Elga cu glas scăzut.

Aimé Brichot privi adolescenta care, speriată, se chircise pe pat lângă Elga. Fata nu avea categoric mai mult de patrusprezece ani...

---

[17] *Mârlanule! (n.a.)*

Oftă, cu gândul la tot ceea ce era obligat să facă în calitate de polițist.

— Bănuiesc, spuse sentențios Brichot, că aveți totuși câte ceva de declarat…

Elga dădu din cap, ochii ei devenind reci.

— Bine, spuse, atunci vom merge la schimb?

— De acord, spuse Brichot amabil.

— Eram de față când Jean i-a comunicat Vivianei intenția sa de a modifica testamentul. Au ridicat rapid tonul, Viviane fiind extrem de furioasă. Este foarte simplu. Era sătulă.

Aimé Brichot se ridică.

— Perfect. Dar este de la sine înțeles că recidiva dumneavoastră cu această școlăriță, va schimba cele stabilite. O.K.?

Elga se înclină ușor:

— Nu sunt idioată. Țin la permisul meu de rezident.

*

* *

Pe culoarul de la intrare, paznicul de serviciu revenise. Aimé Brichot se aplecă spre el:

— Nu mă cheamă Charles, spuse pe un ton ironic.

Portarul îl privi arogant.

— Nu? Eu așa credeam…

Umezind arătătorul, întoarse pagina relevând un posterior la limita decenței.

— În definitiv, continuă absent portarul, aveți totuși față de „Charles”…

Cu un gest rapid, Brichot întinse mâna apucându-l de guler și trăgându-l spre el:

— Vrei să repeți ultima propoziție? spuse cu voce caldă.

Celălalt, livid, începu să se clatine.

— Eu? Nu am spus nimic. Mă scuzați!

Căzu pe scaun înapoia tejghelei.

Capitolul XIX

Boris Corentin și Aimé Brichot se priviră în ochi.

— A, nu! gemu primul Corentin, tu-mi strici planul chiar în momentul în care începusem să-l aranjez conform dispozițiilor ierarhice.

Aimé Brichot aruncă o privire piezișă spre Charlie Badolini.

— Sunt dezolat, spuse cu un aer încurcat. Viviane de Baudicourt a mințit. Contesa știa dinainte povestea cu testamentul. Îți repet asta.

Corentin lăsă deoparte jurnalul intim al maestrului Baudicourt.

— Șefu', aveți o idee cum s-o luăm de la zero? Charlie Badolini se stăpâni la timp. Era cât pe ce să-și înfunde în public în nară degetul arătător, ticul său favorit pentru a trece timpul.

— Desigur, spuse el. Doar ăsta-i rolul meu. Corentin și Brichot își reținură în același timp un oftat de plictiseală. Era eternul număr al șefilor… Charlie Badolini avea destule părți bune pentru a trece cu vederea unele accese.

— Claude, acest mic pungaș, m-a sunat la telefon, spuse șeful moravurilor. El făcea pe curierul. Destinatarul mesajului – dumneavoastră. Corentin, aveți o întâlnire la miezul nopții la Tuileries, la gardul spre Pyramides, cu un reprezentant al H.S.H. Claude va face pe intermediarul.

Corentin făcu ochii mari.

— Asta-i deci, spuse el. O nouă pistă. Asta ar putea fi cu adevărat un act de răzbunare al clubului homosexualilor după divulgarea reuniunii?

El dădu din cap.

— Și totuși, nu ar veni totuși să se arunce în gura lupului. Les Tuileries reprezintă locul cel mai cunoscut pentru tertipurile homosexualilor… Asta reprezintă o adevărată sinucidere…

Charlie Badolini ridică din umeri.

— Bine, zise cu un aer de șef. Dumneavoastră aveți amândoi o părere diferită asupra problemei. Dar dacă niciuna, nici cealaltă nu este cea bună? Dumneavoastră uitați de convorbirea cu acest mic pederast cu prenumele de Jérémie care ne-a prevenit înainte de moartea lui Jean de Baudicourt cu privire la o criză de furie a H.S.H. S-ar putea ca acest H.S.H. să-l amenințe azi pe Claude. Sunteți amândoi siguri că aveți răspunsul?

Corentin dădu din umeri.

— Aș dori tare mult să știu adevărul, spuse el, zdruncinat. Puteți-să mă credeți, șefu'.

— Dumneavoastră vă revine rolul să rezolvați problema, spuse Charlie Badolini evaziv. Pe moment, jucați rolul lupului aflat la vânătoare. Ascuțiți-vă caninii.

Corentin își arătă printr-un rictus dinții perfect aranjați, care produceau disperarea dentiștilor.

— Șefu, spuse el, îmi place să mușc, nu știați?

Charlie Badolini însoți cu o privire pe deplin satisfăcută silueta înaltă, cu umeri largi a inspectorului său favorit.

*

* *

Bărbatul de aproape șaizeci de ani fugea, aranjându-și pantalonii în spatele grilajului.

— Dă-mi medalia, repetă el cu aceeași încăpățânare.

„Tâlharul" se întoarse rânjind.

— Pentru ce să ți-o dau? spuse cu o voce stridentă. Asta îmi place.

Bătrânul căzuse în capcană. Era un truc clasic al vagabonzilor. Agățare, „atragere" într-un loc singuratic și deodată „dă-mi portofelul și tot ce ai".

El dăduse lovitura.

Apoi „tâlharul" îi băgase mâna pe sub cămașă.

— Voi ăștia, poponarii, spuse el, aveți mereu obiecte de aur care vă atârnă la gât.

Îi descheie cu un gest energic al încheieturii mâinii gulerul și găsi un lănțișor frumos în valoare de o sută de mii

de centime și o medalie cu portretul Maicii Domnului groasă ca un ludovic.

Bătrânul începu să tremure din ce în ce mai repede.

— Păstrați lanțul, spuse el suspinând, dar înapoiați-mi medalia. Vă implor.

Celălalt se opri și veni spre el.

— Ai vrea poate să te și cinstesc poponar ticălos, scrâșni el.

Ochii bătrânului deveniră șovăitori.

— Medalia asta o am de la mama, zise în șoaptă, înapoiați-mi-o, vă rog.

Vagabondul îl privi mirat.

— Ce? Mama ta are un rol în treaba asta? Ticăloasa! răcni năpustindu-se asupra bătrânului.

Când escaladă gardul care dădea în strada Rivoli, lăsa în urma o masă de carne prăbușită sub lovituri. Din nasul bătrânului curgeau picături de sânge pe nisip și amândoi ochii i se umflau cu toată viteza.

Hoțul însă își mesteca dinții sparți cu plăcere, încercând să-și recapete suflarea. În mâna dreaptă ținea medalia strânsă în palmă ca într-un safe.

„Tâlharul”, așa ca pentru plăcerea sa, se oferise să i-o restituie în schimbul unei bătăi, pentru a-și exersa puțin mâna.

La urma urmei, nu făcuse ceva rău că-i restituise medalia bătrânului, acum știrb pe viață, văduvit de incisivii de sus și de jos.

*

* *

Corentin îi întinse mâna lui Brichot. Acesta reuși să sară gardul fără să-și rupă pantalonul. În spatele lor, un noctambul care-și plimba câinele, se opri brusc în strada Rivoli.

— Ăștia sunt probabil de la poliție, își spuse cu inima bătând mai să-i spargă pieptul. Probabil că fură flori din brazdele din Tuileries. Mai mult ca sigur!

Își sugrumă câinele trăgând de lesă în direcția străzii

Saint-Honoré.

Pentru Boris Corentin și Aimé Brichot, căutarea în Tuileries fu scurtă. Abia îl văzură pe Claude și o bruscă mișcare însufleți totul. Un tip voinic și scund, în jeanși și bluzon se năpusti asupra amantului lui Michel-Paul. Avu loc o luptă scurtă, din care puștanul se pomeni fără chiloți. Fu imediat înhățat, trântit și începu să urle.

Corentin se năpusti.

*

* *

Petele roșii de pe fesele lui Claude se măreau. Chiar și între picioare fusese atins, pulverizat cu acid.

Atacatorul dispăruse, scăpându-i și lui Brichot, care stoic, nu ezitase să plonjeze pe nisip pentru a-l placa, deși purta costumul lui englezesc. O făcuse însă prea târziu, fără îndoială din cauza unei ezitări de o zecime de secundă datorată, probabil, costumului, pentru care nicio notă de cheltuieli nu va fi decontată.

Claude se aplecă spre Brichot:

— Ei sunt. Mi-au întins o capcană. Vă dați seama că Michel-Paul este nevinovat. Ei au aranjat totul. Vă implor, eliberați-l.

Aimé Brichot își întoarse fața, impresionat de pielea care începea să pleznească. Ceea ce văzu îl umplu în același timp de plăcere și rușine. Vagabondul care-i scăpase, era adus de coechipierul său cu încheietura mâinii strâns răsucită la spate.

*

* *

— V-am spus tot, repetă vagabondul cu încăpățânare.

Corentin se uită scârbit la silueta slabă, cu încheieturi robuste, prăbușită în biroul Poliției Judiciare. La una din încheieturi avea o brățară din metal argintat pe care era gravat prenumele său: Roger. Atacatorul lui Claude avea părul tuns perie, niște ochi cenușii, foarte reci sub niște gene neobișnuit de lungi.

— Trei mii de franci pentru o lovitură jalnică este prea

scump plătită, spuse Corentin.

Celălalt ridică din umeri.

— Eu n-am încasat decât cinci sute. Evident, restul…

— Unde? întrebă Corentin. Nu te las până nu-mi spui.

Roger își reaminti neliniștit de detenta de fiară sălbatică a atletului care-l placase, lipindu-l de un pom din Tuileries. Înțelese că era inutil s-o mai lungească cu plătitorii care nu-i vor mai da niciodată restul de bani pentru că a fost arestat, deci compromis.

— Rue Coquillière, spuse jalnic. E acolo un templu protestant.

Corentin surâse în sinea sa, luând flaconul pe care-l golise vagabondul stropindu-l pe Claude.

— Și ăsta de unde este?

Roger îi aruncă o privire de câine bătut:

— Biroul de bagaje de la Gara Montparnasse, acolo mi l-au dat.

— Îți cunoșteai victima?

Roger surâse.

— Descrierea a fost suficientă.

Corentin se întoarse scârbit.

— Luați-l de-aici, le spuse gardienilor.

Imediat după aceea, sună telefonul. Corentin își bătu de unghie o Gallia după ce termină convorbirea.

— Claude are șansă, îi spuse lui Brichot. Medicul de gardă de la spital m-a sunat și mi-a spus că nu a fost acid, ci esență de terebentină. Asta produce usturimi, dar se vindecă.

El surâse.

— Știi Mémé, homosexualii sunt, într-adevăr, niște oameni curioși.

S-ar părea, potrivit medicului de gardă, că acest caz nu este rar. Un poponar își stropește părțile sensibile cu terebentină din masochism și apoi nu poate rezista usturimilor și cheamă doctorul. Asta înseamnă masochism plus autopedepsire. E foarte complicat.

Aimé Brichot își aranjă cravata.

— Boris, începu cu voce solemnă. Nu cumva Claude este

unul dintre masochiștii autopunitivi?

Corentin simți, de asemenea, că îmbătrânește:

— Taci, murmură el. În timp ce tu vorbeai, mă gândeam exact la același lucru: un nume în plus pe lista „suspecților”.

Tresări. Aimé Brichot se ridicase, ca și când un rest de terebentină s-ar fi strecurat până la pliurile chiloților săi de Old England.

— Am uitat de scrisoare, spuse el.

— Scrisoarea?

— Da, cea din cutia 28.

El se căută prin buzunare.

— Este în germană, spuse cu tristețe, întinzând plicul.

Corentin ridică din umeri.

— Eu unul am umblat la școală.

După un timp, citi:

— „Plec pentru două zile, începu el, dacă vrei să mă întâlnești, iată adresa mea: Hotel Holiday Inn, Lyon telefon: 35.70.20. Semnat Viviane.”

Brichot se înclină epatat:

— Hei! Boris. O trecem și pe Elga pe lista „suspecților”?

Coechipierul dădu din mână.

— Nu te grăbi să fii anti-german, spuse el. Avem și așa destule probleme cu cei născuți și cele născute la noi.

— Nu contează, insistă Brichot, dacă tot am ajuns aici.

*

* *

Viviane de Baudicourt studie cu dispreț biroul Afacerilor Speciale, căutând o reflexie jignitoare pentru a se răzbuna pentru că a fost adusă de urgență de la Lyon la Paris cu o mașină a poliției.

Cât privește reflexia, nu găsi nimic jignitor de spus, astfel încât alese urbanitatea ofensată.

— Am treburi la Lyon, spuse contesa. Este vreo interdicție în privința asta?

— Ne vom întoarce și la asta, zise Corentin, cu blândețe. Cel mai mult mă interesează să știu dacă erați la curent cu povestea testamentului înainte să moară soțul

dumneavoastră.

Viviane tresări:

— Sigur că nu. Am aflat-o doar din jurnal. Știți care?

Corentin își trosni încheieturile:

— Elga Friedman, spuse el brusc, are o părere opusă.

Culoarea roz din cauza furiei din obrajii Vivianei de Baudicourt se transformă în verde spălăcit.

— Ticăloasa mică! O să mi-o plătească.

Strânse din dinți cu putere.

— Este de la sine înțeles că asta-i pură invenție, continuă cu un râs fals.

— La fel ca istoria cu vibratorul numărul 2? întrebă Corentin nemilos.

Viviane de Baudicourt înțelese imediat.

— Ascultați, spuse ea cu o stăpânire de sine care-l uimi pe Corentin, dacă poliția pleacă urechea la toate bârfele, unde o să ajungă?

Corentin se ridică:

— Scuzați-mă, vă rog, așteptați cinci minute.

*

* *

Charlie Badolini dădu din cap plictisit.

— Bine, deci ea e? întrebă strivind o Celtique pe jumătate consumată în scrumieră.

Corentin studie gesturile dezordonate cu care șeful său strivea restul de tutun.

— După părerea mea șefu', ar mai trebui s-o reținem poate pe Viviane de Baudicourt încă puțin.

Charlie Badolini se revoltă:

— Am destule pe cap și dumneata știi asta.

Corentin îl fixă cu privirea:

— Dumneavoastră mi-ați spus: „căutați în direcția în care doriți." Vă mai amintiți?

— Este exact, recunoscu șeful Brigăzii Moravuri.

Corentin surâse:

— Astă seară la ora douăzeci, spuse el, ăsta e ultimul lucru, pe care vi-l cer. După aceea, știu că va urma un

scandal teribil dacă greșesc.

Superiorul se întoarse:

— De acord, spuse plictisit, ce-o să faceți de acum înainte?

— Începeți prin a-l chema pe notarul lui Jean de Baudicourt, cerându-i să vină cu tot dosarul.

*

* *

La ora nouăsprezece, cu o oră înainte de termenul pe care și-l fixase, Boris Corentin era bucuros să audă sunând telefonul.

Pe când închidea aparatul, surâse și apăsă pe butonul interfonului.

— Aici e Corentin, vă rog să-mi faceți legătura cu domnul șef al brigăzii dacă e liber.

El scoase o Gallia și o aprinse.

— Domnule Inspector șef, aici Corentin. Acum totul este clar în afacerea Baudicourt. Pot să vă fac o vizită împreună cu colegul meu, inspectorul Brichot și dna. de Baudicourt? Fără să mai pun la socoteală o a treia persoană.

Capitolul XX

Boris Corentin verifică afabil ca doamna Viviane de Baudicourt să aibă o scrumieră la dispoziție.

— Pot să vă cer permisiunea, domnule inspector șef, să vorbesc un timp mai îndelungat?

Charlie Badolini se înclină impresionat. Îl aprecia în mod deosebit pe Boris Corentin, văzând în el pe fiul pe care și l-ar fi dorit. În momentele în care juca rolul de mare șef, atunci când ai cincizeci și șapte de ani, cum poți fi gelos pe un puști de treizeci și cinci?

Corentin se întoarse spre văduvă.

— Vă rog să nu mă întrerupeți, îi spuse el, și veți vedea imediat pentru ce.

Își încrucișă mâinile peste genunchi, din pură cochetărie.

— Iată-ne deci, începu el, cu trei suspecți posibili vinovați de moartea maestrului Baudicourt.

Doamna Baudicourt, aici de față, care, orice ar spune, era la curent cu modificarea testamentului încă de la-nceput.

— Domnule inspector… se scandaliză Viviane.

Corentin o fulgeră cu ochii lui negri.

— Doriți să vă cer să ieșiți pentru a putea continua să vorbim?

Surprinsă, femeia trase aer în piept cu lăcomie și se calmă.

— Și această modificare de testament, reluă Corentin pe același ton, era importantă pentru ea, chiar atunci când nu ai dreptul decât la 25% din avere.

Revelația cifrei o făcu pe văduvă să înghită în sec, fără nicio exteriorizare de această dată.

— Să trecem la Michel-Paul, continuă Corentin. Și el știa înaintea morții că nu va pune mâna decât pe jumătate din moștenire, în caz de moarte violentă, or el are nevoie urgentă de bani. Tânărul dorea să plece cu Claude. Unde? Nu știau prea bine niciunul, nici celălalt. E un caz de

romantism debusolat.

Rămâne Claude. El a vrut să ne facă să credem că este vorba de un complot al H.S.H, totul inventat pentru a-l disculpa pe Michel-Paul, din dragoste pentru el. Michel-Paul știa bine că noi ne gândim și la confrerie, cu atât mai mult cu cât acesteia nu-i căzuseră bine revelațiile din presă, știa poate câte ceva despre amenințare și că din proprie inițiativă a pus la cale acțiunea din Tuileries."

Surâse:

— Revelații, reluă el, pe care contesa se pare să le fi aflat chiar înainte de publicarea lor, pe o cale misterioasă pe care noi, fără îndoială, nu o vom elucida niciodată. Asta fie zis în trecere, deoarece ipoteza legată de crimă a H.S.H, este clar că nu stă în picioare.

În sfârșit, să trece din nou la Claude. Totul se explică. Altfel spus, iată-ne în situația de a avea trei persoane având interesul să-l suprime pe Jean de Baudicourt.

Se uită cu coada ochiului la Viviane, foarte surprins de stăpânirea sa de sine.

— Domnule Inspector Șef, reluă el întorcându-se spre omul care-l asculta, cu ochii de ce în ce mai mari, niciuna din aceste trei persoane nu este vinovată și nu a avut loc un asasinat.

Toți urmăreau expunerea cu respirația tăiată.

— Detaliul care lipsea, reluă Corentin, este la Lyon și acolo trebuia căutat. Jean de, Baudicourt se știa de mai bine de o lună bolnav de un cancer al sângelui nevindecabil. Îi mai rămâneau în cel mai bun caz doi ani de trăit, dar puțin câte puțin starea sănătății se înrăutățea și, cum ar fi putut accepta asta el, homosexual fiind și deci adorator al frumuseții fizice? Eu cred că mai devreme sau mai târziu el și-ar fi pus capăt zilelor. Atunci, ultimele evenimente, vreau să spun de afacerea Michel-Paul și Claude, l-au determinat să conceapă o răzbunare disperată contra celor pe care-i credea prietenii săi și care, credea el, îl înșelaseră. A dorit să facă propria sa dreptate pentru a-l pedepsi pe Michel-Paul pentru trădare cu Claude și a făcut totul pentru ca fiul său

să pară drept vinovat. Să nu uităm că a rupt câteva pagini din jurnal, fără îndoială, cele în care a scris cu mâna sa toate astea înainte să dispară.

Soția sa, de asemenea, nu a fost la înălțime. Fiind egocentrică, nu i-a oferit niciodată o adevărată tandrețe în momentele grele pe care urma să le traverseze. Știa că este bolnav, dar nu știa poate cât de grav. Pentru aceasta se ducea la Lyon unde soțul ei mergea să-și vadă de sănătate ca un animal rănit care vrea să se ascundă. D-na Baudicourt dorea să afle cât de aproape era de moarte. Despre aceste călătorii, am aflat în urmă cu o oră, după ce am luat legătura cu Lyonul. Iată cum a încolțit ideea sinuciderii la Jean de Baudicourt, gândindu-se să moară încă în putere: sfârșitul să vină pe la organul cu care a păcătuit din plăcere și să facă din Michel-Paul un acuzat.

Charlie Badolini sări în sus:

— Ăsta a vrut să ne facă să părem imbecili. Să determine condamnarea unui inocent. Ce simț al dreptății pentru un avocat…

Boris Corentin se întoarse spre bărbatul pe care un gardian îl introdusese între timp. Era notarul defunctului.

— Nu, reluă el, sunt convins că Jean de Baudicourt a dat dispoziții ca lucrurile să nu meargă prea departe. Nu este așa, Maestre?

Maestrul Kowalsky tuși și scoase din servietă un plic bleu, din care scoase o scrisoare.

— Clientul meu îmi ceruse să nu o deschid decât la un an după moartea sa, spuse foarte marțial. Numai că a greșit la cifra anului și eu mi-am dat seama de greșeală zilele trecute.

Surâse trist:

— Data fiind trecută de autor, înseamnă că sunt autorizat s-o citesc. Nu-i așa?

Punându-și ochelarii, începu să citească cele ce urmează:

„Eu, Jean de Baudicourt, avocat la Palatul Justiției, disculp înainte de moarte pe orice persoană, oricare ar fi ea, pe care poliția sau justiția ar putea-o învinovăți pentru electrocutarea mea, în cursul seratei organizate pe vasul

Atlanta, cu ocazia celei de-a cincizecea aniversare. Nu este vorba decât de o simplă sinucidere.”

*

* *

Charlie Badolini îi întinse mecanic o Celtique celui care rămăsese singur cu el în biroul pustiu.

— O să vă spun două adevăruri, Corentin, spuse cu afecțiune. Viviane de Baudicourt vă va urî de moarte toată viața și apoi pun pariu că ziarele ne vor acuza că am acoperit un scandal politic.

El visă în fumul țigării sale.

— Așa se întâmplă adesea atunci când dăm la iveală strict adevărul.

*

* *

Elga mângâie ușor cu mâna peria lui Nelly.

— Dacă am venit, este pentru că am vrut poate să fac o experiență, spuse ea.

Boris Corentin o studia, foarte interesat.

— Ne-am mai schimbat de la ultima întâlnire, murmură el.

Cu o oră mai devreme, Elga îl chemase la el…

Nemțoaica înaintă spre polițist.

— Înțelegeți, spuse ea cu o figură de copil. Ura față de bărbați nu face viața ușoară.

Femeia se uită atentă la gâtul puternic care ieșea din gulerul descheiat al cămășii.

— Va trebui să nu mă bruscați, spuse retrăgându-se puțin. Sunteți cu adevărat prea mascul.

El îi mângâie cu blândețe fruntea.

— Asta nu vă obligă la nimic, spuse el cu prietenie. Dacă nu merge, nu mă supăr.

Apoi își retrase mâna.

— Sper că nici dumneavoastră.

Ea roși un pic și respiră adânc:

— Cine se dezbracă primul? întrebă tânăra cu o voce aspră.

*

* *

Boris Corentin privi intrigat la ușa care se deschidea încet. Era pentru prima dată când regreta că ușa odăii nu se închide cu cheia.

Era Nelly, încântătoare într-un taior creme cu pantofi Chanel.

— O, pardon! se scuză, ducându-și mâna la gură.

Elga o studie printr-o răsucire a gâtului:

— Este loc pentru trei în pat, concluzionă Nelly, dând cearșaful la o parte.

Își puse fruntea pe gâtul lui Boris, acolo unde mușchii jucau între umăr și amorsa cefei.

— Minionă, tipic franțuzoaică, murmură Elga.

Se strânse și mai mult lângă el pentru a-i face loc lui Nelly, invadată de o impresie cu totul nouă. Acum aproape că Boris era cel care se simțea jenat.

*

* *

El înțelese repede situația: cele două fete dintre care avea de ales, nu mai erau interesate de persoana lui…

Elga și Nelly se îmbrățișau.

— Hei! spuse pe jumătate supărat și pe jumătate amuzat. Voi v-ați dat întâlnire aici?

— Scuze, spuse Nelly. Nu a fost din intenție, ci din pură întâmplare. Ne dai voie să ne amuzăm puțin înainte să trecem la lucruri serioase cu tine?

Tânăra râse strident:

— Destinde-te puțin privindu-ne, în loc să faci mutra asta de moralist.

El se ridică puțin ofensat totuși, căutând în mintea sa puțin obosită o scăpare din situația complicată care lua amploare din ce în ce mai mare.

— Baba… murmură el. Chiar de mâine o să-i cer să se țină de cuvânt. Concediul…

Un zgomot familiar îl făcu să se întoarcă brusc. Încă cineva…

Era Maureen, manechinul cu probleme la fustă, de la

Orlando, croitorul din piața Vendôme, cea căreia îi dăduse adresa atunci când, fiind în timpul serviciului, nu dăduse curs invitației.

— Pot să intru? întrebă Maureen foarte mondenă într-un compleu cu pantalon flotant, verde, culoarea sticlei, care-l făcu pe Boris Corentin să clipească, amintindu-și de pantalonul lui Claude, tânărul blond de la ceainăria din Croix-des-Petits-Champs.

El ignoră întrebarea:

— Cine ți-a dat ideea cu pantalonul ăsta? întrebă neliniștit.

Maureen își întoarse ochii de la „cuplul" Elga-Nelly.

— Claude. Îl cunoașteți?

Boris își trecu mâna peste frunte:

— Sub aspectul ăsta, da îl cunosc…

Fără să-și piardă cumpătul, Maureen mai înaintă doi pași.

— Mă întreb dacă nu sunt de prisos, spuse ea cu o luminiță jucăușă în ochi.

Elga se-ntoarse spre noua venită:

— Totul depinde de domnul, răspunse stăpânindu-și un hohot de râs.

Nelly fu de acord.

— Vom fi patru, remarcă ea cu indiferență.

— Ascultați, zise Boris cu oarecare disperare în glas. E o neînțelegere. Aceste doamne se satisfac reciproc între ele. Înțelegeți ce vreau să spun?

Maureen studie tabloul lesbian care se ondula pe pat.

— Femeile sunt câteodată bizare, concluzionă Maureen încruntându-și sprâncenele în formă de migdală. După părerea mea, acestea vor să facă opinie separată.

Boris Corentin își trecu mâna peste frunte:

— Exact, dar aici sunt la mine acasă.

Maureen se lipi de el.

— Eu am un „la mine" acasă personal. Pot folosi telefonul pentru a chema un taxi?

*

* *

Din prag, Boris încercă să le atragă atenția lui Nelly și

Elga.

— Atenție la beculețul fierbătorului mâine dimineață. Se stinge ușor singur.

Maureen îl trase de mână.

— Hai. Nu-ți face griji! Femeile, chiar dacă sunt lesbiene, toată ziua stau cu ochii pe fierbător.

Boris coborî scara înlănțuit în brațele manechinului.

— Tu, oare, nu ai nevoie de un concediu, din întâmplare? întrebă Maureen instalându-se în taxi cu o mișcare studiată a coapselor.

El râse.

— Fii mai explicită!

Tânăra se lipi de el, pe când îi spunea șoferului adresa.

— Am niște prieteni la Agenția Havas, murmură pe când îl săruta. Pot obține două locuri mâine dimineață la orice avion și în orice loc unde-i cald și soare.

Bărbatul oftă:

— O.K! spuse el. Vom cumpăra acolo costume de baie… O singură condiție. Să ne punem de acord în noaptea asta, ca să plecăm împreună.

Maureen se retrase puțin.

— Eu încep de-acum să îndeplinesc condiția.

O gură lacomă omorî din față tentativa sa de a protesta, așa ca din principiu.